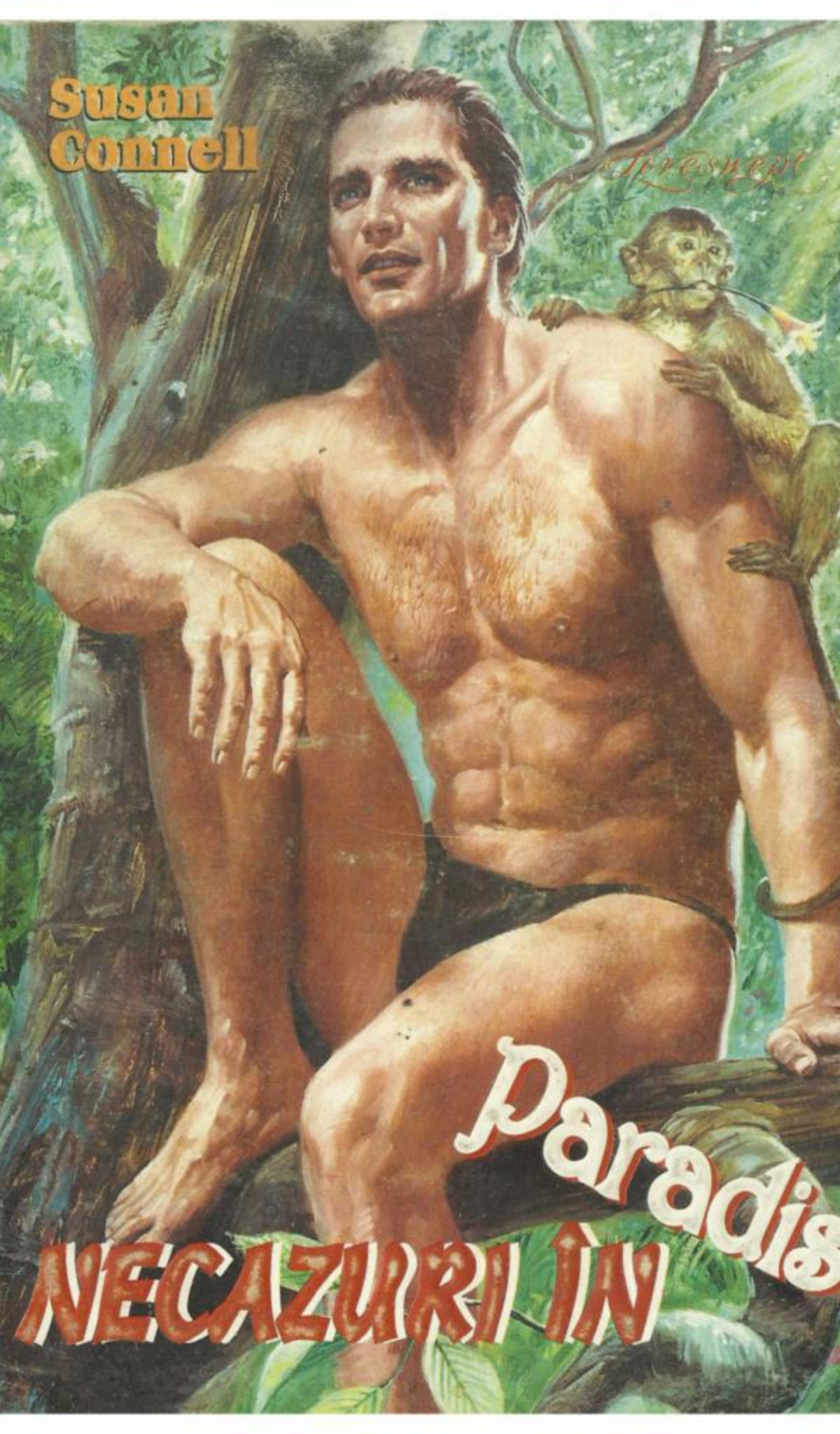
Susan Connell
Treasure
NECAZURI ÎN Paradis

Loveswept

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului.

Chiar și adormit într-un hamac, Reilly Anderson stîrnește dorințe destul de puternice ca lui Allison Richards să i se taie respirația, dar ea încearcă să lupte împotriva atracției pe care o exercită bărbatul acela pe jumătate gol, care pare coborît direct dintr-un film de aventuri! Privind la splendoarea cu picioare lungi care insistă ca el s-o ajute să-și găsească cumnatul rătăcit, Reilly înțelege că e în pericol... acel gen de pericol pe care orice bărbat abia așteaptă să-l guste! Reilly o duce într-un paradis al plăcerii, eliberîndu-i spiritul cu o sălbăticie tandră și devenind propriul ei Tarzan, Stăpînul Junglei. Îi jură că o va face să vadă cum i-a umplut de fericire inima, și că n-o va lăsa niciodată să plece.

[illegible] lei
[illegible] lei T.L.
1882 lei Total

Trouble in Paradise
by Susan Connell

© copyright 1993 by
Susan Connell

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPT© and the wave design are
registered trademarks of Bantam Books,
a Division of
Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Registered in U.S.
Patent and Trademark Office and elsewhere.
All rights reserved

Romanian language published
in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1995 by Editura MIRON

Loveswept

Susan Connell

Necazuri în paradis

Traducere de Gabriela Nedelea

Editura MIRON
București

Capitolul unu

– Am auzit şi eu de „întoarcere la mama natură“, dar nu crezi că ai cam întrecut măsura?

Cuvintele sunau clar dezaprobator, aproape de hamacul în care stătea el şi erau rostite de o voce feminină. Reilly Anderson îşi săltă borul pălăriei, atît cît să vadă perechea aceea de pantofi cu tocuri înalte, de bună calitate, din care porneau nişte picioare năucitoare, chiar lîngă el. Visa,

cu siguranţă. Pădurile tropicale din America Centrală nu mai fuseseră străbătute de asemenea exemplare. Ştia sigur, doar studiase problema!

– Văd că ţi-ai pierdut şi vocea, nu numai minţile! – spuse ea repezit.

Reilly se urni. Prin urmare, nu visa!

– Cu cine am onoarea?

Îi auzi respiraţia tulburată.

– Tony? Tu eşti?

În momentul în care ea se apleca să-şi arunce o privire iscoditoare pe sub pălăria lui, i se ridică puţin fusta, dezvăluindu-i coapsele. Întinse gîtul să-i vadă faţa mai bine, apoi miji ochii cu indignare.

– Nu eşti Tony! îi auzi el vocea prin zgomotul produs de motorul hidroavionului. Eu îl caut pe Tony Church.

Reilly se uită lung la ochii aceia de un albastru intens şi la cea mai grozavă femeie pe care o văzuse în ultimele opt luni. Nu era, însă, sigur, pentru că ea continua să-l privească dintr-un unghi nefavorabil. Dar, chiar şi din ceea ce-i era accesibil, se pare că nu se înşelase. Părul i se revărsa în şuviţe blonde şi cîrlionţate, dintr-un coc făcut în vîrful capului, pe lîngă cercei, ca nişte

panglici umede, pometii îi erau ridicaţi şi tenul fraged. Pentru că se aplecase din talie, colierul îi atîrna sub bărbie, depărtat de bluza de mătase, ce i se lipise de trup. Mai erau şi buzele acelea lucind la fel ca picioarele ei îmbrăţişate de ciorapi sclipitori, numai că erau bosumflate şi de culoarea piersicii. Apoi... Apoi Reilly închise ochii, încruntîndu-se înciudat de reacţia pe care i-o produsese femeia. Sigur, se potrivea visurilor sale, dar nu avea ce căuta la *Hotelul Paradis.* Mai ales dacă se interesa de Tony Church.

Tot timpul cît o studiase, zgomotul hidroavionului care decola acoperise orice alt sunet. Ea încercase să-i comunice ceva, iar cînd, în sfîrşit, o auzi, ţipa cît o ţineau puterile:

– Poţi să-mi spui unde să-l caut?

Reilly se ridică în capul oaselor, încălecînd pe hamac. Pălăria îi căzu jos, pe terasă. De asta avea el nevoie acum, cînd îi mai rămăsese doar o lună : de o intrusă îndrăzneaţă care să-şi bage năsucul unde nu-i fierbe oala, căutîndu-l pe Tony Church!

– Ce te face să crezi că e aici?

Reacţia lui deliberat liniştită o cam descumpăni. Fata se îndreptă, aranjîndu-şi cureaua

subţire a genţii de umăr. După ce-şi recăpătă calmul, încercă să vorbească, dar privirea îi alunecă pe trupul lui. Zîmbetul îi pieri şi trase adînc aer în piept.

Reilly îşi coborî repede ochii, să vadă dacă nu cumva era descheiat la şliţ. Nu, totul părea în ordine. La naiba, în afară de momentele în care îl presau necesităţile absolut fireşti, nu şi-l mai desfăcuse de luni de zile! Îşi ridică din nou ochii spre ea, gîndindu- se că, probabil, hainele lui îi provocaseră privirea aceea nedumerită. Cămaşa havaiană decolorată, cu mînecile zdrenţuite, arătase, cîndva, destul de bine. Acum, însă, nici nasturi nu mai avea.

– Te-am întrebat, ce te face să crezi că Tony Church ar fi aici?

– Ştii... eu... începu ea.

Clipi repede şi se uită spre rîu. Deodată, zise cu voce serioasă, sigură pe ea:

– Am stat de vorbă cu băiatul acela de la docuri. Uite-l acolo, îl vezi? Cînd l-am întrebat de Tony, mi-a spus să vin aici, pe terasă. Şi-am crezut că dumneata eşti Tony, adăugă ea, privindu-l, de data aceasta, drept în ochi. Evident, n-aveai cum să fii...

– Evident, repetă el sec, întorcîndu-şi ochii spre apă.

Pe podişca de lemn care lega hotelul de uscat, un băieţel de vreo zece ani, cu picioarele goale, în pantaloni scurţi, îşi dădea toată silinţa să tîrască trei geamantane, şontîcăind spre scări, cu un zîmbet ca de reclamă pe buze. Reilly îi făcu iute cu ochiul, apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra femeii. Reuşi şi ea să schiţeze un zîmbet, care, însă, îi pieri în momentul cînd băiatul scăpă unul din geamantane. Îşi ridică mîinile într-un gest inutil de avertisment.

– Ţi-aş fi recunoscătoare dac-ai fi mai a..., zise ea, uitîndu-se cum îi pendulau valizele pe scări, mai atent. Apoi, îi şuieră lui Reilly printre dinţi: Nu vezi cît e de mic? De ce nu-l ajuţi?

Da, era mic, dar Reilly îl văzuse ducînd pe cap snopi de peste cincisprezece kilograme. Totuşi, vocea ei avea uşoare inflexiuni de milă. Înainte de-a spune ceva, el se mai uită o dată la picioarele ei.

– Chico!

Cum puse piciorul pe terasă, băiatul se întoarse să se uite spre hamac.

– Da, Reilly.

– Nu e nevoie să cari atît de multe bagaje deodată.

– În ordine, Reilly.

Băiatul îşi desfăcu mîinile şi geamantanele căzură pe podea. Unul din ele se lovi de balustradă şi se deschise brusc. În vreme ce cădea pe scări, toate lucrurile se împrăştiară.

– Vai de mine! Hainele! strigă ea şi se repezi după băiat, strîngîndu-şi lucrurile în grabă.

Reilly ridică sprîncenele văzîndu-l pe Chico apropiindu-se de hamac.

– Mai avem de lucru cu meseria asta de băiat de serviciu!

Chico aprobă din tot sufletul.

– Trei geamantane, Reilly, şopti el, ridicînd trei degete. E o clientă bună, aşa că trebuie să ne purtăm frumos cu ea, Reilly. Altfel, îşi ia şi asta tălpăşiţa rapid, aşa cum au făcut-o şi ceilalţi. O să cheltuiască ceva bani pe-aici, ce zici?

Reilly îşi luă privirea de la dosul ei ascuns în costumul alb, de in. Se încruntă la gîndul complicaţiilor pe care i le-ar provoca prezenţa ei aici, din cel puţin două puncte de vedere. Mai întîi, asupra treburilor sale, apoi asupra dorinţelor lui.

– Nu va avea timp să-i cheltuiască. Şi nici tu n-o să mai ai, dacă nu te grăbeşti să duci lenjerie curată în camera doi. *Rapido!*

În timp ce băiatul o tulea în hotel, Reilly îşi trase piciorul pe deasupra hamacului, sări în el, apoi traversă veranda. Blondina cu picioare lungi nu-şi ridică privirea. Cămăşile de noapte înflorate, numeroasele costume de baie şi sutienele atît de multe, încît i-ar fi putut bîntui visele ani de zile, dispărură rapid în geamantan. Oftă. Ea se mişca mult prea repede, iar el se delecta mult prea mult în faţa unui asemenea spectacol.

– N-am înţeles. Cum ai zis că te cheamă? o întrebă el, luînd-o spre scări.

Se uită atent pe jos, apoi se aplecă să ia ceva rozaliu şi dantelat şi foarte intim. Orice-ar fi fost, obiectul acela dintr-un material extrem de gingaş avea să se topească, fără doar şi poate, sub rafalele ploii de după-amiază.

– Te rog să nu te-atingi de asta! zise ea, smulgînd obiectul chiar de sub degetele lui.

Ea continuă să-şi strîngă lucrurile. Oare cîte asemenea minunăţii mai avea în geamantane? se gîndi el.

Ca şi cînd i-ar fi auzit întrebarea aceea

nerostită, ea ridică privirea. Ochii i se opriră asupra pieptului gol, alunecă apoi spre chipul lui şi, înciudată, îşi întoarse capul, brusc, într-o parte. Se încruntă din nou şi el îşi dădu seama îndată de ce, înainte chiar de-a se uita la firma hotelului din spatele lor.

– Îţi cam taie răsuflarea, nu-i aşa?

– N-am văzut în viaţa mea aşa ceva! zise ea, scuturîndu-şi capul.

Cu opt luni în urmă, cînd preluase *Hotelul Paradis,* a trebuit să-şi înfrîngă impulsul, care îi venea din anii lungi de experienţă în marketing, ca să nu înlăture firma de acolo. Deşi umiditatea şi murdăria papagalilor nu acoperiseră cu totul literele scrise cu auriu şi cu roşu, tăblia rectangulară de lemn ajunsese să semene a recuzită de prost gust, dintr-un film de mîna a şaptea. Realistul din el învinsese, însă, pornirea de a o schimba, aşa că firma fu lăsată în starea jalnică în care o găsise.

– Încerc din răsputeri să mă ţin departe de interesul oricărui ghid turistic.

– Din punctul acesta de vedere, nu cred că ai necazuri! zise ea sec.

Reilly dădu din cap şi se trase, uşor amuzat,

de părul legat în coadă de cal. Desigur, pe cînd era student la *Wharton,* nu se gîndise niciodată că ar putea ajunge la *Hotel Paradis,* dar trebuia să admită că, între timp, căpătase o anumită slăbiciune pentru locul acesta. Probabil mintea mea e de vină, se gîndi el. Ce naiba?! Chiar dacă edificiul acesta dărăpănat nu avea nici un pic de farmec, exista aici o atmosferă aparte, susţinută de pădurea, încă semeaţă, care îi dădea un aspect exotic.

Fără să se poată controla un moment, se întoarse către femeia de lîngă el. După cum îşi dădea ochii peste cap, fu sigur că nu avea să-şi piardă prea multă vreme pe aici. Era clar că nu-i împărtăşeşte sentimentele în legătură cu locul acesta. Bine, îşi zise el, încercînd să ignore micul impuls pe care îl dăduse prezenţa ei omului de acţiune din el. Nu-i nimic nou! Din punctul lui de vedere, era minunat! Oricum, simţise în ea piaza-rea, aducătoare de necazuri, şi el numai de aşa ceva nu avea nevoie în stadiul acesta al planului său.

Scoase o jumătate de trabuc din buzunar şi şi-l vîrî între dinţi. Îşi aminti de reacţia ei, cînd îi văzuse cămaşa, şi acum abia aştepta să o

şocheze din nou.

– Poate n-ar trebui să ţin ascuns giuvaerul acesta gingaş. Cred că voi comanda nişte vederi cu hotelul, spuse el, apropiind un chibrit aprins de capătul zdrenţuit al trabucului.

Trase cu putere, pînă cînd vîrful havanei deveni purpuriu, şi în momentul cînd ea se întoarse spre el, arboră un rînjet malefic, despre care Chico îi spusese că-i face pe toţi copiii din satul vecin să înceapă să sughiţă. Îşi scoase trabucul din gură şi făcu un semn larg cu mîna spre clădirea de lîngă ei.

– Bun venit la *Hotelul Paradis!* Eu sînt Reilly Anderson, rosti el emfatic, frecîndu-se pe piept şi întinzînd apoi palma în sus. Nu mi-am pus cravata.

– Am observat, rosti ea cu un dispreţ demn de o doamnă.

Îşi scoase din portmoneu o carte de vizită şi i-o puse în mînă.

– Eu sînt Allison Richards.

Fără măcar să se uite, el vîrî cartea de vizită în buzunarul şifonat al cămăşii şi îşi puse din nou trabucul între dinţi.

După această scenă, războiul privirilor re-

începu.

Numai că momentul dură cam mult. În privirea aceea adîncă, el îşi găsi perechea. Lucrul acesta nu-i plăcu deloc. Mai ales că acest alter ego din faţa lui îi apăruse sub forma unor ochi albaştri bine conturaţi, umbriţi de gene dese, a unei bărbii ferme şi a unei guri capabile să-l surprindă mereu, bineînţeles, dacă i-ar fi permis el! Dar asta poate doar în visurile lui! Privirea ei continua să-i străpungă fiinţa cu destulă energie feminină, curentîndu-i toate circuitele masculine ale trupului său de un metru şi optzeci şi doi de centimetri!

Fu rîndul său să-şi întoarcă privirile într-o parte. Ce naiba i se întîmpla? Făcuse insolaţie? Se simţea extrem de derutat. Aproape că se aştepta să se vadă într-un birou, îmbrăcat în costumul lui oficial, cu cravata care-i dădea prestanţă, în loc de podişca asta putredă, de pantalonii scurţi şi de surogatul ăsta de cămaşă! Trăgînd din trabuc, simţi cum se dispreţuieşte pentru tot ceea ce făcuse în ultimele opt luni la *Hotel Paradis,* unde flirtase cu orice femeie care trăsese aici. De ce-i permitea să inducă în sufletul lui astfel de simţăminte? De ce să accepte spăşit

dezaprobarea ei? În vreme ce se gîndea la toate acestea, se uita la pantofii femeii, stăpînindu-se să nu-şi ridice privirea mai sus. Dar nu se putu abţine prea mult. Nici după ce şi-o plimbă peste şoldurile acelea perfecte, nici cînd ajunse la sînii potriviţi, nu fu în stare să-şi dea un răspuns. De fapt, nu era sigur nici de întrebările pe care şi le pusese.

– Domnule Anderson, am rezervele mele...

El o privi drept în faţă.

– Noi nu facem rezervări.

– Ştii bine ce vreau să spun. Am temerile mele, în legătură cu şederea mea aici. Dar, avînd în vedere că avionul a plecat deja, nu pot decît să-mi petrec noaptea în acest hotel.

– Cred că-ţi pot pune la dispoziţie tot ceea ce ai nevoie, zise el, în timp ce ea cerceta terenul, să vadă dacă nu-i mai rămăsese vreun lucruşor pe jos.

Îşi dădu seama că dorinţa pe care o simţea pentru ea era pur sexuală şi că orice bărbat ar fi reacţionat la fel. Chiar în condiţiile de umiditate mare de aici, cu părul lipit de obraji şi cu şiroaiele de transpiraţie curgîndu-i de pe frunte, făcîndu-i sprîncenele să strălucească, arăta ca o efigie.

Înţelese şi de ce fusese iritat în momentul în care ea întrebase de Tony Church. Un singur cuvînd greşit în acest sens putea să-i facă să se trezească pe fundul rîului. Ceea ce nu-şi putea, însă, explica era fiorul acela care-i străbătea fiinţa şi îl făcea să se simtă aproape vesel şi, totodată, alarmat.

Scoţîndu-şi trabucul din gură, trase o înjurătură printre dinţi. Trecuseră opt luni în care nu se întîmplase aproape nimic şi acum, cînd nu mai era decît foarte puţin pînă să plece, apăruse ea. Avea necazuri în paradisul acesta al său şi trebuia să scape cît mai repede de ele. Luă de jos un spray cu lac de păr pe care ea nu-l văzuse şi apăsă de cîteva ori.

– Ţînţarilor le place grozav mirosul ăsta.

– Mulţumesc!

Îi smulse spray-ul din mînă şi îl băgă alături de celelalte lucruri, după care închise geamantanul.

– Vorbeam de Tony Church, domnule Anderson. E foarte important să-l găsesc.

Din spatele luminişului, se auzi o maimuţă urlătoare. Ţipa atît de tare, încît şi frunzele începură să tremure. Expresia preocupată a

femeii se mai îndulci, aruncînd o privire spre jungla care-i înconjura. Lui Reilly nu-i scăpă licărul neliniştit din ochii ei. Cînd oamenii auzeau urletul acesta atît de aproape, aveau tresăriri înfiorate. Judecînd după expresia feţei ei, Reilly îşi dori să înceapă un adevărat cor de urlete!

Înciudat de starea pe care i-o produsese reacţia ei, Anderson se încruntă şi se apucă să o studieze din nou, jurîndu-şi ca, de data aceasta, să fie şi mai atent.

Femeia era subţirică, dar bine făcută. Genul acela sănătos, cu preocupări sportive, fără îndoială. Desuurile acelea pastelate, pe care le vîrîse înapoi în geamantan, arătau ca nişte foiţe de celofan pentru bomboane, menite să-i înfăşoare trupul. Ptiu! Ciupindu-se uşor de nas, încercă să-şi canalizeze gîndurile spre problema care o interesa pe ea.

– Ce te face să crezi că Tony Church ar fi aici?

Se uită în ochii lui, preocupată.

– Scrisoarea lui. Pe adresa expeditorului era scris *Hotelul Paradis,* aparţinînd companiei aeriene *Selva Verde.*

– Păi, nu mai e aici.

– Domnule Anderson... Reilly, zise ea aruncîndu-i unul din acele zîmbete pe care le adresa, cu siguranţă, şi pedichiuristei ei. Spune-mi, unde s-a dus şi cum aş putea ajunge acolo.

Allison îşi duse mîinile la spate şi se relaxă puţin, în vreme ce Reilly o măsură din nou. Nu-şi mai putea dezlipi privirea de pe trupul ei. Cît şi-ar fi dorit ca el să nu-i mai mîngîie atîta sînii, cu privirea! Oare îşi dădea seama că şi ei îi venea să facă acelaşi lucru? I-ar fi atins cîrlionţii aceia de pe piept cu vîrful degetelor, apoi i-ar fi strîns în mîini bicepşii puternici şi i-ar fi mîngîiat obrazul proaspăt bărbierit. În vreme ce îi studia faţa, se gîndea că şi-ar fi apropiat buzele de ale lui şi l-ar fi sărutat rapid, făcîndu-l praf!

– S-a întîmplat ceva? întrebă el.

– Absolut nimic, îl asigură ea, în vreme ce inima i se zbătea puternic în cuşca pieptului.

Dar nu era deloc aşa. Ceva din atitudinea grosolană a lui Reilly Anderson o făcuse să nu mai fie atît de sigură pe ea. În timp ce se străduia să descopere ce-o tulburase atît de mult, simţi că în mintea ei îşi făcea loc o imagine de mult uitată, fără, însă, să prindă un contur clar. Reprimată de ani de zile, această imagine se cerea acum

recunoscută şi ea îşi dădu seama că îi era extrem de familiară. Mai derutată ca oricînd, Allison încerca cu disperare să prindă înţelesul imaginii ascuns în valurile memoriei şi, mai ales, să-şi explice de ce simţea lucrul acesta tocmai acum, în prezenţa lui Reilly Anderson. Numai că, îndată ce imaginea începea să prindă contur, prezenţa bărbatului parcă o împiedica să se clarifice. Frămîntarea aceasta dură cîteva secunde stînjenitoare. Allison îşi frecă uşor tîmplele cu vîrful degetelor şi se uită spre junglă.

Reilly rupse vraja.

– E mare zăpuşeală aici, rosti el. Urmează-mă.

Îi luă geamantanul din mînă şi, cînd ajunse din nou pe terasă, le ridică şi pe celelalte două.

Chinuindu-se să-şi amintească, ea se grăbi să îl ajungă din urmă. Avea dreptate. Cu siguranţă, căldura era de vină. Nu auzea nici o chemare ancestrală. Ajunşi în faţa uşii batante, el o deschise cu piciorul şi intrară. Pe cînd îi puse geamantanele într-un colţ al holului, ea înghiţi în sec, încercînd să-şi stăpînească dorinţa de a urla de ciudă. Adică suportase pînă şi aterizarea aceea periculoasă a unui hidroavion rablagit,

numai ca să dea de Anderson, care, fără îndoială, îi va zădărnici căutarea? Cu siguranţă, el ştia ceva despre Tony Church, iar ea nu va pierde vremea şi va face tot ce-i va sta în putinţă ca să afle, fără să se mai plîngă atît că i s-a desfăcut bagajul!

Îl urmă printre două uşi batante, stil *saloon,* şi intră în barul-restaurant al hotelului. Cel puţin aşa spuneau literele din tuburi de neon, de la intrare. Sala părea mai degrabă un depozit de mobile uzate, pentru cîrciumi. Pînă şi ventilatorul din tavan scîrţîia ca o placă veche de patefon.

– Spune ce vrei să bei, zise el, intrînd pe sub bar şi apărînd în partea cealaltă.

– Dacă ai, aş vrea o limonadă, rosti ea plimbîndu-şi ochii cu scepticism împrejur, aşezîndu-se pe un taburet de bar şi încrucişîndu-şi picioarele. Dacă nu, nişte ceai cu gheaţă.

– N-am nici asta. Îţi pot oferi apă îmbuteliată sau bere, spuse el stingîndu-şi trabucul într-o cutie goală de conserve. Apoi, îi arătă un şir modest de sticle cu etichete: *Nu servim tării decît după apusul soarelui.*

Tării. După apusul soarelui. Simţi o uşoară

sfîrşeală. Înghiţi în sec, concentrîndu-se o vreme asupra poşetei, pe care o puse apoi pe tejghea. Desigur, fiecare părticică a trupului lui Reilly era de nota zece, dar cauza fascinaţiei pe care o exercita asupra ei părea de altă natură. Foindu-se pe scaun, îşi aduse aminte că nu se apropiase niciodată de genul acesta iritant de bărbat. Preferase, dar nu, nu acesta era cuvîntul – căutase să se afle în preajma tipului de intelectual. Genul de oameni responsabili. Şi, în ultimă instanţă, bărbaţi civilizaţi, cu pantofi în picioare, cu nasturi la cămaşă, pe care să şi-i ţină încheiaţi, măcar! Şi, în nici un caz, din aceştia cu părul strîns în coadă de cal.

Evitînd să se uite la el, reflectă intens la situaţia ei prezentă. Trebuia să existe un motiv mult mai profund al dorinţei ce o inunda ca un rîu ieşit din matcă. Făcîndu-şi vînt cu mîna, hotărî să pună acest amestec de fascinaţie şi dorinţă pe seama umidităţii exagerate. Oare, nu face toată lumea la fel, atunci cînd se eschivează de la o gîndire mai profundă?

– Cred că mi-ar plăcea un cidru.

– Da, desigur, zise el, scoţînd o sticlă cu o etichetă incertă din frigiderul barului. Dar nu-ţi

pot oferi decît *rachiul* casei – adăugă Reilly, întinzîndu-i sticla, ca şi cum ar fi fost cine ştie ce vin fin în ea. Bun împotriva holerei şi rece ca gheaţa.

Poţi să mă întărîţi cît vrei, vru ea să-i spună. Tot n-ai să mă învingi! În slujba mea de vicepreşedinte al *Companiei de împrumuturi ipotecare* au încercat metoda asta şi alţii, mai buni ca tine. Şi n-am de gînd să mă îndrăgostesc! Da, ştia, atitudinea ei era de-a dreptul copilărească, dar, Doamne, cum ar fi vrut să-i strige toate aceste lucruri în faţă!

– Vezi? zise el, ciocănind uşor sticla cu degetul. Se disting pînă şi bulele acelea micuţe.

Ea văzu mai mult. La fel ca binecunoscuta pisică de junglă, din documentarele de pe canalul *Discovery,* el forfoteă alene în jurul vizuinii sale, în miezul zilei caniculare, onctuos şi molcom. Era sigură că, în momentul în care avea să acţioneze, o va face rapid, ca o săgeată pornită dintr-un arc. Direct şi periculos. Oftă adînc, mîngîindu-şi o sprînceană cu vîrful degetelor. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit pe lumea asta era să se afle într-o situaţie fără ieşire. Indiferent la ce nivel. Numai că Reilly Anderson ar putea fi singura ei

legătură cu Tony, aşa că nu-şi permitea să renunţe la el, din cine ştie ce considerente prosteşti.

– Da, le văd, zise ea, încercînd să păstreze un ton neutru.

Tensiunea dintre ei continua să crească. Oare cum făcea el asta? Cum reuşea să-i pătrundă în suflet, numai cu ochii aceia mari şi verzi, tulburîndu-i fiecare părticică a fiinţei sale? Îşi strînse buzele, dorindu-şi din tot sufletul să nu reacţioneze. Numai că era clar că Reilly îşi atinsese ţinta. Se uită din nou la el, lăsîndu-şi chipul cuprins de un zîmbet, înainte de a vorbi.

– Ce altceva şi-ar mai putea dori o femeie?

Luînd sticla, degetele ei i le mîngîiară în treacăt pe ale lui. Privirea îi alunecă asupra mîinilor sale mari şi puternice. Cicatricele fine şi bătăturile nu reuşeau să ascundă forţa lor senzuală. Stăteau acolo, deschise şi goale, gata să-i răspundă la ultima întrebare.

– Asta trebuie să-mi spui dumneata! zise el, învăluit de privirile ei.

– Poate un pahar curat. Dar cred că nu şochez pe nimeni, dacă am să beau direct din sticlă.

El se sprijini de bufetul din spatele lui, încrucişîndu-şi braţele.

– Dă-i drumul!

Ea desfăcu dopul şi duse sticla la gură. Bău. Nu-şi dăduse seama cît îi era de sete, pînă nu termină jumătate din lichid. Cînd luă sticla de la gură, observă că el o privise tot timpul. Aerul din încăpere deveni deodată vîscos, încetinindu-i mişcările. Îşi şterse buzele, iar ochii lui verzi se încreţiră la colţuri.

– Mai bea, zise el, îndemnînd-o cu un gest al bărbiei să-şi ducă iar sticla la gură. Mai am destulă.

Îşi dădea seama că voia s-o provoace şi că singura ei şansă de a cîştiga această partidă era să dea toată apa pe gît. Înţelese, însă, şi că, dacă va atinge din nou gura sticlei cu buzele, va fi ca un joc erotic. Un joc pe care el dorea ca ea să-l repete. Vru să trîntească recipientul cu apă de tejghea, dar, în momentul acela, între ei doi se creă o legătură, un fel de comuniune fulgerătoare. Era ceva atît de puternic şi de vital, cum nu mai simţise cu nici unul din puţinii ei iubiţi de pînă acum. Allison ridică sticla şi în clipa aceea ochii lui se înnegurară. Sări, împingînd cu spatele

bufetul de care se sprijinea, şi i-o smulse din mînă, înainte ca buzele ei s-o fi atins.

– Potoleşte-te! îi ceru el pe un ton poruncitor, încercînd să-i ascundă faptul că respira mult mai precipitat decît s-ar fi cuvenit. Ea arboră o expresie voit şocată. Deci, el îi simţise dorinţa aceea arzătoare şi fascinaţia care îi prinseseră pe amîndoi. Se lumină dintr-o dată şi o cuprinse o căldură plăcută. Poate şi din cauză că el se apropiase atît de mult. Nu mai erau decît cîţiva centimetri între ei.

– De ce? întrebă ea. E aşa de bună.

El se aplecă asupra ei. Pleoapele femeii se închiseră tremurînd. Cînd deschise ochii, el se ridicase şi se depărtase.

– Pentru că nu vreau să vomiţi aici şi să-mi murdăreşti barul.

Explicaţia aceasta o aduse cu picioarele pe pămînt. Se pare că şi Reilly Anderson simţi acelaşi lucru. Sprijinit cu şoldul de marginea barului, el scoase cartea ei de vizită din buzunar.

– Deci, doamna Allison Richards, vicepreşedinte al *Companiei de împrumuturi ipotecare,* de ce îl cauţi pe Tony Church? Nu ţi-a plătit vreo rată?

– E o chestiune personală.

– Aaa, da?

– Ştii unde se află?

– Poate da, poate nu.

Fără să-şi dezlipească ochii dintr-ai lui, ea împinse taburetul într-o parte şi îşi puse geanta sub braţ.

– Iartă-mă, te rog, că te-am deranjat din moţăiala dumitale. Sînt sigură că voi găsi eu pe cineva pe-aici, care să-mi dea mai multe relaţii.

Ea traversă barul şi ieşi pe uşile batante. Zgomotul sacadat al tocurilor ei îi năvăli cu violenţă în urechi şi îi trezi în suflet dorinţa de competiţie. Sîngele îi fu invadat de adrenalină, bîntuit de imaginea costumului aceluia alb, de in, mulat pe trupul ei. Într-o clipă, toate cele opt luni dispărură ca prin farmec şi se trezi înapoi, la *Compania de produse farmaceutice Taylor,* forfotind în mijlocul somităţilor de acolo. Nu visa, oare? Scăpase de sclavia aceea, de paharele de carton cu cafea? De alergătura după o cotă mare din profiturile de garanţie? Avea să reflecteze asupra acestor lucruri mai tîrziu. Acum nu era timp. Nu terminase cu Allison.

– Vezi să nu-ţi dai sufletul, don'şoară Richards.

– Cred că mi l-aş da, dacă aş mai sta de vorbă cu dumneata, îi strigă ea peste umăr. Cum aş putea obţine o cameră aici?

El trecu pe sub bar şi o ajunse în hol.

– Semnează aici, în registru, şi urmează-mă! zise el, luîndu-i bagajele. O privi cum da paginile şi cum insista asupra ultimelor înscrieri, citindu-le cu atenţie. Cînd începu să semneze, el ridică geamantanele şi porni spre uşă.

– Nu te obosi să mai completezi şi celelalte rubrici. Am cartea dumitale de vizită. E suficient pentru mine.

Ea se întoarse şi dădu din umeri.

– Nici nu mă mir㠖.

– Pe mine, mă dă gata! zise el, împingînd uşa de la terasă cu vîrful degetelor de la picioare.

Ea îl urmă, aţintindu-şi mai întîi ochii asupra umerilor lui copleşitor de largi şi a muşchilor puternic reliefaţi, apoi asupra dosului tare, care se cerea, parcă, ciupit. Făcu ochii mari, dîndu-şi seama ce e în stare să gîndească. Nu mai ciupise nici un bărbat de partea posterioară, dar, dacă s-ar fi hotărît s-o facă, atunci, desigur, acestea erau fesele cele mai potrivite pentru aşa ceva! Nu

se putu abţine. Începu să chicotească.

– E ceva de rîs, pe-acolo, pe la dumneata? întrebă el, dînd colţul terasei.

– Nu.

El se opri în faţa celei de-a doua uşi şi-i făcu semn cu bărbia să o deschidă. Urmînd-o în încăpere, trînti geamantanele drept în mijloc.

– Îţi atrag atenţia asupra unui lucru. Oamenii vin la San Rafael din diverse motive. Poate că Tony s-a retras aici ca să scape de ceva. Sau să uite pe cineva.

– De-aia eşti dumneata aici? întrebă Allison.

De-ar şti ea! Îi ignoră întrebarea.

– Poate că Tony Church nu vrea să fie găsit.

– Cu atît mai rău pentru el, pentru că am să-l caut şi în gaură de şarpe, zise ea, adresîndu-i cel mai dulce zîmbet posibil, în vreme ce-şi arunca geanta pe măsuţa de toaletă.

– Eşti o femeie foarte hotărîtă, zise el, clătinînd din cap.

– După cîte îl cunosc eu pe Tony, abia aşteaptă să audă ce am să-i spun.

Reilly simţi că-i curge ceva pe spinare. Se scărpină discret în partea de jos a coloanei vertebrale, dar senzaţia aceea ciudată nu cedă. A

naibii căldură!

– Lasă-i un mesaj şi-am să i-l dau... dacă mai trece pe-aici.

Ea scutură din cap.

– Nu prea cred.

Reilly închise uşa lovind-o cu piciorul. Se apropie un pas şi zise cu voce gravă:

– Voi fi foarte discret.

– Mă îndoiesc.

– Ei, asta-i! Spune-mi despre ce este vorba, Allison. Ce te-a determinat să baţi tot drumul ăsta pînă la San Rafael? întrebă el, aplecîndu-se spre ea, care, de data aceasta, nu mai închise ochii. Care-i marele secret? A intrat în conflict cu legea?

Ea dădu din cap.

– Nu, Reilly. Pur şi simplu, va fi tată.

– Poftim?

Reilly Anderson n-ar fi arătat mai surprins nici dacă i-ar fi tras un pumn în stomac. Sau, poate, expresia aceea a lui era una de dezamăgire?

Indiferent ce-ar fi fost în adîncul ochilor acelora verzi, ea hotărî să-şi ascundă bucuria. Reilly nu-i spusese încă tot ceea ce dorea ea. Poate vestea

aceasta îl va determina să vorbească.

– Am zis că Tony Curch va fi tată.

Deschise şi închise gura de mai multe ori, înainte să poată vorbi.

– Cum aşa? Vreau să spun, cînd se va naşte copilul?

– Peste vreo patru luni.

– Patru luni? întrebă el, uitîndu-se lung la catarama aurie, frumoasă, a curelei sale, care îi înconjura talia subţire. Dar nu pari a fi însărcinată.

– Ce tot spui? Nu e vorba de mine, idiotule, ci de sora mea! E căsătorit cu sora mea.

Expresia i se schimbă de la uluire, la uşurare, apoi, la neîncredere.

– Tony nu mi-a vorbit niciodată despre faptul că urmează să aibă un copil.

– Bineînţeles că nu! zise ea, aruncînd o privire în jur.

Pe pat se aflau cearceafuri curate, frumos împăturite, şi o faţă de pernă deasupra; pe noptieră, o veioză şi nici o lighioană ciudată care ar fi putut-o speria. Aşa că nu era o problemă să rămînă peste noapte aici. Îşi întoarse privirile către Reilly. Mereu îşi întorcea privirile spre el!

– Allison, ce-ai vrut să spui prin „bineînţeles că nu“?

– Adică, Susan nu a ştiut că e însărcinată, decît după plecarea lui.

Reilly ridică sprîncenele şi rămase aşa cîteva secunde, înainte de a începe să vorbească.

– La cît timp după plecarea lui şi-a dat seama?

– Ce întrebare mai e şi asta? Vrei să insinuezi că sora mea minte?

El îşi trecu mîinile prin păr, apoi zîmbi prefăcut, cu intenţia de a-şi cere scuze.

– Îmi pare rău. Te rog să mă ierţi. Realmente, îmi pare rău, zise el şi îşi drese glasul. Şi, cum îi merge Susanei? Bine?

Ei, asta era o schimbare interesantă: Reilly Anderson, preocupat de sora ei însărcinată! Începu să vorbească, fără să încerce să-şi ascundă suspiciunea:

– Da, totul e bine. Un caz ca la carte, în ceea ce priveşte sănătatea, aşa i-a spus obstreticianul ei.

Înainte de a continua, ea îşi potrivi ceasul. Pentru prima oară, instinctul o făcu să treacă peste firea ei suspicioasă, îndemnînd-o să aibă încredere în el.

– Susan şi Tony se iubesc foarte mult. Au trecut printr-o neînţelegere care le-a scăpat de sub control. Probabil şi din cauza schimbărilor ei hormonale, adăugă ea, încreţindu-şi nasul. Ştii cum e ...

– Nu, nu ştiu, îi răspunse, strîmbînd şi el din nas.

Toate simţămintele acelea plăcute şi duioase care îi invadaseră inima se risipiră în momentul în care el începu s-o imite. Luată pe nepregătite, murmură derutată:

– Păi nici eu nu ştiu. Din ceea ce-am auzit.

Să-l ia naiba! Probabil că nu ştie despre sarcină decît cum se produce! Îl privi cum îşi trece mîinile peste faţă, cu un oftat realmente sfîşietor.

– Du-te acasă!

– Pentru nimic în lume!

Îi aruncă o privire imposibil de descris, în vreme ce ploaia începuse să bată în acoperişul de tablă.

– Băuturile, la ora şase. Masa de seară... oricînd, auzi ea printre zgomotele venind de deasupra lor.

Îi luă mîna şi i-o ridică. Pentru moment, crezu

că avea de gînd să i-o sărute. În loc de aceasta, el se uită la ceasul ei, îi pipăi brăţara delicată din aur, apoi îi luă între degete, cesuleţul sidefiu. Allison fu captată cu totul de acest gest. Mîna lui energică, osoasă şi bronzată, purta însemnele unor istorii mai mult sau mai puţin recente. Ce frumoasă şi bărbătească era! Niciodată nu se simţise mai fragilă. Inima îi bătea atît de tare, încît întrecea zgomotul ploii. Îi reveniră imaginile acelea ciudate, ca o melodie veche care îi ieşise din memorie. Încerca să-şi amintească versurile, dar nu reuşea nicicum.

– Asta înseamnă cam peste două ore, zise el.

Porni spre uşă.

– Poţi să foloseşti baia mea. Nu trebuie decît să încui uşa de la camera mea, cînd intri, şi să nu uiţi s-o descui, la ieşire.

– Stai puţin. Ai zis că pot să mă folosesc de baia ta?

Sprijinindu-se cu o mînă de uşă şi cu cealaltă în şold, el se întoarse. Vocea ei sunase de parcă i-ar fi cerut să comită o crimă!

– Să ştii că nu sînt dispus să-mi împart baia cu oricine. Dacă te gîndeşti că nu eşti destul de ordonată şi ai de gînd să-mi faci mizerie pe-acolo,

spune-mi acum!

– Păi, camera asta nu are propria ei baie? Vreau să spun că nu mi s-a mai întîmplat să stau la hotel, fără baie, spuse ea şi continuă, apoi, fără să-i pese că el îi observase teama: Oricum, nu am împărţit niciodată baia cu un necunoscut.

Reilly îşi muşcă obrazul pe dinăuntru, ca să nu rîdă.

– În afară de toaleta publică de la bar, nu mai există decît o baie în funcţiune, în partea cealaltă a hotelului. Dacă ţi se par chiar aşa străin, poţi s-o foloseşti pe aceea, dar te previn că va trebui s-o împarţi cu reverendul Phillips şi cu surorile Bartolino. Şi cu domnul Garfield, atunci cînd e pe-aici.

– Cu cine? întrebă ea, punîndu-şi palmele la tîmple şi clătinînd obosită din cap. Bine, n-are importanţă. Oricum, nu mă interesează. Iartă-mă că am întrebat.

Reilly se uită cum se lăsa, scufundîndu-se aproape, slăbită, pe pat. Se pare că atît călătoria, cît şi grijile o cam copleşiseră. Îşi fixase privirea asupra pantofilor prăfuiţi şi se aplecă să le şteargă vîrfurile. Pantofii erau din piele de

culoarea cîrtiţei. Cînd îşi ridică faţa şi se uită în jur, Reilly abia se abţinu să nu se apropie ca să o ia în braţe. Simţea că ea avea nevoie de aşa ceva. La naiba! Dacă ar fi rostit un singur cuvînt de încurajare, cu siguranţă că i-ar fi sărit de gît şi-ar fi început să-i plîngă pe umăr. Apoi, ar fi regretat, bineînţeles!

– Culcă-te puţin. Între timp, am să caut plasele de ţînţari, pentru camera asta, zise el, ieşind şi închizînd uşa în urma lui.

Capitolul doi

În timp ce punea umbreluţele de hîrtie în paharele cu băutură pentru surorile Bartolino, o auzi pe Allison venind pe terasă. Nu fu singurul care îşi dădu seama că se apropie. Pasul ei hotărît, punctat de tocurile pantofilor, anunţa toată lumea din bar de sosirea ei iminentă. Cînd împinse uşa şi intră, o aşteptau deja şase capete întoarse. Cum păşi în încăpere, îngheţă. Se uită

fix la el, de parcă îl vedea pentru prima oară. Înainte de a-şi lua figura aceea stăpînă pe sine, ea rîse nervos, făcîndu-l pe Reilly să se întrebe ce va urma.

Ignorînd zîmbetele curioase care o întîmpinară, Allison traversă încăperea şi se îndreptă spre bar, unde stătea şi Reilly. Cămaşa ei transparentă îi flutura peste rochia tricotată, de culoare albastru-deschis, care îi cuprindea strîns trupul.

– Ce-ai dori să-ţi aduc? o întrebă el pe Allison, în vreme ce îi puse lui Chico în mînă paharele şi-i făcu un semn către două femei de vîrstă mijlocie.

– Nişte chestii de-acelea, ca nişte ciupercuţe scoase de sub duşul tău. Ştii, acelea mici şi bej, care cresc într-un colţ, şopti ea. Şi prosopul meu personal, dacă nu te deranjează. Am fost nevoită să mă folosesc de colţul dumitale.

– Hmmm? Ce colţ? întrebă el, turnînd o măsură bună de gin într- un pahar.

Îşi ridică privirea şi o văzu roşind puternic. Ea se uită spre sticla din care turna.

– Parcă ai zis că nu serveşti băuturi tari pînă la apusul soarelui.

– Am mințit și eu puțin.

Ea se întoarse spre ceilalți. Toată lumea se uita curioasă.

– B-bună seara, bîigui Allison. Strecurîndu-se pe sub bar, Reilly se apropie de ea. Îi înconjură umerii cu unul din brațe și îl întinse pe celălalt spre oaspeți:

– Allison Richards, îți prezint musafirii mei, alături de care vei locui. Surorile Bartolino, din Nebraska, Pamela și Marilyn. Au venit aici pentru cîteva săptămîni să colecționeze fluturi. Reverendul Phillips. Scrie o carte ecumenică de bucate și, în timpul liber, salvează sufletele din sat. El este și bucătarul nostru. Ultimul ne-a părăsit pentru o slujbă mai bine plătită. Și domnul Garfield. S-a întors după-amiaza aceasta dintr-una, cum să-i zic ... excursiile sale.

În timp ce toți o salutară printr-o aplecare a capetelor, Reilly o strînse mai tare lîngă el, îmbrățișare ce părea o parodie pe lîngă ceea ce voise el să facă în cameră, atunci cînd fuseseră singuri. Dezechilibrîndu-se, ea îi cuprinse talia, ca să se sprijine. Acum simți și el, în sfîrșit, ce însemna să îl atingă ea. Parcă îi atinse pielea o bucățică de paradis!

Făcu o pauză, prefăcîndu-se că îl lasă puţin să-şi revină.

– Bineînţeles, pe Chico ţi-l aminteşti din după-amiaza aceasta.

Băiatul îşi încrucişă mîinile la piept.

– Nu mi-aţi dat încă bacşiş, doamnă.

– Am să am grijă, înainte de plecare.

– Numai să nu uitaţi.

– N-am să uit.

Surorile Bartolino chicotiră.

– Încîntată să vă cunosc, zise Allison cu o voce de stăpînă, care ţine un toast.

Dezlipindu-se de sub braţul lui Reilly, se depărtă puţin de el şi continuă:

– Am venit aici să-l caut pe cumnatul meu, Tony Church. Se pare că a stat la *Hotel Paradis,* în ultimele trei luni, nu ştiu exact cînd. Reilly crede că Tony nu doreşte să fie găsit şi nu vrea să mă ajute. V-aş rămîne extrem de recunoscătoare, dacă mi-aţi da orice informaţie pe această temă.

– E vorba de chestiuni de familie, spuse Reilly, distrăgînd atenţia celorlalţi de la Allison. Şi vă sugerez că nu e bine să ne băgăm.

– Sora mea e însărcinată pentru prima oară şi

cred că...

– Eu cred, o întrerupse Reilly, că Tony Church se va întoarce acasă, în momentul în care îşi va termina treaba.

Săgetîndu-l pe Reilly cu privirea, Allison scoase o fotografie din buzunar şi i-o înmînă uneia din surori.

– Vă aduceţi aminte de el? întrebă ea, regretînd că nu avea o poză mai bună.

Pe aceasta o tăiase din legitimaţia lui din liceu. Susan nu ştia de hotărîrea ei de a-l căuta pe Tony, pentru că nu voise să o tulbure, aşa că nu putuse face rost de una recentă.

Marilyn fu prima care vorbi:

– Ne pare rău, Allison, dar nu l-am văzut. Nu am sosit aici decît cu două săptămîni în urmă.

– Dar dumneavoastră, părinte Phillips? întrebă Pamela, trecîndu-i fotografia bărbatului cu păr alb, îmbrăcat în bermude, cu guler preoţesc şi purtînd ochelari. Sînteţi aici de cîteva luni.

Chico se înălţă, ca să vadă mai bine, apoi ridică dramatic din umeri.

Reverendul se uită mult la fotografie, înainte de a răspunde. Lui Allison i se opri respiraţia, cînd

acesta ridică arătătorul.

– Un individ scund, cu părul roşu şi cu barbă? întrebă el învăluind-o cu un zîmbet cald.

– Nu. E înalt, cu părul blond şi cu mustaţă, răspunse ea, luînd fotografia înapoi şi uitîndu-se mai atent. Sigur, acum s-ar putea să aibă şi barbă.

Dînd din cap, reverendul Phillips pufni pe nas şi mormăi ceva despre rasolul de peşte, apoi dispăru în bucătărie cu Chico. Atunci, ea se îndreptă spre domnul Garfield.

– Vreţi să vă uitaţi la fotografia aceasta?

– În regulă, frumuşico.

Bărbatul cu favoriţi lungi şi cu gulerul ridicat aruncă o privire spre poză, apoi se uită atent la Allison. Buza superioară îi zvîcni uşor.

– Nu l-am văzut, în ultima vreme, pentru că nici n-am prea stat pe-aici.

Deci, omul îşi amintea de Tony. Allison îi aruncă o privire lui Reilly ca să guste victoria ei asupra lui. În sfîrşit, dăduse de un fir, chiar dacă el nu voia să-i vorbească de Tony.

Barul acesta vechi avea nevoie de o curăţenie generală.

Domnul Garfield se aplecă spre ea.

– Şi eu caut pe cineva.

– Da?

– Da, frumuşico. Asta mi-e meseria. Din acest motiv mă aflu aici, rosti el şi îi căzu pe frunte o buclă ca dată cu gel, în momentul în care făcu o mişcare bruscă a capului. După ce-mi termin cazul, poate te ajut şi pe dumneata.

Uitîndu-se la Reilly, îi mai scăzu optimismul. Acesta se prefăcea ocupat cu numărarea umbreluţelor de hîrtie, evitîndu-i privirea.

– Domnule Garfield, zise ea, neluîndu-şi ochii de la Reilly, la ce caz lucraţi în momentul de faţă?

– Îl caut pe Rege, frumuşico.

Reilly nu schiţă nici un gest, în afară de o ridicare discretă de sprînceană. Era, oricum, destul şi-atît! O să i-o plătească el, încet-încet! Şi la modul cel mai dur. O să iasă un scandal... Ea închise ochii.

– Regele, ca în cazul lui Elvis, domnule Garfield?

– Unicul Rege, frumuşico.

– E clar, mulţumesc! zise ea, întorcîndu-se la bar.

– Nu e periculos, îi şopti Reilly.

– Eu sînt.

– Nu mai spune!

– Nu-i aşa că ştii unde e cumnatul meu?

– Ştiu doar că nu e aici, – zise el, deschizînd o umbreluţă de hîrtie verde-brotăcel şi punînd-o în pahar, împreună cu două paie de plastic. Gin tonic. Primul pahar e din partea casei.

Îl împinse spre ea şi, privind-o drept în ochi, îi spuse cu o voce joasă, intimă.

– Savurează-l.

Nu o mai provocase nimeni în felul acesta. Luă paharul, îşi strecură limba pe sub cele două paie, strîngînd buzele în jurul lor cu o precizie uimitoare. După o clipă, lăsă băutura, clipi cu gene tremurătoare şi zîmbi.

– Aşa?

– Da, chiar aşa, zise el, sprijinindu-şi bărbia în căuşul palmei. Suspină. Vrei să mai încerci o dată?

– Îmi spui unde e Tony?

Reilly se ridică încruntat, luă un prosop şi începu să şteargă tejgheaua.

– Să ştii că vorbesc serios, Reilly, spuse ea, abia stăpînindu-şi mînia şi punîndu-şi mîinile amîndouă pe tejghea. Nu plec din San Rafael

plină nu-l găsesc pe Tony. Trebuie să-i mai dau o şansă surorii mele, cu soţul ei. O merită, adăugă ea, aplecîndu-se spre el. Copilul lor trebuie să aibă un tată.

Ultimele ei cuvinte îl loviră din plin. Mototoli prosopul în pumni, se întoarse şi-l atîrnă de o stinghie din spatele lui. Cînd fu în stare să-şi descleşteze maxilarul, puse în glas tot farmecul de care era în stare.

– Hai să fim serioşi, Al. Chiar crezi că-mi încarc memoria cu informaţii despre cineva care a trecut pe aici cu luni în urmă?

– Să-ţi încarci memoria? Dar ce altceva te preocupă? Că doar n-ai să-mi spui că ai grijă ca acest hotel să meargă ca pe roate? Apropo, în camera mea nu funcţionează aerul condiţionat.

– Ce aer condiţionat?

– O, Doamne, zise ea, ridicîndu-şi paharul şi sorbind încă o înghiţitură. Iartă-mă că-ţi spun, dar nu mi-ai dat nici o cheie.

Se auzi un clopoţel.

– Masa va fi servită în partea de vest a terasei, îi anunţă Reilly.

Traversă încăperea în direcţia în care mergea

toată lumea şi o ajunse pe Allison din urmă.

– Nu prea umblăm cu chei, pe-aici, Al. Oamenii le pierd sau uită să le înapoieze cînd pleacă. Majoritatea clienţilor sînt de condiţie modestă, aşa că nu tentează pe nimeni să vină să fure ceva. E drept, dumneata eşti deosebită, ca un fluture din colecţia Pamelei şi a surorii ei.

– Nu-i adevărat!

Se opri brusc, îşi întinse braţele şi se uită la ele, apoi la propriul ei trup.

– Ce-ai vrut să spui prin „deosebită"?

Uşa batantă se legănă în urma trecerii celor două surori, înainte ca Reilly să-şi continue ideea.

– Hainele dumitale, zise el, în timp ce ea îşi lăsă braţele pe lîngă trup. Se vede că sînt foarte scumpe. Absolut toate.

Înaintă uşor, atingînd-o cu coapsele. Amintindu-şi de chiloţeii şi de sutienele ei care se împrăştiaseră mai devreme pe scări, Allison îşi supse obrajii şi privi drept înainte. Căldura trupului lui o învălui, şi sîngele îi inundă fiecare locşor erogen din fiinţa ei. Numai ginul era de vină. Din două înghiţituri i se şi închideau ochii.

Da, numai ginul putuse să-i facă aşa ceva, pentru că doar căzuse de acord cu ea însăşi că Reilly nu era genul ei.

Aplecîndu-se, Reilly îi respiră cald în ureche, şoptindu-i vorbe care o făceau să se înfioare şi mai mult:

– La ce te-ai gîndit cînd ţi-ai făcut bagajele pentru această călătorie, Al?

Atingerea lui fu delicată ca o mîngîiere, dar ea îi dădu degetele la o parte, ca şi cum s-ar fi eliberat dintr-o strînsoare de menghină. Ieşi grăbită şi îşi trase un scaun din capul mesei lungi.

– Nu că ar trebui să-ţi dau ţie raportul, dar, după ce îl voi întîlni pe Tony şi-i voi spune vestea cea mare, am plănuit să plec în Costa Rica. E acolo o staţiune splendidă, cu tot confortul. Şi cine ţi-a permis să-mi zici Al?

– Potoleşte-te, zise el, ajutîndu-le pe surori să se aşeze. Aici, sîntem prieteni cu toţii. Nu-i aşa, doamnelor?

– Aşa e, Reilly, rostiră surorile la unison, izbucnind, apoi, amîndouă în rîs.

– Allison, ştii, Pamela şi cu mine tocmai spuneam cît de mult semeni cu *Anartia amalthea*

linaeus, din cauza cămăşii pe care o porţi şi a beţişoarelor din păr, spuse Marilyn.

– Eşti prima persoană pe care am remarcat-o, adăugă Pamela şi începură amîndouă să chicotească.

Allison le mulţumi pentru compliment. Făcînd o grimasă, Reilly luă un scaun şi se aşeză la capătul opus al mesei. Îi veni şi ei să se strîmbe la el, dar se abţinu. Există anumite lucruri de la care adulţii trebuie să se abţină, chiar dacă mor să le facă. Şi, în afară de asta, avea alte gînduri acum.

În timpul mesei, Allison recapitulă faptele. Pînă acum, *Hotelul Paradis* se dovedise o mare dezamăgire. Sperase că îl va găsi pe Tony sau măcar să afle unde plecase. Nu intenţionase să stea aici, dar Reilly Anderson ştia mai mult decît îi spusese. Îi aruncă o privire pe deasupra unui coş cu pîine, apoi se uită repede în jur, să vadă dacă observase cineva. Se hotărî să nu îi stea în preajmă mai mult decît era absolut necesar. Senzualitatea lui o atrăgea şi o speria, în egală măsură, la fel ca jungla. Imaginea lui atrăgătoare nu era decît o momeală menită să o zăpăcească. Îi aruncă din nou o privire.

– Trebuie să apeşi un pic mai mult, zicea Reilly, învăţîndu-l pe Chico cum să folosească furculiţa şi cuţitul în mod corect. Aşa, acum e bine. Dacă te ţii de treabă, am să te duc la *palacio*, să mănînci cu *el presidente*.

– Mai întîi am să-i arăt lui *mi padre*, Reilly, spunea Chico.

Ea se trezi zîmbind, iar Reilly ridică privirea şi îi făcu cu ochiul. Allison începu să mănînce piureul de yucca, înciudată. Nu era uşor să se gîndească la planurile ei, din cauză că surorile vorbeau numai despre colecţia lor de fluturi, folosind o mulţime de termeni latineşti, iar reverendul Phillips explica pe îndelete cum se scot oasele peştelui de rîu. Toate astea nu şocau pe nimeni, aici, dar gîndurile îi fură tulburate de zîmbetul tandru al lui Reilly şi de imaginile din copilăria ei, care începuseră să-i vină în minte. Lăsînd furculiţa pe masă, începu să-i privească pe cei doi de la capătul opus al mesei. Scenele îndepărtate deveneau tot mai clare. Părinţii ei citindu-i pe rînd poveşti... stînd alături de ea la film... televizorul... cînd o ţinea de mînă pe sora ei, cu sufletul la gură... pentru că lumea era minunată... rîsete şi iubire şi...

Dar ce se auzea? Deasupra capului ei foşnise ceva. Reilly le făcu semn să tacă. Se liniştiră cu toţii, uitîndu-se la el. Allison tremura de emoţie, în timp ce Reilly îşi ţinea degetul la gură. Nu se auzea nici o suflare. Indiferent ce ar fi fost acolo, dincolo de luminiş, orice pericol, ea ştia un lucru, un adevăr extraordinar: Reilly avea să o salveze. Privind pe deasupra platourilor cu peşte, legume şi banane, se lăsă în voia acestei revelaţii hipnotice fermecătoare.

Reilly aşteptă momentul potrivit şi începu să scoată un fel de ciripituri. Cînd se oprea, foşnetele se intensificau. Plescăind de mai multe ori din buze, el chemă:

– Hai, Cap Sec, vino la tata!

De pe acoperişul de papură, sări o maimuţă capucin drept pe umărul lui Reilly. Îi înconjură gîtul cu lăbuţele ei păroase, în timp ce musafirii o certau pentru lunga ei absenţă. Se pare că obişnuia să vină adesea la cină.

Allison respira greu. Îşi puse degetele la gură, încercînd să se liniştească. Tarzan. Imaginea părea de film. Eroul îndrăgit în copilăria ei stătea acolo, cu maimuţa pe umăr, cu un băieţel alături, pe fundalul junglei mirifice, cu trupul lui perfect. Ar

fi putut privi ore întregi, lăsîndu-se copleşită de imaginile din copilărie care o invadau, pur şi simplu. Povestea îi rămăsese în suflet ca o comoară. Îşi amintea fiecare cuvînt, fiecare reacţie pe care o avusese atunci. Nu se mai gîndise la aceste cărţi şi filme de ani de zile.

– Cheetah? şopti ea încîntată, pînă la uitare de sine.

Căpşorul se iţi spre ea, cu ochişorii strălucind de curiozitate.

– Cap Sec, o corectă Reilly, luînd un fruct şi ridicîndu-se.

Maimuţica se ascunse după capul lui, lăsîndu-şi coada păroasă pe umărul lui musculos şi ţinîndu-l cu lăbuţele de maxilarul proaspăt bărbierit. Se apropie de Allison, continuînd să scoată sunetele acelea ciudate. El îi dădu o smochină, apoi se lăsă pe vine, lîngă scaunul musafirei lui fermecate. Ochii ei se măriseră aşteptînd înfiorată. Ţinea smochina lîngă piept.

– Să nu i-o dai, zise Reilly.

Îi puse maimuţica în braţe. În momentul în care aceasta văzu fructul, sări să-l apuce. Allison îngheţă, strîngînd smochina între degete. Agitaţia nebună a maimuţei o făcu să scape fructul

prin decolteu. Cap Sec începu s-o caute frenetic. Allison se prinse de scaun şi îşi ţinu respiraţia.

– Nu te speria, zise Reilly. Fii liniştită!

El plescăi din nou din buze, atrăgînd atenţia maimuţicii, apoi îşi vîrî două degete în decolteul lui Allison. Gestul lui o surprinse puternic.

– Nu te mişca, zise el printre zgomotele pe care le făcea cu buzele.

Mîngîindu-i pielea fină şi mătăsoasă, Reilly îşi răsuci degetele ca să ajungă la smochină. Şi-atît era destul de jenant, dar cînd şi le vîrî între sîni, simţi ceva extrem de plăcut, pînă între coapse. Gemu uşor.

– Îmi pare rău, dar ai hainele foarte strîmte, murmură el, continuîndu-şi căutarea mîngîietoare.

Se uită în ochii ei.

– Chiar îmi pare rău. Am găsit-o!

Smochina apăru şi maimuţa o prinse, apoi fugi ţipînd, de-a lungul mesei. Toţi ceilalţi se ridicară şi se duseră după ea, traversînd terasa.

Ţinîndu-se strîns de scaun, cu cotul în talie, Allison ridică faţa şi răsuflă uşurată. Extazul ei continuă, pentru că Reilly o mîngîia acum pe sîni.

Dispărînd teroarea, starea de beatitudine atinse apogeul.

– Hai să ne uităm puţin, zise el, şi începu să-i dea bluza la o parte.

„Hai să ne uităm puţin". Era nebun? Mai întîi, reuşise să o ducă pe culmile extazului, apoi o făcuse să se izbească de pămînt. Îşi veni în fire dîndu-i peste mînă şi se ridică cu agilitate.

– Să nu cumva să îndrăzneşti! rosti ea ameninţător, împingîndu-l cînd trecu pe lîngă el.

– Dacă te-a zgîriat cumva, ar fi bine să ai grijă, zise el, urmînd-o spre grupul adunat în partea din faţă a terasei. Ea trecu pe lîngă ei, iar el se opri.

– Într-un climat ca acesta, trebuie să fii foarte atent cu orice rană, oricît de mică.

– Ştim, Reilly, zise Chico. Du-te repede după ea, şi-l împinse pe bărbatul acesta, de două ori cît el. Are să plece, fără să-mi dea bani!

Reilly plecă după ea, îndemnat de cei din grup. Terasa înconjura hotelul şi, cum Allison avea un drum lung pînă la camera ei, el avea timp să se abată puţin. Deci, se duse repede şi luă o plasă împotriva ţînţarilor şi o trusă de prim-ajutor

din magazie, apoi se apropie de camera ei. Nu era decît o altă zi la *Hotel Paradis,* îşi zise el, numai că, de data aceasta, unul dintre musafirii săi se pregătea să-l ucidă. Lucrul acesta nu îl surprindea, dar se întreba cum o va face.

Înainte chiar de a ciocăni, ea deschise uşa brusc, ca şi cum l-ar fi aşteptat.

– Te-a rănit, cumva, Cap Sec? o întrebă el, pătrunzînd înăuntru, fără să ţină seama de privirea ei ucigătoare.

Ea trînti uşa. Fără îndoială, îşi pregătise gestul acesta dinainte.

– Nu, Cap Sec nu m-a rănit!

– Atunci e foarte bine, spuse el, urcîndu-se în pat, cu picioarele goale.

După incidentul de la masă, cu maimuţa, îşi jurase să nu stea prea mult în camera ei. Despături plasa de ţînţari şi se înălţă să o prindă de o sîrmă de deasupra patului, cînd ea îl izbi puternic în şold.

– Cap Sec m-a băgat în sperieţi!

El rosti cu voce mîngîietoare:

– Al, cred că faci din ţînţar armăsar. Ar trebui să te linişteşti. Lasă-ţi părul pe umeri sau prinde-ţi-l în coadă de cal, ca mine.

– Nu-mi da dumneata mie lecţii, după tot circul pe care l-ai făcut! Te ocupi cumva cu îmblînzirea animalelor sălbatice aici? întrebă ea lovindu-l uşor pe şold, fără însă a-i ascunde că era mînioasă. Cum ai reuşit să obţii o astfel de slujbă? Cine te-a angajat?

– Să mă angajeze? Hei, domniţă, hotelul acesta e proprietatea mea! zise el, întinzînd plasa peste nişte sîrme care atîrnau cam la jumătatea distanţei dintre patul ei şi tavan.

Nu era într-o dispoziţie amoroasă, dar, dacă ea continua să se joace cu partea aceea a trupului său, s-ar putea să se gîndească la o plăcere din acelea interzise!

Încetă să îl mai lovească în şold şi întinse un deget spre el.

– Dumneata eşti patronul acestui hotel? Dumnezeule mare, cine te-a pus să faci o nebunie ca asta?

Se dădu jos din pat şi picioarele lui goale nu făcură nici un zgomot la atingerea podelei. Era la numai cîţiva centimetri de ea. Dădu din umeri şi zîmbi larg.

– L-am cîştigat la poker.

Ea rămase cu gura căscată.

Chiar aşa era! Îl cîştigase la un joc de poker, în sala de consiliu a *Companiei de produse farmaceutice Taylor,* cu nici zece luni în urmă. Jucînd cu alţi trei salariaţi necăsătoriţi, Reilly cîştigase dubios, cu o pereche de aşi şi una de dame. Considerat a fi omul cel mai potrivit, avea să lucreze sub această acoperire de patron al *Hotelului Paradis,* pînă cînd bromeliadele vor ajunge cu bine în laboratorul companiei. După aceea, alt „norocos" avea să îi ia locul. Numai că, îşi aminti el, această informaţie nu era pentru Allison. Şi nici aceea că Tony Church, cumnatul ei, fusese botanistul angajat special pentru a se ocupa de această problemă.

Ea închise gura, dînd uşor din cap.

– Un joc de poker... Asta explică multe.

Iar începe, gîndi el iritat. Încerca să-l facă să se simtă mărunt, să aibă mustrări de conştiinţă, cu zîmbetul acela ironic, în colţul gurii.

– Adică? Ce vrei să spui? întrebă el fără nici o expresie.

– Vreau să spun că acum îmi dau seama de ce ţii atît de mult să nu se vorbească despre Tony.

– Şi de ce, mă rog? întrebă el, făcînd un pas

spre ea.

Mişcarea aceasta a lui o sperie şi, cînd se dădu înapoi, agrafele lăcuite din părul ei şi irizaţiile cămăşii transparente o făcură să semene mai mult cu un fluture în zbor, decît cu un vice-preşedinte al unei companii de ipotecare care vînează oameni necăjiţi.

– Pentru că eşti iritant, iresponsabil şi vorbeşti în dodii, în legătură cu tot ce e în jurul tău, spuse ea, lipindu-şi spatele de perete.

– Habar n-ai ce vorbeşti.

– Ştiu exact ce vorbesc, rosti ea, întinzînd un deget pînă ce atinse pieptul lui. Despre tine.

Există un motiv serios pentru comportamentul ăsta al meu, vru el să strige, privind-o în ochii aceia mari, albaştri. Nu fac decît să-mi apăr pielea, a mea şi a cumnatului tău. Dar nu putea să îi spună despre compania aceea forestieră periculoasă, care ar fi renunţat pentru orice fleac la pădure. Gîndul acesta îl deprima şi mai tare.

– Taci!

– Ba n-am să tac deloc! Eşti iritant, iresponsabil şi vorbeşti în dodii. Şi, pe deasupra, nepoliticos!

– Vrei să taci? strigă el, izbind cu palma în peretele pe care se sprijinea ea.

– Fă-mă să tac!

Acceptă provocarea cu bucurie. Se aplecă, îşi lipi gura de a ei şi-i supse buzele. Efectul fu instantaneu şi copleşitor. Gemu uşor, din străfundurile sufletului. Nu ştia cum să se apropie mai tare de el. Şi mai repede. Trupul tot, mîinile şi buzele lui erau fierbinţi şi căldura aceea îi umplea fiinţa cu valuri de bărbăţie. Vru să îi apuce mînecile cămăşii, dar dădu de braţele sale musculoase, care o îmbrăţişau apropiind-o şi făcînd-o să se modeleze după dorinţa lui. Limbile începură un duel sălbatic. Fu un sărut lung, etern parcă, întrerupt doar de o bătaie în uşă. Reilly îşi dezlipi gura de a ei.

– Du-te! Nu vezi cum ne certăm? mai apucă el să zică şi ea îl trase din nou către ea, sărutîndu-l cu şi mai multă ardoare.

– Reilly! Reilly, Cap Sec s-a întors! îl auziră pe Chico, şoptind.

În vreme ce puştiul se depărta în fugă spre terasă, Allison se sufoca în braţele lui Reilly. El îşi ridică faţa, cu o expresie de dorinţă copleşitoare.

– Sînt... de-a dreptul înspăimîntată de ceea ce mi se întîmplă, zise ea, fără convingere.

Ochii lui se înveseliră. O mîngîie uşor pe obraz cu degetul mare.

– Nu te cred, spuse el, aplecîndu-se din nou să o sărute.

Împingîndu-l, se depărtă de el şi îşi şterse buzele cu un gest rapid al mîinii.

– Bine, recunosc. Am avut un moment de slăbiciune. N-am mai ştiut ce fac.

– Nu te mai preface, zise el, întorcîndu-se cu spatele la perete, ca să o poată privi. Ai ştiut foarte bine ce faci, Al.

În sinea lui, Reilly ştia că avea dreptate. Ştia întotdeauna ce face, în cele mai mici amănunte. Numai mintea i-o cam luase razna.

– Nu-i adevărat, minţi ea. Te-am lăsat să profiţi de mine.

– Chiar aşa? Şi cînd s-a întîmplat asta, înainte sau după ce m-ai ciupit?

– Înainte.

Îşi dădu seama că vocea ei sunase ca şi cum l-ar fi cunoscut pe Reilly din toate punctele de vedere, inclusiv în intimitate. Ceea ce nu era şi nici nu va fi vreodată adevărat. Traversă încă-

perea şi deschise uşa.

– Te rog să ieşi.

El suspină, clătinînd din cap.

– Mare figură eşti, cucoană!

Ea înghiţi în sec şi începu iar.

– În legătură cu cumnatul meu. Vrei să-mi spui unde e?

– Am să-ţi spun următorul lucru, rosti el, aplecîndu-se spre ea şi încercînd din răsputeri să nu ţină cont de durerea atroce din vintre. Cred că eu sînt cel care a avut un moment de slăbiciune.

– Şi ce vrei să spui cu asta? zise ea, lovind uşor tocul uşii cu unghiile şi evitîndu-i privirea.

– Vreau să spun că nu-mi place deloc să te bagi în viaţa mea.

– Nu te teme, n-o să mă bag multă vreme în viaţa ta.

Îi urmări privirea, în timp ce el îşi îndrepta trupul.

– Constat că venirea mea în iadul ăsta, precum şi faptul că am pus ochii pe tine nu au fost decît o pierdere de vreme.

– Ca şi pentru mine, de altfel, adăugă el.

Fără să ţină cont de această întrerupere, ea

continuă:

– Voi lua avionul următor, spre San Remo.

– Abia aştept! zise el, trăgînd uşa cu putere şi trîntind-o în urma lui.

Furioasă, ea o deschise, scoase capul şi îi strigă:

– Şi eu la fel!

Capitolul trei

Nu îi fu greu să o găsească. Şi nici nu era de mirare. Datorită picioarelor ei extraordinare, a neliniştii ce i se vedea pe chip şi cu spaniola ei stricată, i-ar fi dat de urmă chiar şi un detectiv mort! Reilly nu contenea să rostească în gînd rugăciuni de mulţumire că dăduse de ea în barul din holul de la *Hotel de San Remo,* în după-amiaza următoare. Îşi luă o bere şi porni spre ea, printre palmieri în ghivece şi colivii cu

papagali gălăgioşi.

Concentrată asupra unei hărţi întinse pe masă, ea nu îl văzu venind.

Lucrul acesta îi convenea de minune lui Reilly. Avu, astfel, timp să îşi dea seama că nu visează. La prima vedere, Allison părea ieşită dintr-o reclamă *Păpuşa Barbie iese la iarbă verde*, cu pantalonii aceia scurţi, kaki, cu baticul roz, înnodat la gît, şi cu casca de colonist atîrnată de speteaza scaunului. Zîmbind, el îşi încetini paşii. Ea se juca cu o buclă ce-i căzuse pe obraz. Nu îşi putea da seama cum un asemenea gest inocent putea să aibă atîta încărcătură erotică. Raţional, îi era imposibil să înţeleagă. Înciudat, trase o înjurătură în gînd, pentru că simţea cum se excită. Îşi aranjă pantalonii, înainte să mai facă un pas spre masă. Îşi lăsă pălăria alături de ea şi aşteptă să-şi ridice privirea.

– Te superi dacă stau la masa ta?

Harta foşni uşor sub degetele ei. Avu un moment de ezitare, ca să-şi îndrepte spatele puţin, într-o atitudine aristocratică.

– Da, mă supăr. Aştept pe cineva.

Întorcîndu-şi privirea spre hartă ea, îi luă pălăria şi i-o puse în mînă. Reilly se aşeză şi şi-o

puse pe genunchi, apoi sorbi o gură de bere.

– Pe cine?

– Un cărăuş pe nume Ramon Quintero, dacă te interesează.

Apoi, ca şi cum s-ar fi supărat pe ea însăşi că vorbise prea mult, îşi încrucişă braţele, privind într-o parte.

– Ce mai vrei, Reilly?

Fără să ţină cont de această întrebare, el rosti cu mirare exagerată:

– Ramon Quintero?

Reilly se lăsă pe spate, înclinînd scaunul pe două picioare. Fluieră uşor.

– Eşti sigură că vrei să-l angajezi? Nu e cine ştie ce cărăuş şi, ca ghid, să nu mai vorbim! Am auzit că şi-a rătăcit ultimii doi clienţi la Madre de Dios.

Clătinînd din cap, ea pufni pe nări cu o lipsă de delicateţe uimitoare.

– Ţi-am spus că sînt foarte hotărîtă.

Îşi netezi harta şi începu să o studieze cu atenţie.

– Nu plec de-aici, pînă nu-l găsesc pe Tony Church, aşa că ia-ţi gîndul că vei reuşi să mă sperii!

Jucîndu-se cu eticheta sticlei de bere, el inspiră adînc, lăsînd aerul să iasă fără zgomot. Cu cît ajungea să o cunoască mai bine, cu atît îşi dădea seama cît era de hotărîtă să-şi realizeze scopul. O privi intens, sperînd să afle o umbră de slăbiciune în atitudinea ei. După o clipă, se uită la ceas, apoi spre intrare.

– Sînt sigură că n-ai zburat pînă aici, numai ca să-mi strici după-amiaza. De ce nu-ţi vezi de treburile tale, ca să mă pot şi eu ocupa de ale mele?

Dacă mai avusese vreo urmă de îndoială în legătură cu planul său, ea se spulberase în momentul în care Allison rostise numele lui Ramon Quintero. Înainte chiar de a-i lua banii, o să ştie tot oraşul, inclusiv *El Diablo Timber* – compania forestieră –, că un botanist american, pe nume Tony Church, bîntuie prin pădure. Şi astfel, Reilly îşi putea lua la revedere de la imaginea construită cu atîta trudă, la compania *Taylor.* Nici nu voia să se gîndească la cît de repede se vor mişca cei de la *El Diablo* spre partea aceea a pădurii, luîndu-le orice şansă de a mai face din ea o rezervaţie de cercetare farmaceutică. Şi, în afară de asta, Ramon

Quintero o va determina sigur să urce în hamacul lui, fie cu voia, fie fără voia ei. Lăsînd scaunul în poziţie normală, puse berea pe masă şi îi luă mîna.

– Allison!

De cînd îşi făcuse apariţia, se străduise din răsputeri să nu se uite la el. Era destul de greu să lupţi cu amintirea acelui sărut, mai ales că simţea în nări amestecul parfumului său bărbătesc cu berea şi cu mirosul curat al cămăşii noi, de bumbac. Acum, o luase de mînă şi îi rostea liniştit numele. Numele ei întreg. Simţi în coapse o fierbinţeală aproape dureroasă, cînd se întoarse să îl privească.

– Ce mai e?

– Am venit să te caut.

– De ce? întrebă ea cu voce tare. Apoi, în gînd: Pentru că nici tu nu ţi-ai putut scoate din minte sărutul acela neterminat? Pentru că te-ai trezit şi tu, în toiul nopţii, suspinînd de dorinţa de a mă avea cu totul?

Stăpînindu-se să nu rostească cu voce tare aceste cuvinte, întrebă:

– Ai mai auzit ceva de Tony? S-a întors la *Hotelul Paradis?*

– Nu. Dar m-am tot gîndit cum ne-a scăpat situaţia de sub control. Mă refer la noi doi, rosti el, reţinîndu-şi un oftat. Eu am greşit, iar tu ai avut dreptate. Tony Church merită să afle că va fi tată. Ştiu cum să dăm de el, dacă te mai interesează, am să te duc acolo unde e.

– Ooo!

Trăgîndu-şi mîna, încercă să alunge simţămîntul acela vag de dezamăgire. Bineînţeles, acestea nu aveau nici o legătură cu sărutul acela care îi transportase pe culmile extazului. Era ceva mult mai important decît căutarea plăcerii sexuale. Oare? Se uita la el cu scepticism; în spatele acestor ochi verzi, superbi, se petrecea cu siguranţă ceva. Poate că întîmplarea aceasta îl schimbase complet. Poate că era mult mai responsabil decît crezuse ea, la prima vedere. Sau, poate nu. Iar dacă ea se gîndea mult, avea să-i explodeze capul!

– Reilly, şi de ce vrei să faci tu asta pentru mine?

– N-o fac pentru tine. Pur şi simplu, cred că Tony are dreptul să afle. Aşteptă ca el să revină la siguranţa şi semeţia lui caracteristice. Continuă să o privească intens. În acest timp, între ei se

crease o vrajă, care se intensifica. Neliniştită din cauza şovăielii ei, miji ochii, uitîndu-se la el:

– Cine se ocupă acum de *Hotelul Paradis?*

– Reverendul Phillips face mîncare. Surorile Bartolino se ocupă de curăţenie, în schimbul unei reduceri de preţ, pentru cazare. Iar domnul Garfield bîntuie după Elvis.

Nu avea de gînd să comenteze felul irresponsabil în care îşi conducea el hotelul. Şi aşa avea multe pe cap.

– Nici nu ştiu ce să zic. Mai întîi, m-ai trimis acasă, acum, îmi spui că mă duci la Tony.

Dădu din cap şi îşi trecu un deget peste buze. Apoi, îl îndreptă spre el.

– Nu, aici e ceva, zise ea hotărît. Îmi ascunzi unele lucruri.

Reilly se foi în scaun.

– Nu poate omul să se răzgîndească şi să-şi recunoască greşeala?

– Trebuie să-mi aduci argumente mai convingătoare.

– Adică?

Înainte ca ea să poată răspunde, auziră cum îl striga pe Reilly cineva, pe nume. Chico intră pe uşă alergînd, suspinînd isteric şi uitîndu-se

înnebunit în toate direcţiile. Cînd îl văzu pe Reilly, se repezi, traversînd încăperea, şi se aruncă la pieptul lui. Holul gol răsuna de cuvintele lui spaniole, rostite printre gîfîieli.

Allison se ridică repede şi se apropie de el.

– Ce e? Ce s-a întîmplat? întrebă ea, desfăcîndu-şi baticul roz de la gît. Reuşi să-i şteargă cu el nasul şi lacrimile, înainte ca Chico să-şi înfunde iar obrajii în pieptul lui Reilly.

– L-am luat cu mine ca să-şi vadă tatăl dar nu l-a mai găsit. Se pare că firma forestieră pentru care lucrează l-a trimis ieri într-o colonie din susul fluviului.

Ea ridică uşor capul, apoi se depărtă.

– L-ai adus cu avionul ca să-şi vadă tatăl?

Reproşîndu-şi în gînd întîrzierea, Reilly îl bătu pe băiat uşor pe umăr, apoi îi dădu la o parte părul din ochi.

– Da, dar ar fi trebuit să o fi făcut mai devreme.

Reilly ridică bărbia băiatului şi-i spuse ceva în spaniolă, cu un glas blînd.

Ea nu înţelegea nimic, dar tonul lui era atît de cald, încît îşi simţi inima învăluită. Curînd suspinele băiatului se liniştiră şi se răriră. Îi privi

pe amîndoi.

– Ce-ar fi să bei o Coca-Cola, Chico? întrebă ea încetişor.

– Îi place cea din cutie, zise Reilly, fără să-şi dezlipească privirea din ochii băiatului. Nu-i aşa, Chico?

Acesta aprobă, fără să se întoarcă.

– Şi-am să mi-o desfac eu singur, doamnă.

Ea se îndreptă spre bar, dîndu-şi seama că i se răspunsese la întrebare. Atitudinea lui Reilly faţă de copil se dovedise mult mai convingătoare decît orice explicaţie pe care ar fi încercat el să i-o dea. În faţa unei asemenea situaţii, i se înmuia inima.

În timp ce se întorcea de la bar, în minte îi încolţise un plan nou.

– Reilly, unde se află exact compania aceea forestieră?

– Sus, pe lîngă Pucalli.

– Asta înseamnă aproape de locul unde e Tony?

Reilly o privi lung, apoi aprobă, dînd din cap.

– Da.

– Atunci, e minunat, zise ea, întinzîndu-i lui Chico cutia. Dacă ai vorbit serios, atunci cînd

mi-ai promis că mă vei duce la Tony, putem să-l luăm şi pe Chico.

– Chiar o să plecăm, Reilly? Da? întrebă el, trăgîndu-l de curea şi vărsîndu-i cola pe pantaloni.

– Cu siguranţă, zise el, ridicîndu-se şi uitîndu-se dacă nu l-a murdărit prea rău. Văzînd că nu era mare lucru, împături harta şi o aruncă pe masă. Numai să vă fac rost de cîte un rucsac.

– O, mie nu-mi trebuie nici un rucsac, zise ea, făcînd un gest hotărît şi aşezîndu-se înapoi pe scaun. Îmi încape totul în geamantane.

– Nu vei lua cu tine decît ce poţi căra în spate. Şi să-ţi alegi lucrurile cu chibzuinţă. Vom pleca cel puţin pentru o săptămînă.

Ea sări de pe scaun ca un arc.

– O săptămînă?!

– Cel puţin, zise el, punîndu-i casca ei pe capul lui Chico. Hai, la treabă! Avem de făcut cîteva cumpărături.

Aruncă vreo cîteva bancnote pe masă, apoi se îndreptă spre uşă, trăgîndu-l pe Chico după el.

– Dar ai spus că ştii unde e, zise ea, luîndu-şi

harta şi geanta şi alergînd după ei să-i prindă. De ce ne trebuie atît de mult să ajungem la el? Ce face acolo?

– Pentru că trebuie să luăm vaporul. După aceea, vom fi în inima junglei. Treaba lui ce face el acolo. Apropo, să ştii că vom merge pe jos o zi întreagă. Poate chiar două. Crezi că vei fi în stare? întrebă el, ieşind în soarele după-amiezei tîrzii.

Dorinţa ei nestăvilită începu să se mai domolească. În mijlocul junglei, cu Reilly ... zile întregi. Se oprise, fără să-şi dea seama, aşa că trebui să alerge după ei, prin înghesuiala de pe bulevard.

– Bineînţeles că sînt în stare! Numai să nu mă pui s-alerg pe-acolo! zise ea, pe un ton tranşant.

De cînd părăsiseră capitala ţinutului, cu două zile în urmă, Allison îl tot evitase. Cu cît se apropiau mai mult de Pucalli, devenea tot mai tăcută, petrecîndu-şi aproape tot timpul la

balustrada vaporului, cu ochii la junglă. Reilly îşi zîmbea în barbă, uitîndu-se la ea cum păşea nesigur pe puntea care se legăna întruna. Numai privind-o i se înfiora tot trupul de admiraţie. Făcea toate eforturile să-şi ţină echilibrul. Din felul hotărît în care se mişca, el îşi dădu seama imediat că se îndrepta spre el. Fu sigur de lucrul acesta şi datorită freamătului nervos al nărilor ei. Cînd îşi arboră un zîmbet reţinut pe buze, el se sprijini cu cotul de balustrada vaporului şi aşteptă. Indiferent despre ce avea de gînd să-i vorbească, era sigur că îi va da fiori. Dar, măcar, se hotărîse să rupă tăcerea.

– Bună, zise ea, cu o veselie exagerată, care îi confirmă bănuielile.

– Neaţa!

Uitîndu-se la maimuţica din cuşca de lîngă umărul lui, ea întrebă:

– Cum se numea locul acela unde ne-am oprit?

– Oca Oca, din provincia Paradisului. Fluviul acesta formează graniţa între Paradis şi Orient. Vom coborî în Oriente, la Pucalli, ca să aranjăm întîlnirea lui Chico cu tatăl lui. După aceea, noi doi vom traversa cu feribotul, să

ajungem în Paradis.

Îşi plimbă privirea pe bluza ei. Asta, da, călătorie! Îşi drese glasul şi o întrebă:

– Ai dormit bine noaptea trecută?

Apoi, în gînd: Ai dormit cu sutienul ăsta dantelat care se vede aşa de frumos prin bluză?

– Da, foarte bine.

Mmmm! Ce mi-ar fi plăcut să ţi-l dau jos... încetişor... cu dinţii, îşi zise în gînd.

Nu se pricepea el prea bine să freamăte nările, dar avea alte talente. Cum ar fi acela de a-şi pironi privirile în ochii ei, fără să cedeze pînă cînd ea începea să transpire. Problema era că şi el transpira. Se întoarse să strecoare un fruct printre gratiile cuştii din spatele lui.

– Unde e Chico?

– Ultima oară cînd l-am văzut, era la timona vaporului, zise ea, uitîndu-se la lăbuţa care ieşea printre gratii. Spune-mi de ce te-ai mai dus pînă la *Hotelul Paradis,* ca să-l iei pe Cap Sec?

Că doar nu şi-o fi părăsit şezlongul ca să îl întrebe de maimuţă!

Dar el intră în joc. Ar fi făcut orice, numai să o aibă alături. Trebui să facă eforturi, din nou, ca să

n-o ia în braţe, să se joace cu degetele prin părul ei şi să o sărute pe tot trupul.

– Cap Sec a început să prefere oamenii. M-am hotărît să-l duc în alte locuri, după ce a fost gata-gata să te zgîrie pe ...

Reilly arătă spre sînii ei, simţind o furnicătură în tot trupul cînd îşi aminti de momentul în care el îi atinsese cu degetele, ca să scoată smochina aceea. Îl mîncau palmele, atît de mult şi-ar fi dorit să le aşeze pe unul din ei. Aveau o formă perfectă, erau tari şi provocatori şi netezi ca mătasea.

– Ai vrut să spui „pe sîni", nu-i aşa? zise ea, vîrîndu-şi vîrful unui deget pe sub ceas.

Încruntîndu-se cu o urmă de şovăială, îşi trecu limba peste buze, înainte să spună ceva:

– Reilly, uite ce vreau să-ţi spun. Înainte de a porni în călătoria asta prin junglă, vreau să ştii că nu am nici o intenţie de a mă culca cu tine.

– În regulă.

– Deci, dacă ţi-ai făcut vreun plan în acest sens...

– Nu mi-am făcut.

– Cred că e mai bine să clarificăm lucrurile de

la început.

– Bine. E foarte clar.

Deschise gura să mai spună ceva, apoi o închise, aprobînd repede din cap. Se întoarse pe călcîie şi plecă înapoi, pe punte. Îşi dădu seama că i-ar fi putut sugera să încerce să îndoaie genunchii, pentru a-şi păstra mai bine echilibrul, dar, după ce scosese porumbelul acela din gură, se hotărî să n-o mai facă.

Apucîndu-se de balustradă, Allison se întoarse spre el. Înainte de a-i răspunde, se auzi şuieratul asurzitor care îi anunţa că ajunseseră la Pucalli.

– Mă cheamă Allison.

– Allison, repetă el, lovindu-şi uşor pălăria cu degetele şi zîmbind. Mai înainte n-am avut de gînd să zic „sîni". Am vrut să zic „ţîţe".

– Mă mir că n-ai zis-o! îi replică ea cu mai multă bravadă decît era în stare.

Vaporul se zgudui o dată şi se opri. Ea îşi pierdu echilibrul şi se izbi de ceva metalic. Se scutură de bucăţelele de rugină care îi căzuseră pe pantaloni, îşi luă rucsacul şi porni spre estacadă.

Duritatea lui o făcuse să-şi revină. Pînă atunci

se chinuise gîndindu-se la cît de mult o atrăgea şi la ce s-ar ajunge după ce petreceau atît de mult timp împreună. Cu capul plin de imaginea unui Reilly elegant, manierat şi irezistibil, conducînd-o prin paradisul tropical, se temea că fusese deja sedusă. Şi-acum, el dăduse cu bîta-n baltă! Auzi, „ţîţe"! Scutură din cap, fără să-i pese că oamenii se uitau la ea cum murmură acest cuvînt de cîteva ori.

Traversaseră Rio Verde de două ore şi acum se aflau la cîţiva metri de mal. Reilly îi arătase cărarea de două ori, dar ea o pierduse din vedere în desişul acela de liane şi de tufişuri. La un moment dat, simţindu-se copleşită, vru să îi spună că nu mai merge. Că ar fi fost mai bine să rămînă la hotel, în Pucalli, iar el să se ducă şi să îl caute pe Tony. Se uită la oraşul de pe partea cealaltă a fluviului, lat de aproape un kilometru, apoi la ceas. Dacă nu porneau odată, îşi ieşea din minţi.

– Ce face băiatul? întrebă ea, întrerupîndu-le

conversaţia în spaniolă.

Înainte ca Reilly să poată să-i răspundă, Chico zise:

– Nu prea bine, doamnă. Şi asta din cauza dumneavoastră.

– Din cauza mea! exclamă ea, uitîndu-se la Reilly. Sînt eu de vină că nu l-ai întîlnit nici aici pe tatăl tău?

– Spune-i Reilly! zise Chico, înainte să izbucnească în lacrimi şi să fugă de lîngă ei.

– El ar fi vrut să aşteptăm cu toţii în Pucalli, pînă apare iar tatăl lui. Asta ar însemna trei-patru zile.

– Şi ce vină am eu? murmură ea.

– Bineînţeles că n-ai, zise el, agăţîndu-şi lesa lui Cap Sec de curea. Uite ce-i, n-am cum să-l las singur la Pucalli şi nici nu pot să-l oblig să meargă cu noi.

– Îmi dau seama, zise ea indignată.

Se dădu un pas înapoi, pentru că maimuţica sărise de pe stinghia ei pe umărul lui Reilly. Poate ar trebui să încerc să stau de vorbă cu el.

– Mă ocup eu de asta. Ca de la bărbat la bărbat.

Ea îşi dădu ochii peste cap, apoi începu să bată cu degetele în ceas.

– Ai zis că, dacă pornim devreme, ajungem la adăpost înainte să înceapă ploile de după-amiază. Şi-acum tărăgănezi plecarea de douăzeci de minute.

– Am auzit şi eu asta, doamnă, zise Chico, aruncîndu-i o privire plină de dezgust. Reilly spune că Pucalli nu e un loc potrivit pentru doamne. Zice că trebuie să vă ducem în junglă, ca să vă punem la adăpost, şi că mă duce la Pucalli mai tîrziu.

Băiatul îşi frămînta mîinile şi scutura din cap, gata-gata să izbucnească în lacrimi.

– Iar n-o să-l găsim pe tata, Reilly. O să vezi! Şi asta, din cauza ei!

– Chico, ea nu are nici o vină.

Allison îşi îndoi umărul şi îşi dădu jos rucsacul la picioarele lui Reilly.

– Ca de la femeie la băiat! zise ea, luîndu-l pe Chico de mînă şi îndreptîndu-se spre malul fluviului. Îi arătă un loc mai uscat şi, cînd copilul se aşează acolo, ea i se alătură.

Chico se uita peste umăr la Reilly, care părea neîncrezător şi ridica din umeri.

– O să dureze mult ce aveţi să-mi spuneţi, doamnă?

– S-ar putea, zise Allison, întorcîndu-i faţa spre ea. Dar pentru că avem mult de mers, am s-o scurtez.

– Grăbiţi-vă!

– Ştii ce-i aceea o balenă?

– Da, sigur, zise el, dîndu-şi părul la o parte. Am văzut una într-o carte.

– Ei bine, odată, cînd eram de vîrsta ta, călătoream împreună cu tatăl meu. Deodată, de vaporul nostru s-a izbit o balenă, zise ea, observînd că băiatul făcuse ochii mari ascultînd-o. Sora mea plîngea. Şi eu, la fel. Balena continua să se izbească de vasul nostru. Nu ştiam ce să facem, dar tata ne-a reamintit că el era căpitanul şi că trebuia să avem încredere că va lua hotărîrea cea mai bună.

Allison inspiră adînc şi continuă:

– Dacă astăzi sîntem cu toţii în viaţă, e pentru că am ascultat ce spunea căpitanul. Chico, Reilly este căpitanul nostru.

– Da. Dar ce s-a-ntîmplat cu balena?

– E o poveste prea lungă, ca să ţi-o spun acum. Poate mai tîrziu, cînd ne vom opri să ne

adăpostim de ploaie, zise ea, ridicîndu-se şi întorcîndu-se la Reilly şi la maimuţă.

Chico o urmă imediat.

– Hei, Reilly, să mergem! zise el, arătînd cu degetul spre junglă. Ea îşi puse rucsacul pe umeri, şi-l aranjă şi îşi ridică ochii spre Reilly.

– Băiatul a zis că putem pleca, aşa că, la drum! zise ea, ştiind că va savura imaginea lui uluită încă multă vreme de acum încolo.

– Cum ai reuşit? o întrebă el neîncrezător, arătînd cu degetul spre Chico.

Băiatul o luase la fugă, cu paşi mărunţei, spre potecă, chinuindu-se să-şi pună rucsacul.

– Am folosit o tehnică de afaceri, căreia noi, în lumea civilizată, îi spunem negociere. Schimb pe schimb. Ar trebui s-o mai foloseşti şi tu, din cînd în cînd, spuse ea, băgîndu-şi mîinile în buzunare.

Zîmbi cu modestie. Nu există crimă perfectă. Porniră, fără să scoată un cuvînt, spre Chico şi spre potecă. Siguranţa ei se cam risipi, în momentul în care văzu expresia sceptică a băiatului.

– Doamnă, sper că povestea aia cu balena să fie adevărată, spuse el, înainte de a se face

nevăzut în desişul de liane şi de tufişuri.

Allison tresări.

Dînd la o parte o frunză de mărimea suprafeţei biroului său, Reilly îşi ridică sprîncenele.

– Ce balenă?

Încercînd să nu bage în seamă zîmbetul lui fals-dulceag, ea făcu primul pas în junglă. Ar fi putut merge înainte, dar făcu greşeala de a se opri şi a se uita la el. Era momentul să îi dea peste nas, dar nu-şi găsea cuvintele. Şi, cu cît se uita mai mult în ochii lui, cu atît simţea că i se taie respiraţia. Toate nuanţele de verde păreau să se reflecte în jungla din spatele lui.

El se aplecă aproape de ea şi îi vorbi cu o voce încărcată de promisiuni:

– Aş vrea să aud şi eu povestea aceea. Poate negociem şi noi.

Zîmbi în colţul gurii, insinuant.

– Schimb pe schimb. Ce zici?

El clipi şi ea închise ochii.

Un puşti de zece ani, recalcitrant.

O maimuţă obsedată de sînii ei.

Şi un bărbat care voia ca ea să lase de-o parte toate responsabilităţile şi să se arunce în braţele fanteziei. Şi între ale lui.

Să nu-ţi dea Dumnezeu cît poţi duce!

Deasupra lor, în imensitatea aceea verde, o pasăre scoase un ţipăt, ca un rîset prelung.

– Călătoria asta o să fie tare lungă.

Capitolul patru

Nici şase ore de tenis, nici chiar teama de naşterea naturală nu i-ar fi putut provoca dureri mai mari în trup. Dar gîndul că avea să dea de Tony o îmbărbăta. Se uită înainte şi îl văzu pe Reilly sprijinit de un copac, aşteptînd-o. Urcau dealul acesta de vreo treizeci de minute, şi ea arăta tot ca şi cum abia s-ar fi desprins dintr-o reclamă de deodorant. Făcuse o băşicuţă la

călcîiul drept, umerii o dureau din cauza chingilor rucsacului, aşa că nici nu-i păsa de cum arăta. Îşi puse palmele amîndouă pe scoarţa copacului şi mai găsi în ea destulă energie ca să încrunte sprîncenele.

– Mă gîndeam, zise ea, cu respiraţia tăiată, că am stabilit ... că n-o să mă pui ... pe fugă.

– Nici nu te-am pus. Tu ai insinuat că facem drumul într-o singură zi. Îţi aminteşti?

– Mda, reuşi ea să mai spună şi se sprijini cu fruntea de dosul palmei.

– Hei, doamnă, vreţi să ne luăm la întrecere? strigă Chico, ţîşnind pe lîngă ei.

Abia trăgîndu-şi sufletul, ea se repezi după băiat.

– Reilly... o să se rătăcească.

– Nu i se întîmplă nimic. Mai e încă sub influenţa poveştii tale, cu balena. Şi, pe lîngă asta, mai avem de urcat şi următorul deal.

– Încă un deal?

– Da, zise el, măsurînd-o încet. Apoi, se întoarse şi plecă. Ar fi bine să ieşim de aici, înainte de apusul soarelui, altfel, putem da de necaz.

– Reilly! Stai puţin. Te rog, aşteaptă-mă, zise ea, tîrşîindu-şi picioarele ca să-l ajungă.

Simţea oboseala ca pe o pătură udă, aruncată peste ea, gata-gata să o doboare. Şi mai erau şi grijile care o copleşeau.

– Trebuie să te întreb ceva.

Cu mîna pe mînerul cuţitului de la brîu, el se întoarse, ezitînd, spre ea. Nopţi întregi visase tonul acesta rugător din gura ei. Necazul era că nu îşi imaginase nici un moment că se va simţi vinovat din cauza aceasta.

– Ce e aşa urgent?

– Da. E o chestiune legată de Tony.

– Atunci, întreabă-l pe Tony, zise el, făcînd un pas înainte.

– Te rog, Reilly.

Nu era slab de înger, dar începu să se cam îndoiască de puterea lui, cînd ea îi atinse cotul. Pînă şi numai pentru atît, Doamne Dumnezeule!

– Bine, întreabă-mă! spuse el, ridicînd din umeri, ca şi cum ar fi făcut un compromis.

Cînd se întoarse din nou cu faţa la ea, o văzu că îşi vîrîse degetele mari pe sub chingile rucsacului şi închisese ochii.

– Călătoreşte cumva cu o femeie?

– Ce femeie? O, vrei să ştii dacă Tony nu-şi înşală nevasta?

Ea continua să stea cu ochii închişi, cu buza de sus între dinţi, mişcîndu-şi maxilarele dintr-o parte într-alta. Nu zise nimic vreo zece secunde, gîndindu-se, în acest timp, ce-o determinase să pună această întrebare. Mai tîrziu, îi păru rău că o făcuse să aştepte atît de mult, chiar dacă avea sarcina – nu, obligaţia – de a o ţine departe de Tony. Peste doar cîteva săptămîni, o lume întreagă avea să profite de rezultatele cercetării lui. Desigur, avea încredere în dăruirea lui Tony, în ceea ce priveşte acest proiect, dar nu se ştie ce reacţie va avea, cînd va afla că soţia lui era însărcinată.

– Nu, nu e nici o femeie.

Răsuflă uşurată, de răsună pădurea.

– Mulţumesc.

Deschise ochii, îşi scoase un batic de la brîu şi, după ce îl îndoi, şi-l legă în jurul frunţii.

– Nici nu voiam să mă gîndesc că aşa ceva ar fi putut să fie adevărat. Dar trebuia să ştiu sigur, zise ea, dregîndu-şi glasul şi uitîndu-se în sus, la

el. Ştii, ar fi fost cumplit pentru Susan. E atît de sensibilă!

– Din cauza copilului? întrebă el, privind-o cum se chinuia să ia o atitudine sobră.

Şi, aproape că reuşise, pînă în momentul în care el rostise cuvîntul „copil". Înghiţi în sec, dar nu putu să îşi ascundă lacrimile din glas.

– E sora mea mai mică. Ştii cum e. Nu ne-am gîndit niciodată că... Îşi drese glasul şi continuă: N-a fost pusă niciodată în situaţia să se descurce singură. Dar acum, lucrurile s-au schimbat. Dacă Tony îşi vine în minţi, sînt sigură că vor găsi o cale...

Reilly se scărpină în cap, gîndindu-se şi el la copilărie. Familia lui trecuse prin multe. O întrebă, realmente curios:

– Eşti foarte ataşată de sora ta? Înseamnă că e o persoană deosebită.

– Chiar foarte, zise ea, uitîndu-se fix la mîini. Susan are... nişte probleme cu sănătatea. Nici nu ne-a trecut vreodată prin minte că va rămîne însărcinată. Copilul acesta e un miracol.

Reilly se întoarse puţin, pentru a-i da posibilitatea să se reculeagă, precum şi pentru a încer-

ca să-şi reprime sentimentul de vinovăţie care îl cuprinsese. Ştia de la început că va regreta, pe undeva, că o împiedica pe Allison să îl găsească pe Tony. După ce aflase şi această ultimă informaţie, îşi dădu seama că îl durea chiar mai mult decît şi-ar fi închipuit.

– Gata?

– Aşteaptă, zise ea, ştergîndu-şi ochiul stîng cu dosul palmei şi prinzîndu-şi o şuviţă rebelă pe sub batic. Cum arăt?

„Delicată. Umedă. Sărată şi dulce. Vulnerabilă. Şi la fel de dornică de o îmbrăţişare, ca şi mine", îşi zise el. Dacă nu porneau, nu ştia cum se va mai putea abţine să nu facă dragoste cu ea.

– Arăţi exact cum trebuie, după un urcuş de aproape douăzeci şi cinci de kilometri, printr-o pădure tropicală, umedă. Hai să mergem!

Se întoarse să plece, cînd rîsul ei scurt şi nervos îi săgetă inima. Doamne Dumnezeule, cum de nu-şi dăduse seama? Bineînţeles, se folosea de orice mijloace, numai ca să-l vadă pe cumnatul ei cît mai repede! Se frecă la frunte, apoi privi în sus, spre nebunia aceea verde de deasupra. Nu, nu avea de ce să se simtă vinovat.

Atunci ea se apropie şi îl atinse.

– Hei, Reilly. Nu l-am mai văzut pe cumnatul meu de luni de zile. Nu vreau să se sperie de mine.

Se bucurase cînd constatase că putea fi dur cu ea, dar îl enerva că Allison îi atingea partea sensibilă a inimii lui, fără să ştie.

– Arăţi bine, zise el, apucînd-o de încheietura mîinii şi trăgînd-o după el. Dar, dacă nu ne grăbim, vom ajunge şi noi o părticică din circuitul hranei în natură.

După vreo cîteva minute, tăie cu cuţitul tulpina unei plante şi o dădu la o parte.

– Fii atentă cum calci! o avertiză el, întinzîndu-i mîna.

Ea i-o luă, dar, înainte să sară, îi puse palma pe piept.

– Reilly, nu voi putea niciodată să-ţi mulţumesc pentru serviciul pe care mi-l faci. Poate, după ce trec toate astea, vom...

Vocea ei se pierdu într-un sărut fugar pe gură. În extazul ei, se împiedică de cizma lui şi căzu peste o grămadă de vreascuri din luminiş. Rîzînd, ea se ridică şi îşi frecă bărbia.

– Tony! Tony! Sînt eu, Allison. Unde eşti?

Lăsîndu-şi bagajul jos, alergă spre cabana de lemn din mijlocul luminişului.

– Unde eşti, Tony?

Reilly vru să-şi atingă buzele, acolo unde îl sărutase ea, dar se răzgîndi şi îşi duse mîna la ceafă. La naiba! Nu găsea nici o soluţie perfectă pentru încurcătura în care intrase, ci doar situaţii care îl făceau să se simtă şi mai vinovat. Şi dacă o va mai auzi vreodată strigînd fericită, avea să se arunce în propriul lui pumnal!

– Nu e nimeni aici, doamnă, zise Chico, din căsuţa cu o singură încăpere, acoperită cu tablă. Numai eu şi Cap Sec, adăugă el, arătînd spre maimuţica care se urcase pe o stinghie.

– Ai auzit, Reilly? Tony nu e aici, zise ea, întorcîndu-se spre el.

– Am auzit.

Se apropie de ea, cu rucsacul ei într-o mînă şi cu cuţitul în cealaltă.

– Te-ai uitat la casa din copac? Acolo vom dormi, zise el arătînd spre un arbore capuc.

Era cel mai înalt copac din împrejurimi. Trebui să-şi dea capul pe spate şi să se uite atent printre

crengi. Dar nu reuşi să vadă nimic.

– Nu văd nici o casă în copac, zise ea, uşor înspăimîntată. Unde sîntem? Ce e cu locul ăsta? Tony, unde e?

– E o staţiune de cercetare abandonată. O companie germană a făcut aici nişte experimente, zise el şi se îndreptă spre magazia dărăpănată.

Reilly ştia că lui Tony i se aduceau aici provizii o dată pe lună şi; după cît se vedea, cei însărcinaţi cu acest lucru îşi făcuseră datoria.

– Au adus destulă mîncare şi apă îmbuteliată, să ne-ajungă luni de zile. Şi o canoe în stare perfectă.

Expresia ei de uluire se accentuă.

– Credeam că mă duci într-un sat, undeva, la o casă. Nu mi-ai spus că totul e atît de primitiv.

– Da, pizza se serveşte aici cu întîrziere.

Ea rîse. Nu era semn bun.

– Ei, zise el, bătînd din palme. Să facem mai întîi ce e mai urgent. Să ne aranjăm înăuntru, înainte de a se întuneca.

Îl urmă pe scări, iar cînd vorbi, cuvintele ei căpătară o notă de suspiciune.

– Reilly? Unde e Tony? De ce nu e aici?

– Nu ştiu.

Dar el ştia. Şi-l imagina pe botanistul acela iscusit, viitor tată, înconjurat de bromeliade, lucrînd în staţiunea aceea cu un singur cercetător, la marginea pădurii stufoase, la două-trei mii de metri în susul muntelui.

– Cum, adică, nu ştii?

Îl luă pe după umeri şi, văzînd că nu răspunde, se aplecă să se uite în ochii lui. Mîinile îi tremurau de emoţie, şi nu se putea stăpîni.

– Mi-ai spus că mă duci la el.

– Al, locul acesta nu e un parc de distracţii. Nu-ţi pot spune cu precizie că e în a treia maşinuţă sau pe Muntele Vrăjit sau în faţa unui ecran albastru, prefăcîndu-se că e domnul Spock. O să apară el.

Se întoarse să controleze lăzile şi containerele depozitate lîngă perete. Trase dintr-o grămadă un pat de plastic cu plasă şi i-l înmînă.

– Pune-l pe umăr şi urcă scara, în arborele capoc. Îţi promit că este o casă acolo, sus. Zeci de metri pătraţi, sub cerul liber, zise el, întorcîndu-se să mai scotocească pe acolo. Unde naiba or fi felinarele?

Zgomotul aluminiului izbit de masă îi făcu pe cei doi să se întoarcă spre ea. Observînd că o privesc, mînia i se risipi şi se simţi încurcată.

– Reilly, spuse ea îngustîndu-şi ochii, nu mi-ai spus niciodată că s-ar putea să nu fie aici. S-ar putea zice că m-ai minţit. Unde e, şi, pentru numele lui Dumnezeu, ce face?

– Ţi-am mai spus că nu sînt în măsură să-ţi dau nici o informaţie. Are motivele lui.

– Şi cît va trebui să-l aşteptăm?

– Ştiu eu? Nu prea mult.

Ea îşi puse mîinile în şolduri şi îşi ridică bărbia.

– Ce înseamnă „nu prea mult" aici?

– Cred că acelaşi lucru ca oriunde altundeva. Cine ştie?

Din felul în care reacţionă ea, Reilly înţelese sensul adevărat al expresiei „a-ţi ieşi din minţi". Îşi aruncase mîinile în sus şi făcuse o faţă de-ar fi speriat pînă şi o puma, apoi izbi cu pumnii în masă. Chico se vîrî iute sub aceasta.

– A fost o mare greşeală din partea ta! strigă Allison. Nu mai stau nici un minut în grădina asta suspendată. Vreau să mă întorc chiar acum.

– Uite ce-i, sîntem cu toţii foarte obosiţi. Stăm de vorbă mîine dimineaţă.

– Eu vreau să plec acum!

Proptindu-şi mîinile în şolduri, el încercă să o înfrunte cu privirea, dar îşi aminti cît era de tare în această privinţă. Se gîndi că lucrul cel mai bun era să schimbe subiectul.

– Nu ştiu cum de vrei să te întorci la Pucalli, în hainele alea transpirate. Te-a mai udat şi ploaia, o zise el, măsurînd-o din cap pînă în picioare. Oare nu ţi-ar plăcea mai mult să-ţi pui o cămaşă cu danteluţă? o întrebă el, făcînd un cerc cu degetul pe propriul lui piept, şi să te vîri, apoi, sub o plasă de ţînţari? Mie mi-ar plăcea asta, adăugă el, şi îşi ridică palmele, dînd din umeri.

Luă patul de campanie de pe masă şi i-l aruncă în mîini.

– Te-ai uitat prin lucrurile mele, fără să-ţi dau voie. Eşti imposibil! Cred c-am fost nebună cînd am înclinat să-ţi dau crezare!

Scoase un răcnet care îl amuţi, pentru moment, şi pe el şi zgomotele junglei.

– Cine te crezi?

Ea se întoarse puţin şi Chico prinse momentul să se ascundă după Reilly.

– Oare vrea să arunce cu ceva în noi?

– Nici o şansă. Dacă face asta, o să doarmă pe jos, zise el, obligînd-o să ia patul de campanie. Să ştii că mi se spune *bwana*. Îţi sugerez să-ţi vezi de treabă, altfel, ai să rămîi aici, în întuneric, fără pat, fără mîncare şi fără plasa de ţînţari. Singură. Între timp, spuse el, trăgîndu-l pe Chico din spatele lui, noi o să ne răcorim sus, la douăzeci de metri, la adăpost, fără să fim deranjaţi de liliecii care zboară pe aici.

Ea îi înfruntă privirea, atît cît să nu întindă coarda prea mult, apoi îşi petrecu braţul pe sub patul de campanie şi se îndreptă spre scară.

– Un café?

Numai aroma aceea îmbătătoare o mai putea determina să se mişte. O dureau picioarele de atîta mers, gîtul, de atîta urlat şi i-ar fi convenit să mai doarmă vreo cîteva ore. Deschise un

ochi. Chico ţinea o ceaşcă cu cafea, chiar sub nasul ei.

– Pleacă de-aici!

– Mi se părea că n-o să vă mai treziţi niciodată, zise el, fără să îi ia în seamă cuvintele şi vîrîndu-i ceaşca între degete. V-aţi revenit? Vă simţiţi bine aici, doamnă? întrebă Chico, aşezîndu-se lîngă ea, pe patul îngust.

Două păsări ciripiră şi îşi luară zborul rapid, cu aripile lor roşii. Allison clipi şi se frecă la ochi.

– Ce-ţi veni?

– Reilly se gîndea că nu vă place aici.

Sorbi din cafea, apoi plescăi din buze.

– E bună, nu-i aşa? Am pus patru bucăţele de zahăr în ea.

– Mulţumesc, zise ea, dîndu-i ceaşca înapoi.

Se ridică în capul oaselor şi îşi puse picioarele pe podea, de cealaltă parte a patului. Dădu plasa la o parte şi se uită în jur.

– El unde e?

– E la fluviu. Vrea să-mi facă...am uitat cum îi zice, spuse Chico, apropiindu-se de ea cu un coş de fructe în braţe. Mîncaţi! Reilly a zis că mergem să înotăm, după ce mîncaţi.

– S-a întors la Rio Verde? mormăi ea, frecîndu-şi ochii.

Deodată sări ca arsă.

– Ne-a lăsat aici?

– Nu, doamnă. S-a dus numai pînă la rîu, răspunse, arătînd cu degetul departe, spre luminiş. Jos, acolo, adăugă el. Vă simţiţi bine? Ştiţi cum se foloseşte toaleta?

– Da, mi-ai dat indicaţii foarte bune aseară.

– Aşa e, dar nu mi-aţi dat nici un bacşiş, spuse el, aşezîndu-se din nou lîngă ea. Aveţi de gînd să ţipaţi şi astăzi?

– Nu cred, zîmbi ea blînd. Cred că am să-mi cer scuze. Şi-am să încep cu tine.

Îl sărută pe frunte. El se şterse şi îşi dădu ochii peste cap.

– Să nu faceţi asta, doamnă, zise el, ridicîndu-se şi trăgîndu-şi pantalonii în sus. Mîncaţi! Repede!

Apoi, se ridică în picioare, coborî scara şi dispăru în deschizătura aceea dintre tufe.

Îşi mai turnă o ceaşcă cu cafea şi se aşeză să savureze trezirea naturii din jurul ei. Singură. Aproape. Pentru că, în momentul acela, Cap Sec

îşi dădu drumul alături de ea, pe pat. Se uită la el neliniştită. Îşi puse o mînă la piept şi cu cealaltă îi dădu o smochină din coş, depărtîndu-se puţin. Doar n-o să-şi piardă vremea cu un maimuţoi înfuriat! În cîteva minute, avea să coboare la fluviu, să se umilească în faţa lui Reilly. Oricît de mult se supărase pe el, şi pe bună dreptate, avea, totuşi, să-şi ceară scuze. Asta pentru că ea îşi pierduse controlul şi pentru că aşa era normal. Rămase cu ochii pironiţi în ceaşcă. Şi, mai ales, pentru că el nu avea să-i mai spună nimic despre Tony, dacă nu îşi cerea iertare.

După vreo douăzeci de minute, ajunse la malul fluviului şi se uită la Reilly şi la băiat. Bărbatul intrase în apă pînă la brîu şi îl trăgea pe Chico, care se afla pe o plută de bambus. Părea un spirit al apelor, jucîndu-se cu prada lui. Rîsul i se amesteca armonios cu celelalte sunete din junglă. Vru să-şi stăpînească zîmbetul la vreme, dar nu reuşi. Tarzan revenise, anunţîndu-şi sosirea printr-un fior pe care ea îl simţi pînă în

adîncurile trupului.

Imaginea părului lui ud, lăsat liber, o săgeta pur şi simplu. Cum putea fi atît de frumos? I se oprise respiraţia. Reflexia soarelui în apă îl înconjura ca o aură. Reţinîndu-şi un oftat, îşi zise că n-a zburat peste o mie de kilometri doar să îl întîlnească pe Tarzan. Chiar dacă această fantezie putea să apară şi în mintea celor trecuţi de vîrsta copilăriei.

– Bună!

Dîndu-şi seama că nu va fi în stare să-şi controleze inflexiunile vocii, îi făcu un semn cu mîna. Gîndi că, în cîteva clipe, va scăpa de fantasmagoriile ei. Ridică şi el o mînă şi, deodată, expresia jucăuşă de pe chipul lui începu să se schimbe. Se cufundă în apă, pînă dispăru cu totul. Trecură cîteva secunde. Ea făcu un pas spre apă. Nu i se păru nimic amuzant în gestul lui.

– Chico! strigă ea, scoţîndu-şi pantofii şi aruncîndu-i în spate. Ce face Reilly? Îl vezi cumva?

Chico nu-i răspunse. Continuă să se uite la locul în care se aflase Reilly. Inima îi fu săgetată

de frică. Nu era posibil! Cum să moară?!

– Reilly! Reilly!

Intrase în apă pînă la coapse, cînd el ţîşni la suprafaţă.

– Buuuuuuuu!

Strigătul lui o străpunse la fel ca şuieratul unui vapor. Mult prea uşurată ca să-şi mai poată arăta dispreţul, ea rămase pe loc. Reilly se apropie.

– Nu-i aşa că a fost o glumă bună, doamnă? V-aţi cam speriat, zise Chico, prăpădindu-se de rîs.

Gluma bună ar fi fost dacă ar fi putut să evite să se uite în ochii lui Reilly.

– M-ai cam speriat, recunoscu ea, lăsîndu-şi privirea în jos.

Pantalonii scurţi i se udaseră la margini, aşa că începu să şi-i suflece mai mult. Trecîndu-şi mîna peste faţă, Reilly îşi şterse ochii de apă şi se apropie şi mai mult. Nu mai văzuse un bancher cu astfel de coapse! Cu pielea fină ca mătasea, puternice şi al naibii de sexy aşa, cum erau, înconjurate de apă. Şi dacă nu înceta să le tot atingă, el avea să se arunce din hou în apă!

– Să ştii, Chico, e tare curajoasă!

– Reilly, n-are cum să fie curajoasă. E doar o fată.

– Ba da, e curajoasă, zise el, uitîndu-se cum i se măresc ochii, pe măsură ce se apropia de ea. S-a grăbit să intre în fluviu, fără să întrebe cît e de periculos.

Ochii ei sclipiră speriaţi.

– Nu e nimic periculos în apă, nu-i aşa?

O clipă rămase nemişcată, apoi înaintă puţin. Îl atinse cu amîndouă mîinile pe piept şi începu să îl mîngîie.

– În afară de tine, vrei să zici? rosti el, prinzînd-o şi alunecînd împreună, în apă. Ea se luptă să scape de el, cînd senzaţia aceea uluitoare puse din nou stăpînire pe ea. Mai întîi, îi cuprinse mîinile şi sînii. Apoi, şoldurile şi coapsele. În sfîrşit, gura. Cum putea, oare, gîndi el, să mai aibă atîta foc în vene, cînd abia mai puteau să-şi ţină capetele la suprafaţă?

Ea reuşi să pună un picior pe fundul apei, apoi făcu doi paşi înapoi.

– Terminaţi cu glumele! Amîndoi! zise ea, uitîndu-se la hainele ei ude.

Oricum, ceea ce îi făcuse ea lui nu era de rîs.

– Bine, nu mai glumim, aprobă Reilly cu voce liniştită, cufundîndu-se în apă, pentru a nu se vedea cît este de excitat.

După cît era de preocupată de propriile-i haine, cu siguranţă că nu avea să-şi dea seama de starea lui.

Porni spre mal, dar se opri o clipă, din cauza unei frunze care se apropia. Se uită mult la ea, apoi îşi ridică privirea spre arbori şi se întoarse la Reilly.

– Aşa mi-am imaginat întotdeauna.

– Ce ţi-ai imaginat? întrebă el, observîndu-i expresia blîndă.

– Pe Tarzan şi jungla. Totul vaporos, plin de bucurie şi uşor, zise ea, aranjîndu-şi o buclă şi uitîndu-se la el. Înţelegi ce vreau să spun: fără griji, fără responsabilităţi. Numai plăceri paradisiace şi timp ca să te poţi bucura de ele. Totul părea posibil..... cînd eram copil.

Ridicîndu-şi braţele, ea se întoarse cu totul spre el.

– Cît am visat la toate astea!

Privirea ei melancolică trecu de la el, la Chico,

apoi din nou la Reilly.

– Aproape că am crezut...

Dădu din cap şi se întoarse să plece.

Îi mai văzuse privirea aceea fîemătătoare, dar de data aceasta parcă era altfel, mult mai clară. Deci, domnişoara Allison Richards, de la *Compania de împrumuturi ipotecare,* care purta costume de in, protectoare a surorii ei însărcinate şi posesoare a unui trup ce te îndemna să faci moarte de om, avea slăbiciune pentru Tarzan! Propria lui imaginaţie o luă razna.

– Aşteaptă! zise el, ieşind din apă.

Tăie valurile şi se interpuse între ea şi malul fluviului. Aştepta cu ardoare un alt moment de destăinuire din partea ei, o nouă ocazie de a o putea atinge. Uitîndu-se la ochii aceia albaştri, el o luă de mînă şi o întoarse uşor.

– Ce-ai zice să înotăm puţin?

Ea rîse scurt, încurcată, făcîndu-l să se lumineze din tot sufletul. Fusese un sunet delicat, menit să îi mîngîie lui urechile, ca o şoaptă, ca un geamăt uşor.

– N-am venit aici să înot, ci ca să-mi cer iertare pentru seara trecută. Mi-am cam pierdut controlul,

zise ea, încercînd să-şi dezlipească bluza udă de pe piele. Cît aş fi fost de obosită şi de dezamăgită, nu trebuia să izbucnesc aşa, adăugă Allison, ridicîndu-şi faţa spre el. Iartă-mă. Fără să-şi dea seama, o trase mai aproape de el.

– O să-l sărutaţi şi dumneavoastră, doamnă?

Se dădu repede înapoi.

– Fără glume! zise ea, făcîndu-i cu degetul lui Chico.

Fără să se mai uite în ochii lui Reilly, se depărtă de ţărm.

– Ar fi mai bine să mă schimb şi să-mi atîrn hainele ude la soare.

Trebuia să renunţe la obiceiul acesta al ei de a-şi deschide sufletul în faţa lui. E drept, nu el fusese cel care provocase sărutul acela sălbatic şi nici aiurelile ei cu Tarzan, dar nu scăpă de simţămîntul că punea ceva la cale, în legătură cu ea. Punea pariu pe biletul ei de avion pentru Costa Rica, tur-retur, că lucrurile stăteau cu totul altfel decît păreau. Îl prinsese uitîndu-se la ea în

timpul prînzului şi, cînd li se loviră genunchii pe sub masă, el îi zîmbise foarte ciudat. După masă, cînd Reilly se suise în hamac, Allison simţise că mintea lui lucra cu febrilitate. Dar cînd îl văzu pe podea, jucîndu-se cu Chico şi cu Cap Sec, toate temerile ei se spulberară. Privirea aceea a lui o copleşi şi o purtă departe, către tărîmurile de vis care i se relevaseră atunci, cînd intrase în apă, alături de el. Într-un tîrziu, ea privi în depărtare. Era cazul să gîndească şi ea mai mult. Dincolo de zîmbetul acela duios şi de nonşalanţa lui, exista o poveste pe care ea aştepta cu disperare să o audă.

Cînd Reilly şi Chico găsiră o minge de fotbal şi se duseră în poieniţă să se joace, profită de ocazie şi verifică dacă i s-au uscat hainele. Le întinsese pe o ladă de lemn, în spatele magaziei. Pantalonii şi bluza erau la locul lor, dar desuurile dispăruseră. Se uită pe sub cei patru suporţi care susţineau coşmelia şi apoi de jur împrejur. Nimic. Nici un semn. Sărind în picioare, se tot întreba ce s-o fi întîmplat cu lucrurile ei. Cine oare... Se opri la un gînd. Ce bine că nu făcuse pariu pe biletul de avion! Se îndreptă spre luminiş şi se apropie de Reilly. Se aşeză în faţa lui, împiedicîndu-l să

mai arunce mingea.

– Chiar şi pentru tine, o asemenea mişcare mi se pare copilărească.

El aruncă mingea, o lovi cu un genunchi, apoi o prinse.

– Ai auzit? Uruguayenii au pus la punct această mişcare.

– Ştii foarte bine la ce mă refer, zise ea, întinzînd palma cu degetele desfăcute. Dă-mi...

– Crezi că renunţ la mingea asta aşa uşor? întrebă el şi i-o pasă lui Chico. Aici e vorba de fotbal, draga mea.

– E vorba de chiloţeii mei. De fapt, de setul acela trandafiriu. Îl vreau înapoi.

El îi aruncă o privire fugară, printre pasele date cu capul.

– Ce tot spui acolo?

– Vrei să-ţi dau mai multe amănunte, nu-i aşa? clătină ea din cap. E vorba de desuurile mele, de sutienul şi de chiloţeii mei. Ce naiba ai rămas aşa? Spune ceva! strigă ea, bătînd nervoasă din picior.

El îşi şterse gura, dădu din cap şi îşi încruntă sprîncenele.

– Trandafirii?

– Da, trandafirii!

– Ce nuanţă?

– Un fel de sidefiu, cu dunguliţe albe...

În momentul acela îşi dădu seama că el îşi bate joc de ea. Începu să ţipe, lăsîndu-şi propoziţia neterminată. Omul ăsta o înnebunea, dar avea să îl ia cu ea, cînd va pleca de aici!

– Hei, doamnă, ziceaţi că astăzi nu mai ţipaţi.

Capitolul cinci

– De ce să-ţi fi luat eu desuurile?

– Nu ştiu şi nici nu vreau să ştiu! Pur şi simplu, le vreau înapoi! Acum, imediat!

– Bine, bine. O să le găsim îndată, spuse el, întorcîndu-se spre băiat. Ştii, cumva, unde îi sînt desuurile?

– Nu, Reilly, zise acesta solemn, scuturînd din cap.

Allison îl luă pe băieţel pe după umeri şi-i

ciufuli părul.

– Nici nu m-am gîndit c-ar fi la tine, Chico.

Băiatul respiră uşurat.

– Vă mulţumesc, doamnă. Dar, vă rog, nu mă sărutaţi.

– În ceea ce te priveşte, i se adresă ea lui Reilly, fremătînd din nări, nu sînt prea sigură.

Luă o poziţie demnă şi se îndreptă spre scară. Pusese piciorul pe prima stinghie, cînd Reilly rosti nonşalant:

– Oricum, tu nu ai nevoie să porţi desuuri.

Răsucindu-se cu agilitate spre Reilly, întrebă pe un ton atît de şuierător, încît Chico îşi acoperi urechile:

– Ce e cu tine? Chiar nu ţii cont că e copilul ăsta aici?

Chico o trase de mînă.

– Hei, doamnă, nu vă faceţi griji. Nici eu nu port nimic pe dedesubt. Şi Reilly, la fel, adăugă el, dînd din umeri, copilăreşte. Nimeni nu are nimic pe dedesubt, pe-aici, în afară de *los gringos*.

Reilly îşi ridică sprîncenele.

– Puştiul are dreptate. Am avut reţineri să-ţi

spun lucrul acesta, pentru că ştiam că ai să faci din ţînţar armăsar. E foarte practic aşa, Al. Dacă vei continua să porţi desuuri, ai să te iriţi, prin anumite părţi! Ştii, din cauza umidităţii, e nevoie de cît mai multă aerisire...

– Bine, bine, am înţeles! zise ea, ridicîndu-şi braţele.

– Ai înţeles la timp, pentru că ai ajuns la ultima pereche, zise el făcînd un gest semnificativ. Aceea albastră, cu floricele albe.

Ea simţi cum i se măresc ochii, dar era prea şocată ca să vorbească.

– Cînd ţi-am scos uscătorul de păr din bagaj, ţi-am mai înlăturat cîteva lucruri care nu îţi erau necesare şi le-am înlocuit cu obiecte de prim-ajutor. Uită-te, şi ai să găseşti pansamente şi alifie împotriva ciupercilor, lîngă...

Ea tăie aerul cu mîna, oprindu-l.

– Eu îmi vreau desuurile!

El se dădu înapoi cu un pas şi făcu o reverenţă graţioasă.

– Condu-ne la locul crimei.

– Eu nu vin! zise Chico, pornind spre tufişuri. Trebuie să caut mingea.

Prefăcîndu-se că îşi potriveşte o cravată inexistentă, Reilly se îndreptă semeţ.

– Să începem cu începutul. Unde le-ai lăsat?

– Ştii foarte bine că erau pe lada din spatele magaziei.

– Îţi jur că habar n-am avut.

– Dacă mă minţi...

El se încruntă, surprins. Era, oare, posibil ca el să nu ştie? Nu prea credea, odată ce putuse să-i descrie pînă şi bikini pe care îi purta. Da, dar după felul în care aştepta ca ea să facă o mişcare... cine ştie? Pornind spre zona din spatele magaziei, arătă cu degetul spre scîndurile acelea dărăpănate de vreme.

– Am căutat şi înăuntru şi pe dedesubt, pînă şi prin tufe. Nu sînt nicăieri şi, să ştii, Reilly, lucrul acesta nu mă amuză deloc.

Se opri, aruncîndu-i o privire rapidă, apoi trecu pe lîngă ea.

– De ce rîzi?

– Îmi vine să-ţi spun să te calmezi, dar nu mi se pare potrivit, zise el, dînd colţul. Vru să se lase jos, dar, înainte ca să atingă pămîntul, acoperit cu frunze, cu genunchii, Allison urlă la el:

– Asta e! Vrei să-ţi baţi joc de mine! strigă ea, bătîndu-l cu pumnii în piept, rostind apăsat fiecare cuvînt: Nu vreau să mai faci glume pe seama mea! Nu-ţi permit să te mai atingi de nici un lucru de-al meu!

Îl trăgea furioasă de tricou.

– Şi nu-ţi permit să...

– O, ba da, îmi permiţi. Iar eu te doresc, zise el, sigur pe sine, încolăcind-o cu braţele.

Îi trase, fără veste, şoldurile lîngă el, şi apoi îşi apropie faţa de a ei.

– Te doresc, Allison. M-auzi? Focul acela din privirile tale nu e mînie. Fie că vrei, fie că nu, e pasiune! Fierbinte şi adîncă. Ea cîntă pentru mine! Şi îţi aud chemarea cu fiecare celulă a trupului meu. Ne dorim amîndoi, aşa cum pisica doreşte smîntîna!

– Smîntîna...?! zise ea şi furioasă, adăugă: Ticălosule arogant şi...

Înainte ca ea să mai poată continua, el o sărută pe furate. Mai ceru un sărut, rostindu-i numele uşor. Acum luase el iniţiativa. Simţind-o că se pierde în braţele lui, îşi strecură genunchiul printre picioarele ei şi o culcă uşor,

într-un colţ.

– Poate chiar mai mult decît pisica şi smîntîna, zise el, şi îi căută din nou gura. Trecîndu-şi o mînă peste scîndura de lîngă umărul ei, se uită la ea cu ochii întredeschişi.

– Mult mai mult, poate...

El o muşca uşor, o înghesuia, îşi lipea gura de a ei, umezind-o şi fremătînd de dorinţă.

– Poate, murmură ea, desfăcîndu-i elasticul din păr şi înfundîndu-şi degetele în coama lui aurie. Deschizînd gura, ea îi întîmpină limba cu o căldură copleşitoare.

Din partea cealaltă a magaziei, se auzi rîsul lui Chico. Auzindu-l alergînd spre ei, urcînd scările, Reilly se dezlipi din braţele ei. O privi, însă, la fel de intens, pînă cînd paşii copilului se auziră aproape de ei. Aranjîndu-şi precipitat părul, ea încerca să îşi smulgă privirile dintr-ale lui, dar puterea bărbatului îi subjuga simţurile. Trebuia să se uite la el.

– De ce mă priveşti aşa? o întrebă el, trecîndu-şi degetele peste buzele ei şi ducîndu-le apoi la propria-i gură. În curînd, îţi promit, şopti el, înainte de sosirea lui Chico.

– Reilly! Priveşte! Priveşte! strigă Chico, cu mingea în braţe, săltînd pe vîrfurile picioarelor şi arătînd spre arborele din spatele magaziei.

Abia reuşise să ia o gură de aer, cînd băiatul îi arătă sutienul.

Se afla la cel puţin doisprezece metri în arborele capoc. La început, i se păru că erau două orhidee trandafirii delicate, una lîngă alta. Apoi, observă bretelele. Pe aceeaşi creangă, Cap Sec se juca îndîrjit cu chiloţeii. Animalul alunecă brusc şi se prinse de ramură cu unul din picioare. Mîrîind şi ţipînd, îşi arătă dinţii, în semn de dezaprobare.

– Deci, n-ai fost tu cel care mi-a furat desuurile, zise Allison, înainte de a izbucni într-un hohot de rîs.

Rîdeau cu toţii, uitîndu-se la Cap Sec, care apărea şi dispărea, legănîndu-se într-un balans nostim.

După ce-şi mai recăpătă glasul, Allison îşi ridică privirea spre Reilly, apoi, înapoi spre maimuţică.

– Ai avut dreptate, atunci cînd mi-ai spus că nu poţi fi sigur niciodată de nimic, aici.

– Data viitoare să-ţi prinzi bine lucrurile de stinghie, zise Reilly printre hohote de rîs.

Ştergîndu-şi lacrimile, ea se mai uita încă la maimuţă.

– Ei, cred că e timpul să-mi cer din nou iertare.

– Nu e nevoie, spuse el, permiţîndu-i lui Chico, care stătea pe balustradă, să i se urce pe umeri.

Îi înconjură gleznele cu mîinile şi se depărtă de ea.

– Aş zice că totul s-a terminat cu bine, mai spuse el, întorcîndu-şi faţa spre ea. Pînă la un punct.

Apoi, dispăru după colţ, cu un zîmbet leneş.

Îi zîmbi şi ea şi clătină neîncrezătoare din cap. Tocmai cînd credea că îl dă gata, a trebuit să plece! Să-i facă el una ca asta! Atingîndu-şi buzele, încerca să readucă momentul în care i le atinsese el. Numai la acest gînd, tremură de dorinţă. Ce amant incredibil de complex trebuie să fie! Şi ce fantezie lipsită de sens, pentru că ea, oricum, nu avea să-i fie iubită! Niciodată!

Ridicîndu-se în picioare, lupta să-şi stăpî-

nească gîndurile care o luaseră razna, încercînd să le îmblînzească printr-o judecată raţională. Şi ce dacă era clar că ea era sursa focului care aprindea pasiunea în sufletul lui? Nu putea să renunţe la toată viaţa ei liniştită din Connecticut. Nu conta că el o sărutase ca un sălbatic, cu buzele, cu limba şi, într-o oarecare măsură, cu inima, ea era sigură de asta. Nu avea nevoia ca el să-i arate lucruri noi.

Ridicîndu-şi gulerul bluzei, ea începu să păşească precum o pisică în cuşcă. Fleacuri! Ce să facă ea cu ele sau, mai rău, cu amintirea lor, atunci cînd va reintra în viaţa ei obişnuită? *Fleacuri.* Nici măcar nu găsi un nume pentru ceea ce îi făcuse el. Pentru ceea ce voia să-i facă el. I se zgribuli pielea, cînd îşi aminti cum o îmbrăţişase cu bărbăţie, luîndu-i răsuflarea.

Dădu cu piciorul în scînduri, apoi se întoarse să se întindă înapoi pe ele. Să-l ia naiba, cu senzualitatea lui cu tot! Trăise o viaţă întreagă înainte de a-l întîlni. Nu-i aşa? În orice caz, o viaţă matură, responsabilă. Şi ce dacă nu fusese decît pe jumătate trăire? Ea era o femeie sensibilă, inteligentă, responsabilă, încerca să-şi umple

cealaltă jumătate cu îndeletniciri utile. Da, asta era situaţia: copilul Susanei, cariera ei la bancă, din cînd în cînd, cîte o vacanţă. Iar în jurul ei, o mulţime de bărbaţi, fără coadă de cal, care să o înfioare pînă în vîrful degetelor.

Un papagal cu capul galben şi cu aripile roşii, scoase nişte sunete ascuţite, întrerupîndu-i gîndurile. În depărtare, îl auzi pe Reilly imitînd strigătele păsării.

S-ar putea ca el să fi descoperit părticica aceea de dorinţă şi de aspiraţie din sufletul ei, dar asta nu însemna că ea îi va da voie să intre în amănunte şi să o exploreze. Felul său irresponsabil, delăsător, de a privi viaţa nu o va influenţa niciodată, nici măcar dacă nu îl va uita pînă la nouăzeci de ani! Ştia atît de puţine despre el! Dar chiar şi atît îi părea prea mult.

Îndreptîndu-se spre mijlocul a luminişului, îi găsi pe cei doi stînd pe treptele din faţa pavilionului, cu capetele ridicate şi cu ochii atenţi. În urma jocului de fotbal, tălpile şi braţele le erau murdare de noroi.

Pe deasupra copacilor, se auzi ţipînd o altă pasăre. Reilly dădu din cap.

– Gata, m-am prins! Hai să facem aşa.

Îşi îndoi degetele şi le duse la buze. După două încercări nereuşite, chemarea răsună prin aerul mîngîietor. În cîteva secunde, primi răspuns. Allison se uita la băiat, cum încerca să imite şi el sunetul acela. Rezultatul fu dezamăgitor, dar Reilly continua să-i arate răbdător cum se ţin degetele.

– Trebuie să fii atent la degetul mare, asta-i tot!

Cînd, în sfîrşit, Chico reuşi întrucîtva, izbucniră amîndoi în chiote de bucurie.

– Hei, doamnă, vă place? zise Chico, văzînd-o alături.

Ea zîmbi aprobator. Cei doi păreau a fi tată şi fiu sau mentor şi învăţăcel, dar termenul care li se potrivea cel mai bine era *spirite înrudite*. Cînd Reilly şi băiatul încercară un duet, fu o încîntare. Apoi, bărbatul îi arătă un loc lîngă ei, invitînd-o să stea jos.

– Vino aici! Şcoala doctorului Anderson de învăţat limba păsărilor din junglă, primeşte noi studenţi.

– Da, doamnă, Reilly o să vă înveţe ceva!

Oricîte ar fi avut să îi reproşeze, invitaţia aceasta nu putea fi refuzată. Cu toate capcanele licenţioase pe care i le tot întindea, Reilly rămînea un om cinstit. În trupul acela magnific, nu era loc pentru meschinărie. Închise ochii, un moment, şi îşi zise că nu trebuia să mai găsească atîtea laude pentru el, dacă nu voia să o ia razna de tot. Şi aşa era destul de derutată. Îşi drese glasul şi zise:

– Nu, mulţumesc. Vreau să mă duc pînă la fluviu.

– Îţi vom ţine companie, spuse Reilly, ridicîndu-se de pe scară.

Cap Sec se aruncă în locul lui Reilly, protestînd prin tot felul de urlete. Bărbatul se aplecă şi îi permise să i se urce pe umăr. De pe cot, îi căzură două bucăţi de noroi uscat. După o clipă, şi de pe genunchii lui Chico se desprinse crusta de nămol. Se uitară amîndoi unul la altul.

– Ăştia sîntem! conchise Reilly cu un zîmbet provocator.

Armonia momentului fu întreruptă de ţipetele din junglă. Acest zgomot neaşteptat o făcu pe

Allison să iasă din starea aceea de transă. Se gîndi că astăzi era miercuri. Îşi trase agrafele din păr şi începu să-şi aranjeze cocul. Miercurea, ea verifica împrumuturile, îşi lua lucrurile de la curăţătorie şi îşi făcea unghiile. Rămase cu o agrafă în mînă şi o răsucea pe toate părţile. Încercînd să o readucă la forma iniţială, îşi dădu seama că asta era imposibil. Şi-o puse în buzunar şi se gîndi că în clipa aceasta ar fi trebuit să fie în Connecticut sau în staţiunea de patru stele, din Costa Rica. Oricum ar fi fost, ea nu aparţinea acestor locuri. Nu trebuia să fie aici. Şi, mai ales, nu ar fi trebuit să savureze mometele acestea stupide. Dar ea era aici şi îi plăcea. Cu sufletul şi cu mintea. Cu tot trupul.

– În regulă, băieţi. Am nevoie de cîteva momente să fiu singură.

Avea nevoie de timp în care să se reculeagă. Timp pentru a ieşi din starea aceea de senzualitate şi pentru a înţelege cum reuşise Reilly să intre atît de mult în viaţa ei.

Allison alergă spre fluviu. În jurul ei, se învîrtea lumea aceea exotică, plină de miresme puternice şi de sunete ciudate. Toate simţurile o făceau să

dorească să se întoarcă lîngă Reilly. Se opri la jumătatea drumului. Ferigile şi alte plante uriaşe o înconjurau. Şi atunci, începu ploaia. Picăturile răzleţe se transformară repede în ropote puternice. Era prinsă în capcană, în acest paradis cu nuanţe de smarald, şi trebuia să iasă din el, înainte de a o mînca de vie.

În dimineaţa următoare, în vreme ce Chico încerca să-i recupereze desuurile, Allison stătea lîngă Reilly, în casa din copac. Se aflau la vreo douăzeci şi cinci de metri deasupra pămîntului. În încăperea însorită adia o briză uşoară. În prima noapte, fusese prea obosită ca să se mai gîndească la faptul că Reilly era atît de aproape de ea. Dar în noaptea trecută, nu-şi putuse dezlipi gîndul şi privirea de el. Nici măcar somnul nu o rupse de realitate. În final, se decise că, odată înapoi la Pucalli, îi va da lui Reilly oricît şi orice va cere, numai să vină el singur aici, să-l aştepte pe Tony. Între timp, ea avea să stea la Pucalli.

– Bravo! strigă Reilly printre crengi. La stînga ta. Aşa, e bine!

Allison se uita cum băieţelul, cu picioarele goale, se căţăra printre frunze, de-a lungul unei ramuri. Îşi strînse pumnii şi ţipă, văzînd că lui Chico îi alunecă piciorul.

– Ah, de-ar fi copilul meu! exclamă ea.

Reilly se întoarse spre ea, sprijinindu-se într-un cot de perete.

– De ce nu faci un băieţel?

– Asta-i treaba mea.

Da, la fel cum erau şi desuurile pe care el le văzuse în toată splendoarea lor, precum şi reacţia ei la îmbrăţişările lui.

– Mai am timp pentru asta, bîigui ea. N-am decît douăzeci şi şapte de ani.

– Douăzeci şi şapte? o întrebă el, ridicînd o sprînceană.

– Da, douăzeci şi şapte.

Sîngele îi năvăli în obraji şi ochii i se făcură mari. Din clipa în care se văzuseră pentru prima oară, el se jucase, încercînd să o şocheze. Îi rezistase cu mîndrie. Pînă acum. De ce, oare?

– Te-aş putea întreba şi eu acelaşi lucru, dar

cred că ştiu răspunsul.

El îşi frecă bărbia, ca şi cum începuse să-i crească părul acolo. Interesant, se gîndi Allison, cu toate manierele acelea proaste, el reuşea să se bărbierească de două ori pe zi. Astea erau obişnuinţe de gentleman.

– Crezi că ştii răspunsul? Şi care e acesta?

– Te rog să nu mă înţelegi greşit. Te porţi nemaipomenit cu Chico, dar nu pari a fi tipul de om de casă.

Din pieptul lui Reilly izbucni un hohot de rîs sincer.

– Al, acesta este cel mai drăguţ lucru pe care l-ai spus pînă acum!

Ea îi studie zîmbetul şi hotărî să nu mai continue subiectul. Cu cît va şti mai puţin despre omul acesta ciudat, cu atît va avea mai puţine de uitat! În afară de aceasta, trebuia să se gîndească la alte probleme.

– Reilly, cît e de periculos să stai la Pucalli?

– Într-atît, încît nu l-aş lăsa pe Chico să stea acolo, dacă nu e cu tatăl lui.

– Uitaţi, doamnă, am reuşit să pun mîna pe ele.

Reilly ridică braţul în semn de victorie, uitîndu-se cum puştiul aluneca pe tulpină.

– Uită-te, numai, la el! Ar trebui să-l închidă într-o cameră, ca să nu aibă necazuri, în oraşul acela.

– E doar un băieţel. Cine-ar vrea să-i facă vreun rău?

– Noaptea, Pucalli îşi iese din matcă. Sînt acolo nişte tipi îngrozitori. Şefi de pe la compania forestieră. Oameni lacomi, adăugă el, încruntîndu-se. Dar de ce mă tot întrebi despre Pucalli.

– Călătoria aceasta nu a ieşit aşa cum m-am gîndit eu. Şi...ştii...cînd ne întoarcem acolo, am hotărît să stau şi să-l aştept pe Tony, în Pucalli.

– Cînd *ne* întoarcem?!

Ea dădu din cap stînjenită de privirea lui pătrunzătoare.

– Am să te plătesc dublu, numai să te întorci aici singur şi să-l aştepţi pe Tony.

– Dar n-ai să te întorci la Pucalli cu mine.

– Poftim? Cum să nu! zise ea, rîzînd. Doar nu crezi că am să stau aici singură, în vreme ce tu ai să-l duci pe Chico la tatăl său.

– Hai să recapitulăm. De ce ai venit la San Rafael?

– Să-l caut pe cumnatul meu, dar...

– Ei, atunci ia-ţi gîndul de a-l mai găsi, dacă pleci acum. Poate să apară în orice moment şi, dacă nu găseşte pe nimeni aici, pleacă iar. În sinea lui, îşi zise: Iar dacă te duc la Pucalli, ai să împrăştii în tot oraşul că botanistul Tony Church e prin împrejurimi.

– Am să-i las un bileţel.

– N-ai nici o şansă. Pentru ca Tony să dea de el, va trebui să îl pui la vedere. Şi o să fie la fel ca şi cu desuurile tale. Dacă n-o să-l ia Cap Sec, atunci o s-o facă unul din verii lui curioşi.

Ca să-i întărească spusele, se auzi o maimuţă urlătoare, chiar în apropierea lor.

– Doar nu vrei să mă laşi singură aici.

Dădu din umeri.

– Dacă plecăm amîndoi, s-ar putea să-l pierdem. E ultima ta şansă, Allison. Dacă nu te întîlneşti cu el în următoarele două-trei zile, poţi să-ţi iei adio.

Nu se gîndise niciodată că ar fi putut fi pusă în faţa unei asemenea dileme.

– Trebuie să fie o cale de rezolvare.

O bătu uşor pe umeri şi se uită în ochii ei, cu un zîmbet înviorat.

– Situaţia de acum îţi poate oferi simţăminte mult mai plăcute, decît cercetarea dosarului personal al unui datornic.

Ea se dezlipi din braţele lui şi îşi încrucişă mîinile strîns, la piept. Simţea că ei i se făcuse frică, dar era mai sigur să o lase singură în acest loc peste noapte. Pe aici nu erau nici pume, nici şerpi veninoşi, aşa că, dacă stătea sub plasa de ţînţari şi îşi scotea desuurile, nici o părticică din trupul ei superb nu va avea de suferit.

– Oare nu îi datorezi nici atîta lucru surorii tale? întrebă el, încetişor.

– Ce ştii tu ce-i datorez eu Susanei? zise ea, punîndu-i o mînă pe piept.

– Iartă-mă, domnişoară Richards, dar, în vreme ce mă tratezi ca pe un vecin indiscret, eu încerc să aflu ce probleme ai, zise el, luîndu-şi rucsacul, punîndu-l pe masă şi deschizîndu-l. Deci, vrei să-mi spui ce te frămîntă?

– La naiba, mi-e frică! izbucni ea.

– Ţi-e frică să nu te las aici, singură? Că n-am

să mă mai întorc? Apoi coborî vocea, pînă la şoaptă: Sau ţi-e teamă că am să stau aici, cu tine?

– Crezi că după două-trei sărutări întîmplătoare nu m-aş mai putea lipsi de tine? E ridicol! zise ea, întinzînd mîinile spre el.

– Chiar aşa? Aseară, după ce Chico a adormit, te-am chemat să vii cu mine la fluviu. Te-ai grăbit să zici „nu". Şi să caşti, deşi ştiam amîndoi că n-aveai de ce să fii obosită.

– Ba da, eram obosită! zise ea, dîndu-se un pas înapoi, văzîndu-l că se apropie de ea.

Trecînd în spatele ei, îi atinse faţa. Auzi lanterna căzînd pe raft şi, cînd el întinse mîna să o prindă, Allison se agăţă de cureaua lui, ca să nu cadă. Oricum, se dezechilibră, iar el o apucă repede cu o mînă. Feţele li se apropiară, atît de mult, încît se puteau săruta.

– N-aveai cum să fii chiar atît de obosită. Te-ai zvîrcolit în pat pînă la trei dimineaţa.

– Şi tu la fel.

Îi simţi mirosul bărbătesc amestecat cu cel de săpun. Ce plăcere ar fi să cedeze şi să se bucure de trupul lui, chiar acum! Să-şi treacă limba peste

mărul lui Adam. Să-l sărute lung şi pe obraji. Simţi că şi-ar fi desfăcut picioarele şi tremură. Zîmbetul lui o vrăjea încet-încet.

– De ce n-ai putut dormi? întreba ea vag, simţind că cedează şi că nici măcar nu-şi face griji din cauza asta.

– Pentru că, de cîte ori închideam ochii, te vedeam goală, cu o cutie de frişcă într-o mînă.

Ea înghiţi în sec şi, înainte chiar de a rosti un cuvînt, el o ajută să se ţină pe picioare şi se depărtă.

– Îţi garantez că nu ţi se va întîmpla nimic aici, pînă mă întorc. După aceea, fiecare cu treburile lui.

Chico sări de pe o creangă, aterizînd pe podeaua casei din copac. Apăru şi Cap Sec.

Reilly îl legă cu lesa şi-i dădu o smochină. Maimuţoiul dispăru sub masă.

– Hei, doamnă, zise Chico, aruncînd desuurile pe masă şi clătinînd din cap. Aţi dat bani mulţi pe astea?

– Poftim? întrebă ea, ieşind, în sfîrşit, din starea aceea de vrajă.

– Păi, am văzut pînze de păianjen mai groase ca astea.

– Lasă pînzele de păianjen, zise Reilly, legînd lesa lui Cap Sec de piciorul mesei. Plecăm la Pucalli într-o jumătate de oră.

Reilly o instrui pe Allison, timp de treizeci de minute, în legătură cu tot ce avea de făcut. Pe măsură ce îi vorbea, ea se obişnuia tot mai mult cu gîndul de a-şi petrece singură noaptea aici. Prindea repede, fără să fie nevoie să-i spună un lucru de două ori. Unde-ai fost, cînd am reorganizat schema, la compania noastră, în departamentul marketing? îl întrebă ea în gînd.

– Doamnă, vă rog să nu mă sărutaţi! îi zise Chico, împingînd-o. Să ne strîngem mîinile!

– Ai grijă de tine, spuse ea, dîndu-i mîna. Şi să te simţi bine cu tatăl tău.

– Ţine-l pe Cap Sec legat vreo cîteva ore. Nu vreau să vină după noi, la Pucalli.

Allison se uită la animal îngrijorată.

– Eşti sigur că nu vrei să-l iei cu tine, la Pucalli?

– Au să facă tocană din el, acolo, zise el,

punîndu-şi rucsacul în spate. Ne vedem mîine după-amiază.

Îi întinse mîna, zîmbind. Ea i-o luă, dar, îndată ce Chico începu să coboare scara, el o trase lîngă el. O privi drept în ochi şi pe şira spinării îi trecu un fior. Dar, în loc să o sărute, el îi mai şopti cîteva instrucţiuni la ureche.

– Lasă-ţi părul desfăcut, alungă maimuţele. Şi să nu mai văd lucrurile astea pe-aici, cînd mă întorc, zise el, apucîndu-i desuurile cu mîna.

Reilly coborî scara, traversă poieniţa şi abia atunci se întoarse să-i facă un semn de bun-rămas.

– Să nu-ţi fie frică de nimic. O să fie bine. Dedesubtul sticlelor cu apă, e o puşcă, mai strigă el şi dispăru în pădure.

După două zile, Reilly păşi în poieniţă şi se uită în sus, spre casa din copac.

– Heiii! Am sosit!

– Reilly? Tu eşti? strigă Allison. Ieşise şi acum cobora scara în fugă. O, Reilly, strigă ea, întîlnindu-l la jumătatea drumului. Am crezut că ţi s-a întîmplat ceva, ţie şi lui Chico. Mi-au trecut prin minte tot felul de lucruri oribile. Ai fost plecat două zile. Două nopţi. Ce s-a întîmplat? De ce...

El îşi aruncă bagajul şi o trase în braţele lui, întrerupîndu-i şirul cuvintelor cu un sărut apăsat.

– Ţi-a fost dor de mine, nu-i aşa? întrebă el, trăgînd puternic aer în piept.

– Am fost îngrijorată pentru tine, zise ea, uitîndu-se în sus, la el, printre gene. Ei, bine, da! Mi-a fost dor de tine!

Nu ştia ce să facă mai întîi: să o sărute sau să o soarbă din priviri? Se decise să se uite la ea, aşa, cum o ţinea în braţe. Nu-şi lăsase părul desfăcut, cum o sfătuise el, dar îl purta într-o coadă răsucită în vîrful capului. Îi simţi sînii tari, neîncorsetaţi de sutien. Va controla şi chiloţeii, mai tîrziu.

– S-a întîmplat ceva pe-aici?

– Cap Sec a fugit azi-noapte, nu l-am mai văzut...

Se trase înapoi şi se uită la el.

– Reilly, unde ai fost? De ce ai mai stat o noapte acolo?

Înainte chiar de a-i putea răspunde, începu să plouă cu găleata. Reilly înşfăcă bagajul lui cu o mînă şi pe Allison cu cealaltă şi alergară spre pavilion. După ce îşi aruncă rucsacul pe podea şi îşi şterse faţa de apă, începu să-şi împletească degetele cu ale ei.

– Aseară mi s-a făcut rău, de teamă că ai păţit ceva, Reilly. Sper că şi Chico e bine. A întîrziat, cumva, tatăl lui?

– Nu s-a întîmplat nimic nemaipomenit, răspunse el, zîmbind uşor. Ştii cum e. M-am încurcat la un joc de poker şi a durat mai mult decît mă aşteptam.

Îi văzu în ochi lucirea aceea care preceda o izbucnire de mînie. Din păcate, nu avea cum să-i spună că avusese dificultăţi cu găsirea lucrătorilor lui.

– Aşteaptă puţin! Am avut motive întemeiate să joc cărţi!

Împingîndu-l, ea zise liniştită:

– Nu vreau să ştiu nimic. Ai mai cîştigat un

hotel şi acum te gîndeşti cum să-ţi faci o companie de turism. Felicitări, ticălosule!

Nu ţipă. Tăcu. Se întoarse şi porni spre ieşire.

Capitolul şase

– Hei, ce s-a întîmplat cu turista noastră fericită? strigă Reilly, urmînd-o. Allison! Unde vrei să te duci?

– Nu e treaba ta!

– Ai să te uzi leoarcă.

– Dar, cel puţin, am să scap de tine! strigă ea, luînd-o prin poiană.

Reilly se uita la gambele ei stropite de noroi, apoi spălate de ploaie. Privirea i se ridică spre

trupul fetei. Prietenii lui englezi ar fi zis că i-au intrat chiloţeii în fund, dar el observă, după curbele line ale feselor, că nu mai purta aşa ceva. Fără să vrea, din gît îi ieşi un geamăt de admiraţie masculină.

Se opri o clipă, pentru că maimuţica i se puse în drum. Trecînd peste ea, Cap Sec începu să ţipe, apoi porni în patru labe spre un adăpost.

Dacă pînă şi animalul îşi dăduse seama că nu trebuia să stea în ploaie, cu siguranţă că ea avea să se întoarcă repede, se gîndi Reillly. Scruta perdeaua de apă, să vadă dacă avea dreptate. Ea mergea ţanţoş, deşi alunecă de cîteva ori în noroi. Îşi duse mîinile căuş, la gură şi strigă:

– Nu găseşti nici un loc uscat pînă la Rio Verde!

Reilly bătu darabana într-un stîlp ce susţinea acoperişul. Dacă nu se întorcea acum, avea să intre în junglă.

La un moment dat, ea se întoarse. În sfîrşit! Dar, nu! Îi făcu doar cu degetul, apoi dispăru în desiş, pentru că îl văzuse venindu-i în întîmpinare. El o strigă şi alergă după ea, înjurînd cu voce tare. Avea şi răbdarea lui o limită! O găsi rupînd

o frunză mare de gunera, ca să se adăpostească sub ea. O apucă de braţ şi o întoarse spre el.

– Unde crezi c-ai să te duci?!

– Înapoi, la Pucalli!

Smulgîndu-şi braţul, ea porni mai departe, cu frunza deasupra capului.

– N-ai să reuşeşti niciodată!

– Nu, pe naiba!

O prinse din urmă şi o întoarse cu şi mai multă duritate.

– Oare, ce-ar putea să te oprească?

– În nici un caz tu! zise ea, uitîndu-se la faţa lui, pe sub frunza de un metru pătrat.

Ploaia îi curgea şiroaie de pe sprîncene pe nas, apoi pe pieptul acoperit cu păr închis la culoare. Încercă să-şi spună că el arăta jalnic, cu pletele lipite de tîmple şi cu cămaşa aceea, ca o piele în plus, descheiată, care îi reliefa sfîrcurile şi muşchii pieptului. Înghiţi în sec. Numai jalnic nu era torsul acela, care se oprea la marginea pantalonilor scurţi, kaki!

– În nici un caz, tu! repetă ea, scuturînd din cap.

Zisese cuvintele acestea mai mult pentru sine.

Înjurînd, el îi smulse frunza din mînă şi o aruncă într-o tufă de ferigă.

– Ba da, eu am s-o fac! strigă el, luînd-o în braţe şi aruncînd-o pe umăr. Nu te zbate, că jur să-ţi dau vreo două peste funduleţul ăsta!

Cum o ducea pe umăr, aproape la fiecare pas ea gemea. Ajunseră din junglă, în poieniţă. Allison îşi culcă faţa pe spatele lui, suspinînd, nevenindu-i să creadă ce se întîmpla cu ea. O ducea ca pe un animal rănit, spre vizuină. Momentul acesta va însemna sfîrşitul felului ei de a vedea viaţa. Oarecum. Renunţă să se mai zbată şi se concentră să nu se mai lovească cu sînii de spatele lui. Dar era inutil. Ei doi îşi cunoşteau trupurile ca doi viitori amanţi.

– De ce-ai gemut aşa? o întrebă el, trecînd peste o rădăcină şi punînd-o jos, în faţa scării ce ducea spre casa din copac.

– Nu mă întreba, zise ea, încercînd să îl dea la o parte, dar fără să poată să-l clintească. Te rog să te dai la o parte!

Îşi puse mîinile în şolduri, cu pumnii strînşi.

– N-ai să pleci niciunde, pe ploaia asta!

– Foarte bine! Am să aştept în pavilion, pînă se termină!

– Sus! zise el, ridicîndu-şi bărbia spre casa din copac.

– De ce? Nu te-ai distrat destul pe seama mea?

– La naiba, nu!

Ploaia nu avea de gînd să se oprească. Şi nici Reilly. Dacă urca acum în casă, putea, măcar, să-şi împacheteze cîteva lucruri pentru Pucalli. Îşi stoarse coada de cal şi îşi desfăcu şiretul cu care o legase. Apoi, îi întoarse spatele şi începu să urce scara. După ce îşi luă rucsacul, Reilly o urmă. Cînd intrară, îl aruncă într-un colţ şi începu să-şi dea cămaşa jos.

– Mor de foame, zise el, descălţîndu-şi o cizmă şi încercînd să şi-o scoată şi pe cealaltă. Să comandăm nişte mîncare chinezească.

– Eu am o idee mai bună, ripostă ea, descălţîndu-se de bascheţi şi aruncîndu-i spre el.

Încercă să se ferească, dar ea reuşi să îl lovească în picioare.

– Ce-ar fi să te duci tu afară, să aduci mîncarea?

În această încăpere, ea nu putea să se uite decît la două lucruri: la perdeaua de ploaie sidefie de afară, sau la pieptul lui Reilly. Îl alese pe al doilea. Fără cămaşă, cu părul ud pînă sub bărbie, părea ieşit dintr-un film de aventuri. Umerii îi erau largi, braţele musculoase, gata să frîngă orice duşman. Sau să îmbrăţişeze eroina principală. Îi apăru deodată, în minte, imaginea lui cu ea în braţe, alergînd prin junglă. Un Reilly fără cămaşă, în pantalonii aceia scurţi, kaki, cu cizme pînă la mijlocul gambei.

Sau, poate, doar cu o fîşie de pînză, în jurul şoldurilor! Şi cu un zîmbet!

Strîngînd din dinţi, ea închise ochii, spunîndu-şi că înnebunise, cu siguranţă.

– M-ai lăsat aici, numai ca să te duci să joci jocuri de noroc. Cum poţi fi atît de inconştient?

– Hei, a fost o partidă de poker extrem de importantă! zise el, luînd mai multe pături şi aşezîndu-le pe podea.

Poate, dacă ar fi rostit aceste cuvinte cu umor, ar fi fost de ajuns. Dar expresia aceea a lui

serioasă era mai mult decît putea ea îndura. Reilly Anderson era ca un adolescent incorigibil şi Allison ar fi fost de-a dreptul nebună, dacă ar mai fi rămas acolo. Nu se putu, însă, abţine şi zise printre dinţi:

– Mi-a fost dor de tine, fir-ar al naibii!

El se uită la ea.

– Eram sigur.

Zgomotul ploii se amesteca armonios cu acela al sîngelui ei, asurzind-o. Aşa că, ce conta că obrajii îi ardeau şi că privirea lui o făcea să se topească? Ce dacă trăia un moment de nebunie? Putea să întoarcă spatele, oricînd voia, acestor ochi mari şi verzi şi acestui trup extrem de bărbătesc, pe jumătate dezbrăcat.

Cînd se întoarse să mai pună o pătură peste culcuşul acela din mijlocul camerei, ea îi văzu expresia uşor amuzată:

– De fapt, şi mie mi-a fost dor de tine.

Nu suporta ca cineva să o umilească şi să-şi rîdă de ea.

– Asta să i-o spui maimuţei tale! îl apostrofă ea, furioasă, îndreptîndu-se spre scară.

– Opreşte-te, strigă el, întinzînd braţele să o

prindă. O trase brutal, luînd-o de un cot, fără să scoată un cuvînt. M-am angajat în jocul acela de poker, ca să aflu mai multe informaţii despre Tony.

Ea nu se mişcă şi multă vreme rămase tăcută. Lui îi conveni, pentru că o ţinea în braţe şi nu mai trebuia să lupte cu ea.

– Îţi place să mă laşi să-mi ies din minţi, nu-i aşa?

Îi atinse intenţionat urechile cu gura, cînd îi şopti:

– Allison, n-am avut de gînd să te scot din minţi... încă.

Simţi şi auzi cum trage repede aer în piept şi dorinţa lui începu să crească. Se excită şi îşi lipi coapsele de dosul ei. Frecîndu-se de trupul ei, vru să-i arate cît era de excitat. Allison îşi ţinu respiraţia pînă cînd nu mai suportă.

– Şi ce-ai aflat despre Tony?

Faptul că ea lupta să nu-şi piardă cumpătul, îi dădu şi mai multă putere de stăpînire. Îşi drese glasul cît putu de liniştit. Nu voia să îşi dea drumul emoţiei chiar acum.

– Tony nu va veni aici decît peste o săptă-

mînă.

– O săptămînă?! Ce are el de făcut pe-aici? întrebă ea, încercînd zadarnic să se întoarcă şi să se uite la el.

Dar Reilly avea planul lui. Mîngîindu-i coastele cu palmele, îi luă sînii în mîini. Parcă voia să facă dragoste cu ei, cu gura şi cu degetele.

– Are să-ţi spună Tony tot, cînd o să vină.

– Dar tu? întrebă ea liniştit. Tot pe el va trebui să îl întreb şi despre tine?

– N-ai decît!

– Spune-mi *ceva!* şopti ea cu disperare.

– Sînt aici pentru că eşti şi tu aici, zise el, strîngînd-o mai tare, aşteptînd ca ea să capituleze.

Îi puse mîna pe pîntec şi începu să i-l mîngîie uşor, cu degetele.

– Încă şapte zile şi şapte nopţi.

Jungla paradisiacă fu zguduită de un tunet, dar aici Reilly nu îşi dorea să audă decît un oftat uşor. Respiraţia ei deveni mai adîncă şi el ştiu că era o chestiune de secunde, pînă cînd ea i se va dărui. În sfîrşit, îşi puse capul pe pieptul lui. El începu să o legene uşor.

– Fetiţa mea!

– Cine eşti tu, de fapt, Reilly? întrebă ea încet. Cine te-a pus să te ocupi de hotelul ăla prăpădit?

Întorcînd-o, îi luă faţa în mîini.

– Sînt aici pentru tine şi altceva nu mai contează acum.

Îşi aruncă privirea spre culcuşul de pături, apoi şi-o întoarse spre el. Punîndu-şi palmele pe pieptul lui, începu să clatine din cap. Se vedea că ea nu lua chestiunile intime prea uşor. Cînd vorbi, vocea îi era caldă, blîndă şi neîncrezătoare.

– Nu sînt aşa de sigură...

– Ba eşti! Ai ştiut că se va întîmpla asta, încă din prima zi, cînd ne-am întîlnit. Şi eu, la fel.

Ea ridică din sprîncene, încercînd să protesteze, fără vlagă. Amîndoi ştiau că e aşa. Totuşi, el reacţionă:

– Iubito, n-ai cum să pleci acum, zise el, lipindu-şi fruntea de a ei. N-ai văzut? N-ai auzit? În jurul nostru e numai junglă.

El începu să îi descheie nasturii de la bluză, iar ea îi luă mîna.

– Reilly, zise ea.

Apoi înghiţi în sec şi îşi muşcă buzele.

Îi aşteptă întrebarea pînă cînd îi observă privirea aceea care spunea totul. Voia să-i explice că tot ce se va întîmpla le era predestinat şi că nu depindea de procesele chimice care aveau loc în trupurile lor. Ar fi vrut să rostească un vers, să fie amîndoi înconjuraţi de un fulger albastru. Dar simţea că ea nu aştepta surle şi trîmbiţe. Nu voia decît un răspuns sincer, din inimă.

– Allison, şopti el, sînt unele lucruri predestinate să se întîmple.

Neîncrederea i se risipi şi zîmbi odată cu el. Dădu uşor din cap, atenţionîndu-l cu degetul.

– Sper că eşti nemaipomenit!

– Am să-mi dau toată silinţa, răspunse el, punîndu-şi la o parte cizmele şi şosetele, apoi scoţîndu-şi pantalonii uzi.

În vreme ce îşi trăgea bluza de pe sîni şi de pe umeri, ea îl măsura provocator. Rămase cu ochii la penisul lui în erecţie.

– Începe bine!

El ridică din umeri şi îşi întinse palmele.

– Mă inspiri, rosti Reilly, şi o privi cum îşi coboară pantalonii cu mişcări graţioase, dîndu-i la

o parte cu picioarele goale. Se priviră fără nici o jenă, devorîndu-se cu ochii. Statura ei mîndră îi amintea de o dansatoare care îşi făcea numărul numai pentru el. Înainte de a se apropia, ea făcu o mişcare agilă cu piciorul şi îi aruncă hainele exact peste ale ei. Reilly dădu din cap cu admiraţie.

– Foarte inspirat!

Fără veste, o cuprinse cu un braţ şi o trase spre el. Atingerea trupului ei fu ca o adiere mătăsoasă şi răcoroasă pe care o simţi în toată fiinţa lui.

– Dar tu? reuşi el să zică, respirînd greu.

Ea îi mîngîie sfîrcurile cu vîrful degetelor şi îşi ridică ochii umbriţi de gene grele, spre el.

– Poţi să-mi spui Al, rosti ea, înainte de a-l săruta.

Putea să jure că auzise un sfîrîit la atingerea buzelor lor, dar ceea ce îl înnebuni fu geamătul ei profund. Carapacea greoaie a comportării ei civilizate se desfăcuse ca o coajă de nucă. Savurînd momentul, o lăsă să-şi continue sărutul, pînă se hotărî să reacţioneze cu valul de pasiune care îl cuprinsese. Îi venea să facă dragoste cu

ea ore întregi, dar, la un moment dat, îşi schimbă planul. Adîncindu-şi limba în gura ei, începu să i-o exploreze pe îndelete.

– Ai un gust minunat! murmură Reilly.

Mişcîndu-se dintr-o parte într-alta, ea îşi lipi şoldurile de el, prinzîndu-i penisul tare între pîntecele lor.

– Atinge-mă cu trupul tău, Al. Atinge-mă cu totul.

Comanda aceasta blîndă o făcu să-şi desprindă palmele de pe pieptul lui şi să i le pună pe fese. Ea îşi ridică uşor un genunchi. Reilly îşi dădu braţul pe după el, trăgînd-o mai aproape.

– Am putea să fim şi mai aproape, şopti ea.

– Mult mai aproape, fu el de acord, suflînd peste buclele aurii prinse între trupurile lor, uitîndu-se în ochii ei.

Erau strălucitori de dorinţă şi măriţi de aşteptare. Rămase cu buzele deschise peste ale lui, dar cînd Reilly îşi alunecă degetul în ea, limba i se adînci cu totul în gura lui. Se mîngîiau sălbatic şi blînd, totodată, gîndind fiecare mişcare. Aerul din jur sfîrîia, parcă, în momentul în care furtuna pasiunii ameninţa să-i doboare. Cînd

îşi făcu loc şi cu al doilea deget, gura i se desprinse de a lui şi scoase un sunet cu o vibraţie sfîşietoare. Nu mai auzise niciodată aşa ceva. Li se tăiară picioarele. El îşi ridică capul răsuflînd precipitat.

– Putem s-o facem în picioare sau culcat. Ştiu doar că trebuie să ne grăbim.

– Mai bine jos.

Ea se lăsă în genunchi, privindu-l cum el face acelaşi lucru şi zîmbindu-i provocator.

– Pentru moment, rosti Allison, în vreme ce căsuţa lor de bambus era învăluită de rafalele ploii tropicale.

El dădu din cap.

– Da, pentru moment.

Aşezînd-o pe spate pe pătura roşie, destrămată, se întinse şi el alături. O sorbea cu cohii înfometaţi.

– Ceva din mine ar dori să te privească veşnic... şi altceva, nu.

– Închide ochii, şopti ea, întinzînd braţele ca să-l cuprindă.

Fremătînd în îmbrăţişarea ei, Reilly îşi coborî gura spre sîni. Sărutările lui păreau nestemate pe pielea ei mătăsoasă.

Allison îl dori cu ardoare deasupra ei, să-i simtă întreaga greutate peste trupul tremurător, dar el avu o idee mai bună: începu să-i atingă pielea cu limba. Cînd ajunse la buric, se opri şi făcu cerculeţe în jurul lui, udîndu-i-l tot, înainte să coboare şi mai mult. În momentul în care suflarea lui îi arse coapsele, fu străbătută de un profund fior de dorinţă. La început, se gîndise că o va mîngîia puţin, cu meşteşug, apoi o va arunca în braţele plăcerii bine cunoscute, dar el o conducea spre paradis, într-un fel cu totul nou, pe un drum secret, explorîndu-i trupul cu limba. Nici măcar nu visase o asemenea plăcere. Sărutul acela sălbatic despre care ea ştia din auzite. Mîngîind-o blînd, Reilly o făcu să se mişte neobosit sub privirile lui.

– Reilly... mă simt incredibil.

Înfigîndu-şi degetele în părul lui, ea vru să-l ţină acolo mereu. Pe de altă parte, voia şi mai mult din el. Îl dorea cu totul.

– Intră în mine, şopti ea precipitat, vibrînd ca o coardă de vioară.

Atingînd-o cu vîrful limbii, el obţinu victoria asupra ei. Agăţîndu-se de umerii lui, îşi ridică şoldurile şi se dărui cu totul primei unde de plăcere

care o învălui.

Aşezîndu-se deasupra ei, o pătrunse chiar cînd fu cuprinsă de al doilea val. Din instinct, îl cuprinse cu picioarele şi rămaseră aşa, încolăciţi, ca şi cum s-ar fi terminat lumea, dacă s-ar fi despărţit. Scoaseră un ţipăt la unison, trecînd graniţele paradisului şi străbătîndu-l pe tot.

Nu ieşi din ea nici după ce terminară. Rostogolindu-se într-o parte, o trase după el, sărutînd-o cu o bucurie nestăpînită.

Coborînd încet-încet de pe culmile extazului, ea îi şopti:

– Reilly, n-am ştiut niciodată... N-am ştiut niciodată.

El îşi ridică privirea.

– Niciodată, Al?

– Niciodată.

Îşi puse degetele pe obrajii înfierbîntaţi. Apoi se desprinse din îmbrăţişarea lui, se ridică în capul oaselor, şi se sprijini într-un cot. Începu să se joace cu degetele pe pieptul lui, zîmbind ca pentru sine.

– Ai fost mai mult decît nemaipomenit.

Cîndva, în timpul dezlănţuirii lor pasionale, fur-

tuna se oprise. Acum sunetele junglei începură din nou. Aromele de după ploaie şi mirosul de sex îl făcură pe Reilly să se gîndească la faptul că nu simţise niciodată, ca acum, comuniunea, cu paradisul. Într-un moment de supremă mîndrie masculină, îşi puse mîinile sub cap şi se întinse pe spate, ca să se bucure de femeia lui. Allison privea, copleşită de dragoste, cum se scurgeau picăturile de apă de pe frunze. *Paradisul,* se gîndi el. După o clipă, ea îşi trase pătura şifonată peste sîni.

– Fir-ai să fii tu, Reilly! Mi-ai promis că vom fi singuri, zise ea, arătînd spre celălalt capăt al încăperii.

Reilly se întoarse să se ridice şi se îndreptă clătinîndu-se spre scară. Acolo, pe ultima stinghie, stătea Cap Sec şi aplauda.

Capitolul şapte

Maimuţica făcu o tumbă, bătu din nou din palme, apoi urcă pe stinghia de bambus şi ieşi pe o creangă. Reilly nu mai putea de rîs şi, curînd, îl acompanie şi Allison. Înfăşurîndu-se în pătură, îl urmă, ca să arunce şi ea o privire spre unicul lor spectator.

– Cum de l-ai găsit? întrebă ea, uitîndu-se printre frunze.

– Se tîra pe scările de la *Hotelul Paradis*, la o zi după ce l-am preluat. Avea un picior rupt. Căzuse, probabil, din copac. În orice caz, am reuşit să-l imobilizez, dîndu-i să bea vin dulce. Apoi, m-am ocupat de piciorul rupt.

– De unde ai ştiut ce să faci? îl întrebă ea, în vreme ce Reilly luă o smochină din coşul de pe masă şi i-o aruncă maimuţoiului.

– De la cursurile de pregătire pentru medicină şi de la vraciul din satul lui Chico.

– Ai studiat medicina? Cum naiba ai putut să ajungi să joci poker?

Allisson profită de starea aceasta de linişte care urma iubirii şi încercă să îl facă să-şi dea drumul la gură. El îşi umflă obrajii cu aer expirîndu-l apoi rapid. Dacă nu schimba vorba, ar fi început cu insistenţele, ca să afle tot.

Allison îşi dădu capul într-o parte, cu un gest tandru, dar nerăbdător.

– Reilly!

El ezită.

Ea nu.

– Hai, după tot ce-a fost între noi, poţi să nu te mai fereşti. Spune-mi, cine eşti?

– Să trecem peste asta, Al. Nu te mai gîndi nici

la ieri, nici la mîine, zise el, mîngîind-o pe umeri. Trăieşte-ţi clipa cu mine. Ca şi cînd ar fi ultima. Şi-aşa să facem toată săptămîna. Poate...

– Reilly, eu nu pot să fac aşa ceva.

– Ba poţi. Ai şi început deja, acolo, pe păturile acelea, spuse el, uitîndu-se la ea. Al, ai fost atît de sincronizată cu mine în momentele acelea!

Privirea ei rămase pironită asupra culcuşului.

– Ceea ce s-a întîmplat acolo a fost adevărat.

– Ştiu.

– Iar tu îmi ceri să iau, în mod conştient, hotărîrea de a mă lăsa pradă unui capriciu. Să trăiesc în ireal.

Se uită cum chipul ei sensibil era încet-încet cuprins de panică.

– Da, asta îţi cer, zise el liniştit.

Îndată ce observă că enunţul lui cinstit începu să o sperie, continuă:

– Ce, crezi că strică puţină fantezie?

– Dar eu nu ştiu nimic despre tine.

– Ştii destul, zise el, cu un zîmbet seducător. Iar ceea ce nu ştii nu are importanţă. În orice caz, nu aici şi acum. Uită-te la acest *Eden de smarald,* în care jumătate din plante şi din păsări nici

măcar nu au nume. Ascultă muzica aceasta a maimuţelor, a zburătoarelor. Toate sunetele de aici. Probabil, nu vom şti niciodată de unde provin. Respiră totul, Al. Miresmele acestea dulci şi ameţitoare ce emană din pădurea de dedesubtul casei unde stăm. Este mirosul nostru, după ce facem dragoste.

– Totul este adevărat, rosti ea cu o voce care venea, parcă, de departe, dar nu ştiu... Ar fi mai bine dacă m-aş întoarce la Pucalli. Nu am nici un motiv...

– Nu te teme, zise Reilly, întorcînd-o spre el şi mîngîindu-i braţele. Îţi aminteşti ce mi-ai spus atunci, cînd eram la fluviu, cu Chico? Să nu ne mai gîndim la responsabilităţi. Să nu ne mai facem griji, ci doar la plăcerile paradisului, ca şi cum am avea tot timpul din lume, pentru a ne bucura de ele. Hai, Al, doar n-ai uitat! Mi-ai spus chiar mie, adăugă el, arătînd cu degetul spre pieptul lui.

Se uită în ochii ei, pînă cînd dădu din cap, în semn de aprobare.

– Mie, zise el, din nou. Adică lui Tarzan.

Îşi acoperi încet faţa cu mîna, lăsîndu-şi doar ochii liberi. Se retrase în mijlocul încăperii, iar el o

urmă. Sîngele îi pulsa puternic şi pielea i se zbîrli, în vreme ce o năpădiră tot felul de gînduri. Reilly îşi amintise de una din remarcile pe care le făcuse în legătură cu copilăria ei şi cu Tarzan. Îşi dădu seama de impactul pe care îl avea acest erou asupra ei. Reilly se oferise să i-l aducă pe domnul junglei în faţa ochilor. Pentru ea. Şi numai el fusese în stare de aşa ceva. Iar ea nu trebuia decît să fie de acord.

Fermecată, ea îl lăsă să îi ia mîna de pe faţă. Chipul lui fu luminat de un zîmbet. Îi duse palma la piept.

– Tarzan, rosti el, cu o voce gravă, care o făcu să izbucnească în rîs.

El spuse din nou, de data aceasta şi mai apăsat:

– Tarzan.

Nici că se putea mai mult. Lăsîndu-şi pătura să cadă de pe ea, şopti:

– Tarzan al meu.

Se apropie de el şi îşi trecu degetul peste bărbia lui, apoi prin păr şi peste umeri. Spiritul lui Tarzan. Hotărîrea lui Tarzan. Carnea lui Tarzan.

– Tarzan al meu şi numai al meu!

– Numai al tău, spuse el, luînd-o în braţe.

Ea scoase un ţipăt uşor, de surpriză, care se transformă curînd într-o chicoteală veselă.

– Ce faci, Reilly?

– Ai să vezi tu ce vom face, imediat.

O duse înapoi lîngă perete şi o aşează jos. Aplecîndu-se, îi mîngîie buzele cu degetul şi spuse:

– Şi îţi promit că vom face chiar totul. Începînd chiar din clipa aceasta.

– Totul?

– Cel puţin de două ori, zise, întorcînd-o uşor spre el.

I se jucă cu degetele pe spate, apoi îi prinse sînii, ca într-o cupă. Cînd îi urmă conturul urechii cu limba, genunchii începură să i se înmoaie şi dorea să i se dăruiască. Simţea că o lăsau puterile, dar el o prinse şi o sprijini de perete şoptind:

– Stai cuminte. Prinde-te cu mîinile de bară.

Ea îl ascultă şi făcu ce îi spusese el, spunîndu-şi că numai aşa îşi va stăpîni tremurul. Dar el o sărută pe coapse şi Allison tremura din ce în ce mai tare. Plăcerea o învăluia oriunde ar fi atins-o sau ar fi sărutat-o. O mîngîie cu degetele pe

spate, apoi pe şolduri şi pe braţe. Răsuflarea lui fierbinte o pătrunse pînă în străfunduri, făcînd-o să-l dorească arzător. Cînd vru să îl ia în braţe, el îi şopti din nou:

– Nu lăsa bara din mînă.

Degetele ei se strînseră şi mai tare în jurul bambusului. Ea gemu cînd îi simţi mîinile prinzîndu-i şoldurile cu intenţie clară.

– Reilly...

El îşi coborî privirea spre ochii ei.

– Mmmm?

– Nu cumva... aşa... fac maimuţele?

Simţi vibraţia rîsului lui, apoi părul de pe pieptul puternic mîngîindu-i umerii.

– Daçă nu, cu siguranţă că de-acum încolo aşa au s-o facă şi ele.

– Eu, niciodată...

– Ssst. Relaxează-te şi lasă totul să vină de la sine.

Mişcîndu-şi şoldurile în faţă, îl lăsă să o pătrundă.

– E bine?

Ea dădu din cap.

– Ce este?

– Tu... te-ai oprit, rosti ea, arcuindu-şi trupul, ca o invitaţie să continue.

– Iartă-mă, spuse el, mişcîndu-se în ea, cu o iuţeală care îi surprinse pe amîndoi. Îţi promit că nu se mai întîmplă.

Cu entuziasm neobosit, plin de nerv, el îşi ţinu promisiunea, pînă cînd tresăriră amîndoi într-o uşurare erotică, care făcu lumea din jurul lor să se cutremure. Fără să iasă din ea, el îi cuprinse mîinile de pe bara de bambus. Atingerea trupului lui îi linişti bătăile inimii. În liniştea senzuală care urmă, se gîndi la intimitatea aceasta care nu se mai sfîrşea şi la felul natural în care el pulsase în ea. Acest răgaz se transformă, curînd, în dorinţă. Întorcînd puţin capul, aşteptă ca el să spună ceva. Observă că acelaşi lucru făcea şi Reilly; îi sărută obrazul şi îi zîmbi.

– Îmi plac bărbaţii care îşi ţin promisiunile.

– Cel puţin de două ori, zise el, apucîndu-se de lucru, în vreme ce ea murmura, încurajîndu-l.

Allison îşi ridică puţin borul căştii ca să se uite la el. Strîns în talie şi cu părul liber pe umeri, domnul junglei şi al ei conducea piroga lor cu o îndemînare uimitoare. Muşchii şi tendoanele i se contractau pe sub şiroaiele de sudoare, în vreme ce tăia apa pe partea dreaptă. Îi privea admirativ fiecare părticică a trupului său bărbătesc. Vîslea de două ore, de cînd îl lăsaseră singur pe Cap Sec, în casa din copac.

El îşi ridică privirea de la fluviu şi-i zîmbi.

– Stai confortabil? întrebă el, referindu-se la grămada de ferigi pe care o aşezase în barcă pentru ea.

Se uită la apa de culoarea ceaiului, care se izbea de pirogă şi, din cînd în cînd, apuca cîte o liană de deasupra lor. Sunetele exotice se amestecau cu plescăitul apei tăiate de vîsla lui Reilly.

– Foarte confortabil, zise ea, odihnindu-şi gleznele încrucişate pe rucsacuri. Şi-i luaseră cu ei, pentru că aveau de gînd să petreacă vreo cîteva nopţi în inima junglei.

– Nici măcar corabia Cleopatrei n-a fost mai bine aranjată.

– Ai grijă, zise el, făcîndu-i cu ochiul provocator. Începi să-ţi amesteci fanteziile şi nu ştiu dacă vechitura asta rezistă la aşa ceva.

Scrutîndu-l cu privirea, ea spuse:

– Bănuiesc că ai... treizeci şi doi de ani?

– Tocmai am împlinit treizeci şi patru.

Allison dădu din cap şi-i veniră pe limbă alte zeci de întrebări. *Trăieşte-ţi clipa cu mine*, îi spusese el, iar ea se străduise să-i urmeze sfatul întocmai. În majoritatea cazurilor, Reilly îi uşura această „sarcină". Conducea lumea lor cu spontaneitate, iar ea era un ucenic ascultător. După ce îi explică toate secretele calendarului maiaş, la micul dejun, dădu totul la o parte şi o trînti pe masă. Dîndu-şi ochii peste cap la această amintire, ea îşi trase borul căştii pînă aproape de nas şi chicoti. Sălbatic sau domn, bărbatul ei avea să fie numai al ei, timp de o săptămînă.

– Al, zise el ameninţător. Să ştii că-ţi pot citi în rîs, aşa cum alţii ştiu să ghicească gîndurile. Şi, dacă o facem aici, în pirogă, riscăm să ne udăm.

– Reilly Anderson! Realmente sînt şocată, dacă crezi că...

– ... aş avea în minte un asemenea gînd murdar, continuă el, încercînd să-i imite vocea.

El se ridică în picioare. O clipă, crezu că vrea să facă dragoste cu ea, în pirogă. În loc de asta, însă, luă o prăjină de bambus de pe fundul bărcii şi o băgă în apă.

– Adîncime mică, explică el. Ramificaţia rădăcinilor poate trece dintr-o parte în alta a acestui canal. Dacă ne împotmolim, va trebui să tragem la mal.

Nu i se părea anormal că ştia atîtea lucruri, dar curiozitatea în legătură cu el o îmboldi din nou. De la calendarul maiaş, pînă la vindecarea piciorului unei maimuţe, Reilly era o enciclopedie. Cînd prindea un peşte, îi dădea toate amănuntele despre el, spunîndu-i pînă şi cîte calorii conţine. Poate terminase medicina. Dar atunci, de ce nu o practica? Mai mult, de ce îşi pierdea vremea la marginea civilizaţiei? Ar fi trebuit să se uite prin cărţile de la *Hotelul Paradis.* Poate lucrul acesta ar fi lămurit-o puţin, în legătură cu ceea ce nu ştia. Strîmbînd din nas, se mustra singură. Doar nu era unul din clienţii ei, ci un fugar care, din motive numai de el ştiute, alesese această existenţă lipsită de griji şi de responsabilităţi. Ea se foi pe

maldărul de ferigi, ştiind din instinct că nu asta era povestea lui adevărată. Deşi părea mulţumit, era învăluit de mister. Oricum, nu era treaba ei. Şi, împotriva inimii, va lupta să nu se îndrăgostească de el. Iubirea nu venea aşa, în cîteva săptămîni. Oare? Se îndreptă încet, uitîndu-se intens la Reilly.

Lăsîndu-se înapoi pe ferigi, îşi spuse că vorbele lui frumoase, pe care i le şoptea cînd făceau dragoste, nu erau un semn că ar fi fost îndrăgostit de ea. Ele făceau parte din decorul fantastic pe care el îl crea anume pentru ea. Cîtă vreme jocul continua, se putea şi ea preface că e îndrăgostită. Îşi apăsă mîinile pe piept; era o femeie mult prea responsabilă, pentru a-şi pierde capul în reverii carnale.

– De ce priveşti aşa? întrebă el.

– A, nimic, răspunse ea, simţindu-şi inima bătînd ceva mai repede. Punîndu-şi o mînă peste cealaltă, începu să se joace cu lănţişorul de siguranţă al ceasului, uitîndu-se curioasă la Reilly. Picioarele lui păreau două coloane musculoase. Şoldurile şi talia se continuau cu un piept lat, puternic, tare ca piatra. Umerii erau laţi. Aşa, în

genunchi, încercînd să păstreze echilibrul pirogii, cu trupul vărgat de lumini şi umbre, părea un tigru. Puterea trupului său te fermeca.

– Eşti tare frumos, Reilly.

Atît de frumos, încît îmi vine să te muşc.

– Tarzan, chipeş, rosti el, cu voce guturală. Allison, frumoasă.

De pe o creangă de deasupra ţipă un tucan.

– Păsările, de acord Tarzan, spuse el, parodiind convingător personajul visurilor ei.

Nu îl iubea. Iubea doar felul în care o făcea să se simtă. Da, asta era. De exemplu, acum, o făcuse aproape să... plîngă. Ce ridicol, îşi spuse ea simţindu-şi lacrimile calde care îi împăienjeneau privirea. Prefăcîndu-se că se şterge pe faţă de transpiraţie, ea înghiţi cu greutate şi se strădui să-şi ia un ton de turistă.

– Reilly, am auzit că pasărea *quetzal* e foarte frumoasă. Unii, după cîte ştiu, o consideră cea mai frumoasă din America.

– N-am văzut, încă, aşa ceva. Trăieşte în desişul pădurii, acolo unde se formează norii. Acolo vegetaţia este atît de luxuriantă, încît e

greu s-o zăreşti, avînd în vedere penajul ei de smarald.

– Vegetaţia e mai bogată ca aici? întrebă ea, făcînd un gest larg, spre tunelul de un verde crud, prin care treceau.

– Acolo e ca într-o seră sălbăticită. Plantele îşi trag umiditatea direct din aerul plin de burniţă. Orhideele, bromeliadele, ferigile, muşchii – toate cresc de-a valma –, aprobă el din cap, cu veneraţie. E cel mai uluitor loc pe care l-am văzut vreodată.

Trase prăjina din apă şi o şeză pe fundul pirogii. Apoi începu să vîslească. Era gata-gata să îl întrebe mai multe despre locul unde se formau norii, cînd observă o mişcare pe mal.

– Reilly, şopti ea, aplecîndu-se în faţă. Mi s-a părut că văd pe cineva acolo.

– Foarte bine, domnişoară Richards. Ei ne urmăresc de vreo jumătate de oră.

– Ei? Cine sînt ei şi ce fac aici, în sălbăticia asta?

– Sînt membrii unuia din ultimele triburi, care locuiesc în pădurea ploioasă. Aşa ţi se pare ţie, sălbatică, spuse el, direcţionînd piroga spre

dreapta. Dar dacă vezi cum e la Callamarto, aici te-ai simţi ca acasă.

Allison întinse gîtul şi văzu un grup de oameni, pe jumătate dezbrăcaţi, care se apropiau de mal. Aerul era plin de rîsul lor. Pe măsură ce barca se îndrepta spre ei, o mulţime de copii intrară în apă. Reilly alunecă şi el în rîu şi trase, împreună cu ei, piroga la mal. Înainte de a mai putea zice ceva, patru femei intrară în apă şi o înconjurară. Îi mîngîiau părul şi vorbeau ceva neînţeles. Reilly li se adresă pe jumătate în spaniolă, pe jumătate în limba aceea necunoscută.

– Vorbesc despre părul meu, nu-i aşa?

– Da.

– Ei, ce zic? întrebă ea, în timp ce una din femei îi scotea pieptenii din păr.

Pletele ei căzură pe umeri, făcîndu-le pe femei să se depărteze cu un ţipăt uşor.

– Mai nimic important. Doar că mă întreabă dacă nu vreau să îl schimb pe o găleată de băutură locală.

– Părul meu? spuse ea trăgîndu-şi o buclă din mîna unei femei. Sper că le-ai răspuns ce trebuie.

– Le-am spus că m-aş mai gîndi, dacă mi-ar oferi şase cutii reci de *Budweiser,* zise el, echilibrînd piroga.

– Reilly, stai! Nu mă lăsa aici! strigă ea, sărind din barcă, răsturnînd-o aproape.

El îi întinse mîna şi o conduse spre mal.

– Stai liniştită. N-o să las pe nimeni să ţi-l taie.

– Dar ce facem cu rucsacurile? N-ar fi bine să le luăm cu noi?

– Allison, uită-te în jurul tău. Oamenii aceştia nu ştiu să fure. Pădurea le oferă tot ceea ce au nevoie, îi explică el, în timp ce una din femei îi înapoia pieptenii.

– Dar...

– Plăţile ipotecare? Aparate video? întrebă el, uitîndu-se la o femeie care îşi alăpta copilul. Însămînţare artificială? Dumnezeu să le ajute!

Tonul lui uşor tăios o surprinse pe Allison. De atîtea zile, era prima oară cînd îl vedea supărat. Prin fumul care venea dinspre sat, unde se făcea probabil mîncare, i se păru că Reilly pocnise uşor din degete, aşa că se întoarse.

– Mă gîndeam... ce se întîmplă dacă se

îmbolnăvesc?

– Nici o problemă! Te afli într-una din cele mai grandioase farmacii de pe planetă. Asta, bineînţeles, dacă n-au să pună mîna pe ea cei de la compania forestieră, ca să treacă totul prin joagărele lor.

– Dar n-au s-o facă! spuse ea, grăbindu-se să ajungă lîngă Reilly. Nu-i aşa?

Îşi puse braţele pe umerii ei.

– Tarzan n-o să-i lase, Al, zise el, conducînd-o spre una din casele suspendate.

Observînd că ea nu zîmbea, adăugă pe un ton cît se poate de firesc:

– Aşa ceva nu se întîmplă decît în Brazilia.

– Ah! suspină ea tare.

– Aşteaptă aici, zise el, punînd piciorul pe o treaptă. Am nişte treburi cu şeful.

– Cu şeful? M-ai adus pînă aici şi nu-mi faci cunoştinţă cu el?

O chemă mai aproape, printr-un semn, şi se încruntă.

– Presupun că n-ai să mi-o ierţi, nu-i aşa?

Ea se luă după Reilly.

– Ce treabă ai tu cu şeful?

– Îi cer permisiunea să trec prin ţara lui.

– Trebuie să mă înclin sau să fac ceva? spuse ea, aplecîndu-se să poată intra pe uşa scundă.

– Trebuie să stai într-un colţ şi să nu rosteşti nici un cuvînt, răspunse el, trăgînd-o în încăperea mirosind a fum.

– Astă nu înseamnă să fii nepoliticos cu mine, zise ea, punîndu-şi o mînă în şold şi uitîndu-se la el.

– Nu e o chestiune de politeţe aici. Probabil că şeful Atotico îşi doreşte ca a treia lui soţie să fie o femeie blondă.

– Nu mai spune nimic!

Se retrase într-un colţ şi se aşează. Încet-încet, ochii i se obişnuiră cu întunericul. Atunci, îl văzu pe şef. În afara unei podoabe pe braţ, nu avea nimic deosebit faţă de ceilalţi băştinaşi. Ochi migdalaţi, negri şi strălucitori, părul negru şi pielea netedă, închisă la culoare. Trăgîndu-şi picioarele la piept, privi intens întreaga scenă: acoperişul de stuf, podeaua din lemn cioplit rudimentar, hamacurile din fibre de plante şi pipa ciudată pe care o fuma şeful. Cuibărită în colţul ei, la adăpost, începu să-şi imagineze o întreagă poveste cu Reilly, cu tribul acesta şi cu Atotico.

În timp ce Reilly îi vorbea plin de respect şefului, în mijlocul încăperii, Allison se cufundă într-un fel de vis cu ochii deschişi, un vis cu răpiri şi cu înţepături veninoase. Bineînţeles, salvatorul era întotdeauna Tarzanul ei, care purta o pînză în jurul coapselor. Tocmai cînd sărea să o scape de la moarte, ea îl auzi strigînd-o.

– Ce-ai zis? îl întrebă ea, revenind la realitate.

– Vrea să-ţi vadă ceasul.

– Ceasul meu? Îl am de la părinţi...

– Îl vei primi înapoi.

Îşi scoase ceasul de la mînă şi i-l întinse lui Reilly.

– Vrea să i-l dai tu.

E ca o scenă dintr-un film, se gîndi ea, traversînd încăperea, pînă în faţa şefului. Dintr-un film mut, pe care şi-l derulase în minte. Cu uşoare nuanţe comice, îşi mai spuse ea, auzindu-l pe şef rîzînd copilăreşte. Allison se lăsă pe vine, ca să îi poată înmîna ceasul.

– Vrea să-i arăt cum sună?

– Nu e nevoie. Cred că a vrut doar să te vadă de aproape.

– Îi înţeleg curiozitatea. Şi eu am vrut să-l văd

mai de aproape, zise ea, studiindu-i tatuajele de pe frunte şi de pe faţă.

Şeful îi vorbi lui Reilly.

– Ce zice?

– Vrea să ştie dacă are voie să-ţi atingă părul.

Zîmbindu-i, ea îşi luă o buclă în mînă şi i-o întinse.

– Îi fascinează culoarea?

– Da. Şi faptul că e ondulat.

Şeful zise din nou ceva şi Reilly traduse:

– Vrea să ştie dacă doreşti să îl atingi şi tu.

Se uitau unul în ochii celuilalt şi.ceea ce părea la început un moment de ezitare se schimbă rapid în altceva. Schimbul acesta nevinovat de priviri căpătă o încărcătură erotică pe care o simţiră toţi trei.

Ea scutură din cap.

– Nu, mulţumesc.

Reilly o conduse spre trepte.

– Ai dat un răspuns potrivit, îi spuse el. Culorile şi mărimile pot să difere, dar după cîte ştiu eu, nu sînt decît două feluri principale. Şi ar fi bine să nu te roadă curiozitatea, în legătură

cu ale şefului!

– Cred că ai dreptate, spuse ea, reuşind să facă un semn de bun-rămas şi să scoată un chicot înainte ca Reilly să o tragă afară, pe scară.

Plecară din Callamarto pe jos, împreună cu doi ghizi, care se oferiseră să le facă acest serviciu. După vreo oră, pe Allison începură să o doară picioarele, dar se ţinu tare, văzînd cîtă energie avea Reilly. Se opriră după trei ore şi Reilly le spuse oamenilor să pună bagajele jos. După un schimb de cuvinte, cei doi se aplecară politicos şi porniră înapoi, pe cărare.

– Ne lasă aici? întrebă Allison, uşor panicată.

– Doar vreo două zile. Se vor întoarce, cînd soseşte momentul, zise Reilly, ajutînd-o să-şi scoată rucsacul. Ia să-ţi văd baticul.

I-l dădu şi el o legă la ochi.

– Aici trebuie să-mi tai capul?

– Nu, zise el, luînd-o în braţe şi mergînd

înainte.

– Bine, rosti ea gînditoare. Vrei să mă rătăceşti.

– Nu e nimic melodramatic, mica mea visătoare. Nu vreau decît să ai surpriza acestor locuri. Vreau să ţi le arăt dintr-odată.

După un minut, o lăsă jos şi-i dezlegă baticul de la ochi.

Ea deschise gura să spună ceva şi rămase aşa, cîteva secunde.

– Doamne, Reilly! Arată ca un peisaj din reclamele cu dulciuri, murmură ea.

Se agăţă de braţul lui, i-l scutură şi încercă să spună ceva. Dar nu reuşi. Se aşeză lîngă coliba de stuf de pe marginea lacului perfect circular. În jurul lor, zburau zeci de fluturi albaştri, strălucitori. Văzu şi auzi două cascade prin perdeaua înflorită a unei liane cu viţele atîrnînd pe deasupra lacului. Îşi ridică privirea spre Reilly, care se descălţa. El îngenunche şi-i scoase şi ei unul din pantofi.

– La mulţi ani, Al, zise el, scoţîndu-i-l şi pe al doilea.

– Dar... nu e ziua mea.

– Ooo, făcu el, încruntîndu-se. Atunci, hai să

ne întoarcem.

Se ridică şi dădu să plece.

– Pentru nimic în lume! spuse ea, trăgîndu-l să-l sărute.

Aşa, uniţi, porniră spre lac. Cînd îşi desprinse gura de a ei, Allison suspină.

– În povestea mea, eroii erau în pielea goală.

El se opri, apoi se depărtă de lac.

– Îmi place cînd spui tot ce ai pe suflet, rosti el, ridicînd-o.

Îşi scoaseră repede hainele şi intrară în apa verde-albăstruie ca de cleştar. Ea se lăsă pe spate şi părul îi pluti uşor în jur, în şuviţe de culoarea mierii. Lîngă ei, o pasăre îşi chema perechea cu glas dulce, în timp ce Reilly se scufundase pe sub ea, gîdilînd-o cu părul. El ţîşni la suprafaţă, dîndu-şi părul de pe faţă la o parte. Ea îi zîmbi cu ochii închişi.

– Ce loc e acesta?

– Hotelul pentru luna de miere al celor din Callamarto. Nu au voie să îl folosească decît noucăsătoriţii, pentru a-şi celebra nunta.

– Şi cum de-ai reuşit să mă aduci aici?

– Ghiceşte! zise el, masîndu-i picioarele.

– L-ai minţit pe şef?

Ea îşi întinse braţele şi încercă să facă pluta. Îi întîlnise privirile, atunci cînd vorbiseră de căsătorie, şi lucrul acesta o făcu să se gîndească la o realitate pe care o evitase. Oricum, se hotărîse: Nu avea să se îndrăgostească de el.

– Ţi-am întrecut aşteptările, zise el, mîngîindu-şi bărbia de degetele ei de la picioare şi uitîndu-se la ea. Ai nişte ochi visători, Al. Cred că urcuşul acesta te-a dat gata.

– Mă relaxez, asta-i tot! sublinie ea şi simţi cum durerea din muşchi începe să i se topească într-o căldură plăcută. Nici nu-mi vine să mai închid ochii, atît e de frumos aici.

Îşi roti privirea de jur-împrejur, zîmbindu-i somnolentă.

– Am să stau tot timpul cu ochii deschişi.

El se ridică în apa pînă la brîu şi îi luă trupul în braţe.

– Avem destul timp, spuse el, şi se aplecă să o sărute pe frunte.

Apoi şopti:

– Tot timpul din lume.

Mîngîierea lui caldă şi unduirea apei o legănară, făcînd-o aproape să aţipească. În starea aceasta de semiinconştienţă îl strigă pe nume.

Voia să-l întrebe ceva, dar nu era în stare. Semnele ei de întrebare nu mai prindeau contur, se topeau amestecîndu-se. Era ceva despre ipoteci şi despre cum să construieşti o casă. Îi şopti, din nou, numele. Sau cel puţin aşa crezu. Nu mai era sigură de nimic, doar că alunecă într-o mare incertitudine.

– Ssst! Eşti a mea, Al. Şi n-am să te mai las.

Capitolul opt

– Ce-ai zis că vrei să fac? întrebă ea, uitîndu-se la arborele gigant aflat pe partea cealaltă a lacului.

– Să înoţi cu mine, pînă acolo şi să ne urcăm în copac.

Reilly îi arătă un limb care ieşea din apă.

– În vreme ce dormeai, am pus acolo o surpriză pentru tine.

– Bine, bine! Scara aceea spre casa din copac

n-a fost o problemă. Dar să escaladez crengile acelea... nu ştiu ce să spun, rosti ea, încreţindu-şi nasul, în semn de scuză. Nu prea sînt bună la căţărat.

– Cu picioarele astea ale tale, cu siguranţă că ţi-ai petrecut copilăria numai prin copaci.

Îşi frecă degetele de la mînă şi se uită în jos, la picioare.

– Nu tocmai.

Nu se aştepta să îi revină în minte amintirile triste. Îşi schimbă gîndul, uitîndu-se la arborele acela uriaş de dincolo de lac.

– Atunci, iubito, zise el, luînd-o de mînă şi conducînd-o spre lac, nu e, oare, timpul să încerci?

– Cred că pot să trăiesc foarte bine şi fără să trec prin această experienţă, spuse ea, trăgîndu-şi picioarele pe mal.

– Dar nu mai pot de nerăbdare să-ţi văd faţa, în momentul în care va apărea surpriza.

În zece minute, după ce se îmbrăcă într-un costum de baie din două piese şi traversară lacul, el o conduse cu grijă pe prima creangă.

– Trebuie să ai încredere în tine. N-ai cum să

cazi. Nu e o creangă de cireş din grădina ta, Al. E lată cît o pernuţă. Asta e, pune piciorul aici şi treci peste frunze.

Ea făcu întocmai. O lăsă să-şi tragă sufletul puţin, apoi îşi ridică bărbia spre o scorbură.

– Aici e surpriza ta.

– E o frînghie înnodată, zise ea, după ce se uită vreo cîteva secunde.

Expresia lui o făcu să exclame cu un entuziasm exagerat:

– Ooo, de ce e legată? întrebă ea, neîndrăznind să se aplece prea mult, ca să nu cadă în apă de la zece metri.

– Al, zise el, prefăcîndu-se că îşi pierde răbdarea. Frînghia e legată de copac. Vezi?

Reilly arătă cu degetul în sus.

– Da, văd, rosti ea, strîngînd mîinile în jurul crengii de care se sprijinea. Şi eu ce trebuie să fac acum?

– Ai să vezi, pentru că vom face împreună. Gîndeşte-te la Tarzan şi la lianele lui. Numai că, în cazul nostru, e vorba de o frînghie puternică. Deci, asta-i activitatea ta pentru astăzi! Ai înţeles?

Aşteptă ca ea să se întoarcă.

– Cum naiba faci de deschizi ochii aşa mari?

– Vrei să spui că ne vom da drumul din copac, să ne legănăm pe deasupra apei?

– Da, şi mai departe!

– Ooo, nu cred! zise ea, uitîndu-se înapoi să-l vadă cum coboară din copac. Dar am să mă uit la tine.

Ridică piciorul, ca să treacă peste frunze, apoi continuă agitată:

– Ai avut o idee nemaipomenită, Reilly. Îmi plăcea să mă uit la Tarzan, în filme, cum făcea asta, dar...

Simţi cum o luă de încheietura mîinii. Ea îşi ridică privirea.

– Ce este?

– O s-o facem împreună.

În cîteva secunde, sentimentul vinovăţiei luă locul fricii. După ce el se chinuise să lege frînghia de copac, în timp ce ea dormea, acum... Dar ceea ce nu ştia el, era că ea nu avea mai multă experienţă decît o statuetă de porţelan. Se uită la un bucheţel de orhidee care se afla lîngă picioarele lor.

– Reilly, tu nu înţelegi...

– Ţi-e frică.

– Îngrozitor. Ţi-am spus că nu am făcut aşa ceva nici măcar cînd eram copil. Îmi pare rău, dar consideră că nu ai pregătit surpriza aceasta pentru mine.

Intră în panică.

– De ce rîzi acum?

– Poate Reilly aşa ar considera. Dar tu nu ai de-a face, acum, cu el, ci cu Tarzan.

Luă frînghia şi îi dădu drumul. Apoi îşi alese cu grijă nodurile pe care să le prindă în mînă. Se sprijini cu spatele de o creangă şi se mai uită o dată la ea.

– Jane ar fi făcut asta pentru Tarzan, zise el, înainte de a-şi încolăci picioarele în jurul frînghiei şi de a-şi da drumul.

Rămăsese cu ochii fermecaţi, urmărindu-l pe Reilly cum se avînta peste lac, exact ca în visurile copilăriei ei, dar cînd strigătul lui Tarzan îi străpunse auzul, sufletul îi fu răvăşit dintr-odată. Se balansa ca un pendul, iar mişcările lui lente îi pătrundeau pînă în inima ei de copil. Cînd îşi dădu drumul, îi venise un gînd: de ce nu? Apoi el se aruncă în apă. Allison întinse mîna, ca să prindă frînghia. El ieşi la suprafaţă. Se chinuia să

o zărească printre frunze, dar nu reuşi.

– Vrei să vin să te ajut să cobori? întrebă el, înotînd spre mal.

Se ridică în apa pînă la genunchi.

– Stai acolo unde eşti, zise ea, prinzîndu-se de funie.

Cuprinzînd-o, din nou, frica, îşi spuse că şi-o va canaliza în strigătul acela sălbatic. Apoi se avîntă. Dar nu atît de bine ca el. Străbătu frunzişul abia reuşi să treacă de crengile copacului, cînd îl auzi strigînd:

– Dă-ţi drumul, Al. Dă-ţi drumul. O, la...

Îl lovi drept în piept şi căzură amîndoi în noroiul de la mal, rostogolindu-se. Cînd se opriră, el era deasupra ei. Se ridică în genunchi, uitîndu-se la ochii aceia albaştri care îl priveau dezorientaţi.

– Trebuia să-ţi dai drumul.

– Am vrut să fiu spontană, mai apucă ea să zică, înainte de a închide ochii.

– Al!

Îi dădu părul care îi acoperea faţa la o parte şi o scutură uşor.

– Al, nu glumi cu mine! zise el, tîrînd-o cu

grijă.

Văzînd că nu deschide ochii, o stropi cu apă.

– Trezeşte-te! Trezeşte-te! şopti el.

Pleoapele îi fluturară uşor încercînd să-i rostească numele, dar leşină din nou.

Nu ştia ce să facă. Trusa de prim-ajutor era în colibă, aşa că se hotărî să o ducă pe Allison acolo. Ridicînd-o în braţe, se uită la lac, să vadă care era drumul cel mai scurt. Dar înjură printre dinţi, văzînd că cele două cascade îl împiedicau să treacă. Pînă la urmă, intră în apă, ţinînd-o într-o poziţie potrivită şi începu să înoate.

– Ai să-ţi revii, ai să vezi, zise el, mai mult pentru sine, decît pentru ea.

După ce o scoase din apă, Reilly o aşeză pe pămîntul plin de muşchi şi căută sărurile în rucsac, înainte de a se duce după trusa de prim-ajutor. Desfăcu o sticluţă cu amoniac şi tresăriră amîndoi, din cauza mirosului.

– Uşor, spuse el, în timp ce ea se chinuia să iasă din hăul în care se scufundase.

Îl lovi puternic, pînă îşi recăpătă vederea.

– Hei, da' ştii că ai putere pentru o fată?

Cînd îşi reveni, se uită la Reilly. Avea o expresie extrem de îngrijorată, mai mult chiar decît şi-ar fi putut ea imagina. Încercă să se ridice într-un cot, dar el o obligă să stea întinsă. Reilly căuta ceva în rucsac.

– Încearcă să nu te mişti. Te doare capul? întrebă el, scoţînd o lanternă mică dintr-un buzunar.

Se frecă într-un loc de pe frunte.

– Auuu! Mă doare, zise ea, uitîndu-se la el, încurcată. Ce prostie! Am crezut că voi fi în stare, Reilly.

Vocea i se stinse într-o şoaptă:

– Am crezut că voi avea spontaneitatea ta... şi că mă voi distra.

– Nu era cazul să te distrezi aşa, spuse el, ridicîndu-i pleoapele şi controlîndu-i pupilele.

– Cîte degete am ridicat în faţa ta?

– Unul... domnule doctor.

– Nu sînt doctor.

– Dar te-ai pregătit pentru medicină, zise ea, şi după ce el stinse lanterna se uită în ochii lui.

Reilly însă nu îi susţinu privirea. Se întoarse să

pună lanterna la loc, în buzunarul rucsacului. Continuînd să se uite la el, ea se ridică în fund şi îi atinse pieptul cu palma.

– Ne-am hotărît să uităm cine sîntem. Eu, pentru o săptămînă, tu, pentru cine ştie cît.

– Nu contează trecutul, Al. Important este ceea ce reprezentăm noi acum.

Se uită în jur şi hotărî să îi schimbe dispoziţia.

– Gata, nu mai dai cu capul, bine?

Ea oftă profund.

– Am meritat-o!

– Ce spui?!

– Reilly... m-am prefăcut că uit unele lucruri.

El îi întinse un suc de fructe din rucsac.

– Are vreo legătură cu ceea ce facem noi, acum? Ce lucruri ai uitat?

– De exemplu, amintirea aceea din copilărie, cînd Susan era gata-gata să moară.

Reilly întrebă cu o expresie neîncrezătoare:

– A căzut din vreun pom?

– Nu, din cauza unei boli. Acum e bine, dar, cînd îi era foarte rău, îmi spunea mereu că vrea să fie ca mine. Asta era ceva pentru un

copil de opt ani. Pe măsură ce i se agrava boala, mă simţeam tot mai vinovată. Îmi amintesc că îmi spuneam: „Oare, ce s-ar face Susan fără mine?“

Allison îşi încolăci genunchii cu braţele.

– Şi atunci şi acum, de altfel, avea nevoie de ajutorul meu.

– Al, vorbeşti ca şi cum viaţa ei ar depinde de tine. Nu eşti nici tu decît o fetiţă...

– Dar am salvat-o de la moarte, dîndu-i din măduva mea osoasă.

El se uită la ea, fără să clipească.

– Leucemie.

Allison zîmbi uşor.

– Da.

– Doamne, Al! N-am ştiut.

– Sînt sigură că Tony crede că noi am răsfăţat-o pe Susan, dar nu speram să trăiască nici cinci ani.

Allison se uită spre lac, la frînghia aceea care pendula deasupra apei.

– Doctorii ne-au asigurat că acum e sănătoasă şi că şi copilul va fi bine, dar nouă nu ne vine să credem, după tot ce-am tras cu ea.

– Înseamnă că ai avut numai griji, tot timpul, nu-i aşa?

– Nu pot să spun că regret pentru că mi-am dăruit o parte din copilărie surorii mele. Ştii, mă consider o norocoasă că o mai am, încă. Reilly, e cea mai încîntătoare fiinţă pe care ai întîlnit-o vreodată. Şi e atît de îndrăgostită de Tony! Indiferent ce probleme ar fi între ea şi el...

– Sora ta nu ţi-a spus nimic?

Allison dădu din cap.

– Nu. Şi, pe deasupra, nu i-a răspuns nici la scrisori. Cred că după ce a primit-o pe cea cu adresa de la *Hotelul Paradis*, i-a trimis zeci de scrisori. De ce a chinuit-o şi nu i-a scris?

– Al, la *Hotelul Paradis* nu s-au primit decît trei scrisori pentru Tony şi toate au sosit destul de curînd. De fapt, cu cîteva zile înainte de venirea ta. Pur şi simplu nu le-a primit. E adevărat, poşta merge atît de prost în ţara asta, încît nu merită să dai banii pe timbre.

– E o nebunie! De ce şi-o fi lăsat slujba aceea bună, să vină aici, departe de civilizaţie?

Pentru că Reilly nu îi răspunse, încercă să-şi înăbuşe nota de frustare din glas, dar nu reuşi.

Era încă uluită de tot ce i se întîmplase.

– Pur şi simplu, nu înţeleg. El e un bun...

– Nu te mai frămînta, Al. Sînt sigur că tot acest mister se va clarifica, în momentul în care te vei întîlni cu Tony.

– Tu nu ştii ce înseamnă să o vezi pe Susan gravidă, întrebîndu-se unde i-o fi soţul. Şi ce face. Poate, chiar, dacă mai e în viaţă.

Fu cuprinsă de un val de spaimă. Se agăţă de Reilly cu ambele mîini.

– O, Reilly, nu e mort, nu-i aşa?

– Nu, nu, nu! şopti el convingător, luînd-o în braţe. Trăieşte şi e bine, adăugă el, simţindu-i tensiunea, cînd îşi sprijini capul de pieptul lui.

– Te cred.

Îşi dădu seama din tremurul vocii ei că mai avea încă dubii şi nu putea decît să fie de acord cu ea. Cît ar fi fost de frumos, *Paradisul*, era, totuşi, un loc izolat şi, de aceea, potenţial, periculos. Spaima ei îi muie hotărîrea. Dacă îi spunea unde e Tony şi ce face, i-ar mai fi pus încă o mie de întrebări despre legătura lui cu el, despre potenţialul pericol venit din partea companiei forestiere şi, mai ales, i-ar fi reproşat că i-a

ascuns totul, pînă acum. Iar, pentru moment, răspunsul la aceste întrebări era absolut interzis. Pe de altă parte, ea se purta cu el într-un fel care îl dădea gata.

Trebuia să-i ofere o garanţie. Trebuia să simtă că şi el i se dăruieşte.

O dezlipi de la piept privind-o în ochi.

– Al, să ştii că pot să-mi imaginez cum e să vezi pe cineva ca Susan trecînd prin atîtea.

– Chiar?

– Da, pentru că şi mama mea a trecut prin multe, acum doisprezece ani.

Ea se ridică şi îşi dădu părul la o parte.

– Povesteşte-mi.

– Tatăl meu a fost declarat dispărut, în Vietnam. Pînă la urmă, mama s-a resemnat. Nu credea să-l mai vadă vreodată. S-a recăsătorit. Probabil din singurătate şi pentru a-şi putea creşte copiii. Indiferent care ar fi fost motivele, această a doua căsătorie a ei n-a mers. Atunci, m-am lăsat de medicină, ca s-o ajut. La naiba, Al, nu ai cum să renunţi la cineva pe care îl iubeşti! Nici nu-ţi poţi imagina cît te admir.

Urmă o clipă de emoţie. Nu mai putură rosti

nici un cuvînt. În sfîrşit, Reilly vorbi:

– Hai să ne întoarcem la momentul cînd te-ai izbit de mine.

El zîmbi, aşteptînd să i se răspundă.

– Hai să-ţi spun, Reilly.

– Şi-apoi gata cu mutrele astea serioase! zise el, sperînd să audă o promisiune.

Ea dădu din cap.

– Îmi pare rău de tatăl tău, dar, pentru că mi-ai spus asta, sînt sigură că nu m-ai minţit în legătură cu Tony. Ştiu acum că, dacă ai fi putut, m-ai fi dus la el. Fiindcă ai înţeles situaţia. De aceea eşti mai mult decît un băiat bun. Eşti un om adevărat, adăugă ea, cuibărindu-i-se la piept. Nici nu-mi vine să cred că m-am îndoit de tine. Am fost o nebună.

Da, avea încredere în el. Trecură cîteva secunde, pînă se hotărî să o cuprindă cu braţele. Secunde goale, urmate de un sentiment acut al vinovăţiei. Avea încredere în el. Acum. Dar să vedem ce va zice cînd va afla că ştiuse atît de multe, în tot acest timp. O trase mai aproape şi o sărută uşor pe frunte. Ea tresări.

– Îmi pare rău. N-am vrut să te fac să suferi.

– Bineînţeles că nu!

– N-am făcut-o intenţionat.

– Ştiu, spuse ea, desprinzîndu-se de el, cu un zîmbet. E minunat! Mă simt atît de bine acum, că ţi-am spus despre Susan şi despre mine! Şi că mă înţelegi, pentru că şi tu ai trecut prin atîtea! Dar de ce eşti aşa serios? Parcă ai zis că de acum încolo...

El o privi intens şi lung. Începură din nou ezitările. Dacă îi spunea acum că ştie de mult unde e Tony, restul timpului petrecut împreună va fi un dezastru. Ar fi fost o pierdere de vreme să înceapă să îl caute pe Tony, în adîncimea pădurii. Cînd se vor întoarce la *Hotelul Paradis,* cu siguranţă că el îi va aştepta acolo. Mîngîindu-i părul, el se hotărî să aştepte pînă în ultimul moment, ca să-i spună de ce păstrase tăcerea în legătură cu cumnatul ei. Între timp, îi va face aluzii la slujba lui, rugîndu-se cu ardoare ca ea să înţeleagă. Chiar şi oamenii adevăraţi pot fi, uneori, judecaţi greşit. Şi ce era rău în a-i readuce copilăria, plus celelalte plăceri ale maturităţii?

– Reilly! Vrei să-mi spui ceva? întrebă ea.

Ţinîndu-i faţa în mîini, o sărută pe nas.

– Da. E minunat că tovarăşul meu de joacă şi-a revenit!

„Şi că te iubesc, completă el în gînd".

Văzîndu-i privirea aceea întrebătoare din ochii albaştri, el se întrebă dacă vorbise cu adevărat. Ce aştepta? De ce nu rostea cuvintele acelea, să vadă ce se întîmplă? Începu să rîdă uşor şi ea făcu acelaşi lucru. Da. De ce să nu îşi petreacă viaţa împreună? Şi ea îl iubea. Nu îi spusese, dar o simţea.

Îşi atinse cucuiul, ezitînd.

– Mă doare capul, spuse ea, ducîndu-şi şi cealaltă mînă la rană.

Parcă se clătina.

– Sînt un pic ameţită...

Vocea i se stinse şi-i căzu în braţe.

– Al, iubito, nu-mi mai cădea aşa în braţe. E prea romantic.

Deşi încerca să o liniştească, glumind, inima îi bătea cu putere. Dacă lovitura ei se dovedea a fi serioasă, nu şi-o va ierta niciodată. Ea deschise ochii cu gene tremurînde şi, în colţul gurii, îi înflori un zîmbet slab.

– Nu mai vreau săruri mirositoare. N-am

leşinat, am închis doar ochii.

– Fluturii vor fi la fel de fericiţi, ca mine. Cînd am deschis flaconul de amoniac, au zburat cu toţii. Dacă-l mai deschid o dată, au să creadă că am venit aici să-i pun în insectar!

Chicotitul ei fu întrerupt de o strîmbătură de durere.

– Dacă mă odihnesc vreo cîteva minute, sînt sigură că mă voi simţi bine, la noapte, zise ea, ridicîndu-şi încet capul.

– Te vei odihni mai mult de cîteva minute. Ai toată noaptea la dispoziţie.

Îi zîmbi, printre accesele de durere.

– Nici nu ştii cît de mult îmi repugnă să zic aşa: „În seara asta, nu, dragă; îmi crapă capul de durere".

– Nu mă gîndeam să fac dragoste cu tine, ci să-ţi controlez pupilele, să văd dacă nu cumva ai vreun traumatism. Oricum, n-am să te las să dormi mai mult de cincisprezece minute, în mai multe reprize.

– Dar...

– Nu admit nici un cuvînt de protest, spuse el, aşezînd-o mai bine şi pregătind o masă uşoară,

pentru ei doi.

Reilly îi schimbă gîndurile, povestindu-i despre felul în care se ocupa el de *Hotelul Paradis*. Avu grijă să nu rostească numele lui Tony Church şi nici ea nu îl mai pronunţă. Cînd adormi, o înconjură cu plasa de ţînţari şi aprinse o lumină mică deasupra capului. Părea învăluită într-o aură. Dar scena aceasta ireală îi cauză lui mai multe griji, decît bucurii. Îşi aminti de povestea pe care se hotărîseră amîndoi s-o trăiască şi se gîndi la final. Oare, după ce va afla despre colaborarea lui cu Tony, se va mai zice despre el că e un om adevărat? Va înţelege că luase hotărîrea să nu îi spună nimic, numai ca să petreacă clipele acelea fără griji alături de ea? Şi-o imagina mînioasă la culme, că nu îi spusese totul de la bun început. Sau, măcar, atunci cînd ea îşi deschisese sufletul şi-i povestise despre copilăria ei.

Improvizîndu-i o pernă, se aşeză alături, în umbra de culoarea indigoului, ca s-o vegheze.

Cînd o întîlnise pentru prima oară şi-o imaginase în lenjerie pastelată, atrăgătoare. Această viziune nu îl mai fascina, însă. Cel puţin acum, cînd o văzuse în costumul acela de baie din două piese, cu un tiv original, de parcă i-l făcuse însuşi

Tarzan!

Rîse uşor, cînd îşi aminti de prima lor întîlnire. Îşi spusese atunci că părea o camee. Acum, că o cunoştea în intimitate, trebuia să admită că avea o căldură îmbătătoare şi mirosea a rouă. Renunţase la farduri şi pielea îi devenise ca mierea. Părul, strîns neglijent, o făcea mai atrăgătoare decît orice coafură savantă. Aşa, fără ruj şi fără grija de a-i strica coafura, puteau face dragoste nestingheriţi. Ce să ceară mai mult de la viaţă? Allison, culcată pe un pat de muşchi de culoarea smaraldului, în toată splendoarea ei naturală. Se apropie mai mult, ca să o vadă mai bine. Ar fi trebuit să se mulţumească cu clipa prezentă, dar nu putu să nu se gîndească şi la deznodămînt. Se aşeză pe vine şi îşi trecu degetele prin păr, apoi se sprijini cu cotul de genunchi. Viitorul lor era neclar, dar nu imposibil. Dacă îşi ţinea gura, vor petrece aceste zile împreună şi relaţia lor va deveni şi mai puternică. Atît de puternică, încît să o facă să înţeleagă şi să accepte..

– Dar vreau să mai încerc o dată, insistă ea în dimineaţa următoare, ajutîndu-l să împacheteze plasa de ţînţari.

– Nu.

– Îţi promit că am să-mi dau drumul, de data aceasta. Ştiu că pot s-o fac.

– Sînt sigur că eşti sigură! Dar n-aş mai suporta un asemenea şoc, să te văd leşinată din nou, zise el, aruncînd plasa în colibă.

Cum stătea aplecat, pe spate îi căzu o petală albă, mare, cît palma ei. Allison o luă şi începu să se joace cu ea, mîngîindu-i braţul, apoi coborî pe trup.

– Ei, simt că aş face ceva..., zise ea.

– Chiar?

– Chiar, răspunse ea, confirmîndu-şi spusele printr-o ciupitură.

Se întoarse şi se aşează pe un scăunel, întinzînd mîinile spre ea. O prinse şi o trase între coapsele sale.

– Ce-o fi în capul tău? întrebă el, trăgînd în piept parfumul petalei pe care o ţinea ea în mînă.

Allison continuă să se joace. Îi atinse pleoa-

pele cu petala, apoi urechile. Se apropie mai mult şi îl mîngîie pe gît, sub bărbie.

– *Tu* eşti în capul meu, murmură ea, foindu-se seducător pe genunchii lui.

El vru să o sărute, dar ea se îndepărtă şi se uită printre gene, să îi vadă reacţia. Reilly îşi dădu capul pe spate şi urlă.

– Da, să ştii că-i aşa! spuse ea, băgîndu-i petala în gură.

El o scuipă jos şi începu să rîdă.

– Bănuiesc că ai planificat totul, ca să se întîmple asta, nu-i aşa? întrebă ea, uitîndu-se cum cad petalele lîngă ei.

– Să-mi fac un plan, în legătură cu ceea ce s-a întîmplat? întrebă el, mîngîindu-i coapsele pe partea exterioară, pînă cînd mîinile îi ajunseră pe fese.

– Da, ca să mă vezi ca pe o destrăbălată, cerşindu-ţi plăcerea, una după alta.

Îşi alunecă mîinile pe umerii lui, îl strînse uşor, ţuguindu-şi buzele.

– Nu mai face aşa cu gura, spuse el dramatic, scoţînd un sunet gutural şi prinzînd scăunelul în mîini.

– Ai prefera să fac altceva cu gura? îl întrebă ea, dînd cu mîna într-o petală care tocmai cădea.

Îşi desprinseră privirile şi se uitară în sus, la norul de flori, plutind în aer.

– Ce se întîmplă? întrebă ea, ridicînd mîinile să le prindă. Sînt maimuţe pe-acolo, pe sus, şi le scutură?

– Nu, răspunse el, revenindu-şi. Ţi se oferă un spectacol destul de rar. Din cînd în cînd, vîrfurile copacilor înfloresc pe neaşteptate şi timp de douăzeci şi patru de ore îşi lasă petalele să cadă într-o ploaie mirifică.

Se ridică din poala lui şi se uită în sus.

– Ooo, Reilly, parcă sîntem într-un glob de sticlă. Ştii tu. Cele pe care, dacă le agiţi, începe să ningă în interiorul lor.

Lui nu îi scăpă simbolul. Globul de sticlă semnifica o anumită perioadă în care timpul nu mai are nici un înţeles. Un moment ales cu grijă, într-o poveste, în care dramele se termină totdeauna cu bine. Ceea ce era minunat în situaţia lui era că Allison se afla alături de el, în acest moment special, trăind într-un glob de delicii senzuale.

El se sprijini de colibă, ca să o privească sub ploaia de petale. Imaginea ei îi amintea de primii pescuitori de perle, care adunau toate scoicile de pe plajă. Îşi umpluse braţul de petale, dar ea continua să le prindă. Nu putea fi ceva mai frumos. Dacă nu ar fi fost lovitura aceea la cap, totul ar fi fost perfect. Zîmbi, simţind cum creşte dorinţa în sufletul lui.

– Uite, cad pe lac şi alunecă în cascade!

– Imagine de ilustrată, fără îndoială! Dar ar fi mai bine să vii şi să stai jos. Trebuie să avem grijă de lovitura aceea a ta.

Începuse să îl cunoască bine, aşa că recunoscu inocenţa prefăcută din glasul lui. Cucuiul ei era ceva de domeniul trecutului, ştiau asta amîndoi. Legănîndu-şi şoldurile într-o manieră aproape burlescă, se apropie de el.

– Ai avut grijă de cucuiele mele încă din momentul în care m-ai cunoscut, nu-i aşa?

Lingîndu-şi buzele, se aplecă în faţă şi făcu un gest, ca şi cum ar fi vrut să îl sărute. Dar, în loc de asta, începu să arunce cu petale în el.

– La naiba! Ai dreptate! făcu el, apărîndu-se cu mîna şi încercînd să o prindă. Stai să mă uit

mai bine!

– Trebuie să pui mîna pe mine, mai întîi! zise ea, fugind în jurul lacului, spre cascadă.

Scăunelul se răsturnă, cînd sări în picioare şi alergă după ea, prin ploaia de petale. Rîsetele se amestecară cu zgomotul cascadei. Brusc, se opri. Se asigură că el se apropiase destul, apoi o zbughi pe sub perdeaua de apă a cascadei. Spaţiul acela umed şi răcoros se întunecă în momentul în care ajunse şi el acolo. Păşi pe un bolovan şi o cuprinse în braţe.

– Te-am prins!

Mîngîindu-l pe umeri, ea îl trase mai aproape.

– Nu, Reilly, eu te-am prins pe tine! zise ea, ţipînd, prin zgomotul cascadei.

Începură să-şi împletească degetele.

Acoperindu-i mîinile cu ale lui, zise tare, ca ea să îl audă:

– Lovitura aceea a ta... poate n-ar trebui...

– Eu cred c-ar trebui...

Îşi presă dinţii de unul din sfîrcurile pieptului lui, muşcînd uşor. Simţi cu buzele cum îi bate inima. La fel cu a ei, care îi împrăştia în trup o căldură plăcută. Să o sărute. Să o excite. Ea îl

mîngîia cu gura pe piept, sorbindu-i tumultul acela interior al trupului.

– Eşti al meu. Fiecare bucăţică din corpul acesta magnific e a mea! spunea ea. Şi n-am să te las să pleci vreodată, pentru că... te iubesc.

Ridică privirea, dar el nu spuse nimic. Se întrebă, o clipă, dacă nu mersese prea departe. Poate el nu dorea să audă nimic despre alt moment, decît cel de acum.

– Poţi să spui ce vrei tu, strigă el, mîngîindu-i sînii.

Sfîrcurile i se întăriseră sub sutienul subţire, făcînd ca materialul să se depărteze de trup.

– N-aud nimic, oricum, adăugă el aplecîndu-se. Aşa că poţi să zici orice-ţi trece prin minte!

Aşa şi făcu. Spuse atîtea lucruri licenţioase, încît i se aprinseră urechile şi începu să gîfîie. După cît era de excitat, se vedea că recepţionase mesajul. Ea îl împinse cu spatele de stîncă şi se lăsă în genunchi. Degetele îi ajunseră la curea înaintea gurii. Dîndu-i elasticul jos, înfiorător de încet, ea continuă să îi spună ce avea de gînd să facă amîndoi. Îl simţi degetele tremurătoare prin

păr, mîngîind-o cu grijă, ca să n-o grăbească prea tare. Luîndu-i penisul în mînă, îl duse spre gura ei, acum tăcută. Se uită în sus şi privirile li se înlănţuiră. Încercă să îi spună ceva, dar era imposibil să îi citească pe buze, în umbrele cascadei.

Trăgînd-o în faţă, rosti destul de tare, ca ea să îl poată auzi:

– Fă asta în plin soare. Pentru mine.

O sărută şi-i văzu sprîncenele întrebătoare.

– Pentru că vreau să te văd.

Ea nu ezită. Luîndu-l de mînă, îl conduse afară, unde pămîntul era plin de petale. Merseră pînă unde se vedea prima rază de soare. Atunci, el o opri.

– Aici?

El o aprobă din cap. Îşi dădu slipul jos şi se uită la ea aşteptîndu-i următoarea mişcare.

Aerul mustea de parfumul pătrunzător al petalelor care cădeau, dulce şi hipnotic. El inspiră adînc şi ea se uită cum i se umfla pieptul. Săgeţile puternice ale soarelui creau în jurul capului lui o aureolă aurie. Dezbrăcîndu-se de slip, ea îi devora trupul cu privirea. Era atît de frumos, încît era păcat să îl atingă. Dar era atît de tentant!

Înghiţi febril, de dorinţă arzătoare. Pulsul îi bătea ca o tobă în junglă, într-un ritm de acuplare rituală, la care ea avea să reacţioneze curînd. Îşi ridică privirea spre faţa lui. Ochii aurii i se întunecaseră. Îşi dădu seama că şi el asculta aceeaşi chemare a pulsului. Lumea lor se contracta într-o atingere seducătoare, neruşinată, iar privirile mîngîietoare se prelungiră la nesfîrşit.

– Reilly, şopti ea, apropiindu-se şi frecîndu-şi faţa de zidul pieptului lui. Eu... începu ea şi îi atinse cu limba sfîrcurile.

– Spune-mi, şopti el, în timp ce ea aluneca în genunchi.

Allison îi mîngîie braţele şi îşi culcă obrazul pe şoldurile lui.

– Reilly, te doresc atît de mult, încît, dacă cineva s-ar pune acum în calea mea, l-aş omorî.

Luîndu-i în gură bărbăţia fierbinte, începu sărutul acela pasionat, rotindu-şi limba cu delicateţe. El avea un gust sălbatic. Era fierbinte. Strîngîndu-şi buzele în jurul lui, îi prinse coapsele cu mîinile şi le imprimă un ritm vechi de cînd există dragostea.

Reilly se uita cum ea îşi dădea frîu liber fanteziei. Simţi cum i se scurge inima şi creierul şi

sufletul. Fiecare mişcare dulce pe care ea o făcea era un dar pentru el. Dar nu mai putea continua. Oricum, nu prea mult. Dorinţa de a se revărsa în ea îl năpădi ca un rîu înspumat.

– Iubito, aşteaptă, şopti el, cu degetele răsfirate pe faţa ei.

Ea îl eliberă şi-i sărută pîntecele şi coapsele cu muşchi reliefaţi. Furtuna aceasta de iubire nu se mai oprea şi el căzu în genunchi.

– Ai dreptate, abia putu el să mai spună. De ce să mai aşteptăm? Ea îl luă în braţe rîzînd şi se rostogoliră peste petale. Reilly îi acoperi trupul cu al lui. O apăsă şi rămase o clipă aşa. Apoi, îşi lipi buzele de ale ei într-un sărut delicat şi, totodată, dureros.

Fierbinţeala din gură se propaga spre cea dintre coapse. Se mişca febril sub el, numai ca să îndulcească acest sărut. Faptul că se putea controla atît de bine era admirabil, dar acum pe ea lucrul acesta o înnebunea. Se avîntă spre carnea lui înfierbîntată, iar el se aşeză în aşa fel, încît ea să poată face totul, înainte de a-l prinde în locul potrivit.

Îndată ce intră în trupul ei, ea îl cuprinse în

nişte contracţii atît de puternice, de parcă nu i-ar fi mai dat drumul niciodată. Lăsîndu-se în ritmul ei feminin posesiv, el se dădu într-o parte. Petalele de sub ei pocniră şi sunetul acesta se împleti cu gemetele lor care chemau viaţa din jur. *Acesta era locul lor din paradis.*

După ce terminară, Reilly se întinse pe burtă alături, uitîndu-se la ea cum îl priveşte. Îi luă mîna şi îi sărută degetele, apoi şi le lipi de obraz. Aşa cum stătea acolo, cu petale în păr, cu buzele umede şi congestionate de sărutările lui şi cu ochii înrouraţi de emoţie, părea un înger căzut. Îşi undui trupul către al lui şi îşi odihni obrazul pe o mînă. Sosise momentul să îi spună despre legătura dintre el şi Tony şi despre compania farmaceutică *Taylor.* Va clarifica lucrurile şi, în momentele acestea de vis, ea va înţelege motivele pentru care se hotărîse să tacă, pînă atunci. Luîndu-i o petală din păr, se pregăti să vorbească, dar ea i-o luă înainte.

– Reilly!

– Mmmm?

– Ştiu că mi-am cerut deja iertare pentru asta, dar cred c-am fost nebună gîndindu-mă că între tine şi Tony puteau fi şi alte relaţii, decît că îi primeşti corespondenţa, zise ea, mîngîindu-l pe

spate şi trecîndu-şi vîrful degetelor peste coloana lui vertebrală. Cînd mă uit în ochii aceştia verzi ai tăi, îmi dau seama că eşti incapabil să spui minciuni. Cu siguranţă că m-ai fi dus la Tony, dacă ai fi ştiut unde e. Oare, ai să mă ierţi că nu am avut încredere în tine, din prima clipă? Că m-am îndoit de tine?

– O, Al, zise el, ridicîndu-se şi frecîndu-şi o sprînceană.

Curajul lui începu să se risipească. Cum să îi spună acum, cînd ea tocmai îl proslăvise aşa?

– Hai, mai bine, să nu vorbim despre asta.

– Dar vreau să clarificăm lucrurile. Mă simt vinovată că nu am avut încredere în tine, în integritatea ta.

– Ssst! făcu el, trăgînd-o în braţele lui, ca să nu mai fie nevoit să se uite în ochii aceia mari, albaştri, nevinovaţi, nici o secundă mai mult. Nu ştiuse niciodată ce însemna să pierzi o femeie, dar Allison îl paralizase de teamă.

Capitolul nouă

– Cum să le mulţumim, Reilly? îl întrebă Allison, cîteva zile mai tîrziu, cînd intrară în Callamarto. Ce-am putea face să le arătăm cît le sîntem de recunoscători că ne-au lăsat să stăm la cascade?

– Învăţîndu-i pe ghizii noştri versiunea prescurtată din *Acest cîntec ciudat şi minunat din satul tău.* Aşa vor suna cuvintele noastre de recunoştinţă veşnică, zise el sec, văzîndu-i pe cei

doi băştinaşi cum îi învaţă pe ceilalţi melodia *Louie Louie.*

Cînd Reilly ridică dintr-o sprînceană, Allison îşi dădu seama că glumeşte.

– Hai să vorbim serios, Reilly. Nu putem pleca de aici, fără să le spunem cît de privilegiaţi ne simţim.

Se aplecă să ridice o fetiţă care i se agăţase de un picior. Aceasta începu să se joace cu părul lui Allison, înfigîndu-şi degetele în coada ei de pe umăr.

– Vom solicita o vizită la şef. Tot ce vor e să ne arătăm recunoştinţa pentru ospitalitatea lor.

O gîdilă pe fetiţa din braţele lui Allison.

– Şi, în afară de asta, ce avem noi care să-i tenteze?

Cînd Reilly se îndreptă spre casa şefului, ea îi atinse braţul.

– Aşteaptă puţin. Ţie cum am să-ţi mulţumesc vreodată?

El privi într-un punct fix, în pămînt.

– Mie nu trebuie să-mi mulţumeşti.

Porni din nou, dar ea îl opri.

– Tot ceea ce s-a întîmplat acolo e foarte im-

portant pentru mine, zise ea cu căldură. Mă simt alta, de atunci.

Îl îmbrăţişă şi îl mîngîie pe braţ.

– Nu ştiu dacă înţelegi, dar...

– Înţeleg, zise el, retezîndu-i-o, cînd privirea i se opri pe încheietura mîinii ei.

Apoi se uită, din nou, în pămînt.

Ceea ce se voise un gest prietenesc se transformase în cu totul altceva. Allison se uită la fetiţă, încercînd să-şi oprească lacrimile. Vocea îi tremura cînd şopti:

– Nu, nu înţelegi. Pentru prima oară în viaţa mea am putut fi liberă, descătuşată şi irresponsabilă. Am putut să fiu iar o fetiţă, alături de cel mai grozav tovarăş de joacă pe care l-am visat vreodată.

Lăsă fetiţa jos, desprinzîndu-i degetele micuţe din părul ei, apoi îşi îndreptă, din nou, atenţia spre Reilly.

– Şi am avut cel mai minunat iubit, pe care şi l-ar dori orice femeie, adăugă ea, apăsîndu-şi mîna pe piept, chinuindu-se să rostească fiecare cuvînt. Ai avut grijă de mine.

O clipă, avu impresia că el vrea să o ia în

braţe. Dar Reilly inspiră adînc şi se uită într-o parte, la o căsuţă de stuf, de alături. Chiar dacă nu-i spusese că o iubeşte, ea ştia. Şi asta, pentru că toate atingerile, toate sărutările lui nu puteau însemna altceva. Şi felul în care îi şoptea numele. Dar cea mai elocventă, în acest sens, fusese tăcerea.

Dădu din cap.

– Hai să luăm ceasul.

Umilinţa de pe chipul lui era fermecătoare. Sau, poate, nu era umilinţă? Îi zîmbi gîndindu-se că, la început, felul lui evaziv de a fi o făcuse să urle. Acum, însă, înţelegea. Încă nu-i mărturisise toate secretele vieţii sale. O ascultase pe ea, descărcîndu-şi sufletul. Sau, poate, socotise că ea nu-i va înţelege toate secretele? Mai ales pe cele întunecate, cum ar fi motivele pe care le avusese cînd hotărîse să se retragă aici. Voia să îi spună că era gata să accepte orice, sigură fiind că el era un om adevărat. Era gata să-şi schimbe total viaţa, pentru el. Uitîndu-se la profilul lui puternic, la coada de cal şi la trupul musculos, îşi dădu seama că vorbele nu vor fi destul de convingătoare pentru el. Reilly era un om de acţiune. El

avea nevoie de dovezi palpabile, care să îl convingă că acum devenise femeia în stare să se adapteze stilului lui de viaţă. Îl strînse uşor de braţ, apoi îi spuse:

– Du-te. Mulţumeşte-i şefului Atotico, din partea mea. Eu am să stau aici. Am de făcut ceva.

După vreo zece minute, Allison aştepta în faţa scărilor de la casa şefului. Cîteva zeci de localnici se adunaseră în jurul ei, murmurînd de surpriză. Ea acceptă cu calm micul spectacol pe care ea îl iniţiase. Îşi ţinea cu grijă cadoul în mîini, rotindu-se în aşa fel, încît să-l vadă toată lumea.

Reilly ieşi repede din casă, cu şeful alături. Cînd văzu ce făcuse, el se opri brusc, dar şeful continuă să se apropie de ea.

– Tradu pentru mine, Reilly, zise ea, punînd cosiţa de păr pe care şi-o tăiase, în mîinile şefului. Se înclină plină de respect, apoi se întoarse spre Reilly.

– Spune-i că ultimele zile mi-au umplut toate

golurile din viaţă şi din inimă. Spune-i că am învăţat să sar şi să-mi dau drumul din copac. Şi mai spune-i că m-am bucurat de fiecare clipă.

În vreme ce Reilly traducea, ea se îndrepta spre piroga lor de la rîu. Dacă pînă acum nu-şi dăduse seama, acum Reilly trebuia să ştie. Văzuse că îl iubea. Şi pentru că ştia acest lucru, ea putea să aştepte; următoarea mişcare îi aparţinea lui.

Cînd o prinse din urmă, mută, tăcut, tot ce mai rămăsese din proviziile lor, în mijlocul pirogii. Cu sufletul împăcat după gestul ei dramatic, Allison se uita la figura solemnă a lui Reilly. Văzîndu-l adîncit în gînduri, era sigură că el reflecta la semnificaţia celor făcute de ea.

– Nu spui nimic... de părul meu?

– Cîte ceşti de cafea ai băut în dimineaţa asta? întrebă Reilly, în sfîrşit.

Cu siguranţă că încerca să descifreze mesajul ei şi nu reuşea. Nici un pic, se gîndi ea cu căldură.

– Faptul că mi-am tăiat părul nu are nici o legătură cu cofeina din sîngele meu. Pur şi simplu, am fost spontană, nu impulsivă, în momentul în care am hotărît să las aici o părticică din

mine.

El dădu din cap.

– N-ai fost impulsivă? Ei, asta înseamnă că pot să-ţi las liniştit cuţitul în păstrare, în timp ce dorm, fără să mă tem.

– În ceea ce priveşte coada ta de cal, ea e în siguranţă.

– De unde ştii că am vorbit de coada mea de cal?

Ea îşi strînse buzele încercînd să nu rîdă. Cînd nu mai putu, izbucni în rîs. Zîmbi şi el.

– Totdeauna iei aceste momente cu umor?

– Ăsta-i farmecul meu, zise el, bătînd uşor cu degetele în mijlocul scaunului. Stai aici.

Allison se aşeză cu grijă pe scaun, prinzîndu-se cu mîinile de marginile pirogii. După aceea, cîţiva săteni îi împinseră în canal. În vreme ce el vîslea spre mijlocul apei, Allison se mai întoarse o dată să le facă semne de bun-rămas, înainte de a dispărea după cotul rîului. Cînd îşi mută privirea, îl văzu uitîndu-se la părul ei.

– Reilly, zise ea blînd, trecîndu-şi degetele prin plete. Nu regret ce am făcut. Actul acesta m-a eliberat într-un mod miraculos. A fost ca atunci

cînd m-am aruncat cu frînghia aceea. Ca atunci cînd m-ai lăsat să sar din nou. N-am crezut că îţi voi vorbi vreodată despre asta.

Auzi în depărtare frînturi din melodia *Louie Louie*. Reilly continua să se uite la părul ei.

– Bănuiesc că nu-ţi place.

– Păi...

– Am să mă duc la coafor să mi-l taie ca lumea. Nu m-am uitat în oglindă, dar mă simt minunat.

Îşi cufundă mîinile în apă şi îşi umezi părul.

– Mă simt aşa cum trebuie.

Reilly vîslea constant, în timp ce se uita în ochii ei. Se opri o dată, pentru a evita coada unei păsări, care zbura la joasă înălţime. Apoi, se hotărî să vorbească.

– Pentru că veni vorba de scurtare, Allison, să ştii că am stat o zi în plus la cascade.

Ea îşi duse mîna la gură.

– Oo, n-am mai numărat zilele.

– Eu, da. Dar nu e nici un motiv de îngrijorare. Ai să-l vezi pe Tony în cîteva zile.

– Bine.

– Bine?

Ea ridică din umeri.

– Te cred. N-ai avea de ce să mă minţi.

Dintr-odată, Reilly nu mai ştiu unde să privească.

– Am lăsat vorbă unui jucător de poker din Pucalli că, dacă nu ne întîlnim în ziua fixată, acolo, să-i spună lui Tony să mă aştepte la *Hotelul Paradis*. O să-l luăm pe Chico şi pornim la drum.

Îşi alese cuvintele cu grijă, voit încifrate şi vag liniştitoare şi spuse:

– Nu sînt îngrijorată. Sînt sigură că se vor clarifica toate.

Din nefericire, Reilly nu părea deloc liniştit.

Îl luară pe Chico a doua zi şi prinseră primul vapor. În timp ce Allison se bucura că avuseseră legătură bună, Reilly căzuse într-o stare cumplită. Uitîndu-se la Chico şi la Allison, care stăteau sprijiniţi de balustrada vaporului, se gîndi că, de data aceasta scăpase lucrurile din mînă. Nimic nu se derulase după planul lui. Pînă şi pe Cap Sec îl luaseră înapoi, cu ei. Maimuţica se juca cu urechea lui. Îi dădu o smochină. Şmecherul ăsta nu mai putuse aştepta să mănînce la *Hotelul Paradis,* acum că începuse şi Allison să-l hrănească din mînă. Viitorul lui era clar: în loc să fie cu

femeia de care se îndrăgostise, o să rămînă cu o maimuţică.

Ridică privirea şi Allison îi făcu un semn cu mîna. Ea se angajase într-o discuţie aprinsă cu Chico. Îşi dădu seama că vor apela, în cîteva minute, la el.

– Reilly, strigă Chico. Trebuie să-ţi spun ceva, adăugă el repede, alergînd cu Allison de mînă. Spuneţi-i, doamnă! Spuneţi-i cum îl putem aduce pe *mi padre* acasă.

– E doar o idee, să ştii, începu ea, foindu-se pe lîngă o colivie cu papagali. Mai întîi, îl angajezi pe tatăl lui să te ajute la extinderea docului, pînă în faţa hotelului. În felul acesta, vaporul poate acosta chiar aici.

– Da, Reilly. Trebuie să-l faci *mas largos*. După aia, o mulţime de oameni au să-şi cheltuiască banii aici. Haideţi, doamnă, spuneţi-i!

– Între timp, poţi să renovezi hotelul. Chico mi-a spus că tatăl lui e foarte priceput. Te va putea ajuta la toate. Să mai faci nişte băi, nişte camere noi, în spate. Ai să-ţi măreşti investiţia, aşa că ai nevoie de un angajat permanent.

Stătea în spatele lui Chico şi îl ţinea pe după

umeri. Îl trase uşor spre ea. Băiatul acceptă semnul acesta de afecţiune şi zîmbi ştirb, suspinînd.

Reilly mîngîia coada maimuţei, întins pe şezlongul de pe punte.

– Am crezut că nu-ţi place *Hotelul Paradis*...

– Pe *tine* nu te-a suferit, Reilly. Dar acum, s-a schimbat. Îi place mult de tine. Gîndeşte că eşti băiat bun. Nu-i aşa, doamnă? întrebă copilul, ridicînd ochii spre ea.

– Da, ai dreptate, rosti Allison, aruncîndu-i o privire fugară lui Reilly. Cred că eşti băiat bun. Cît despre *Hotelul Paradis*... ei, bine, nu mi-aş fi închipuit vreodată că voi recunoaşte aşa ceva, dar locul are un anumit farmec.

Întinzîndu-se în şezlong, suspină şi închise ochii.

– Gîndeşte-te la ce ţi-am spus.

„Gîndeşte-te la ce ţi-am spus", îşi repetă în gînd Reilly. În momentele acelea, nu ştia cum să facă să nu-i explodeze capul. Ultimul lucru la care s-ar fi gîndit ar fi fost să se mai ofere pentru încă opt luni, să stea aici. Renovarea hotelului ar fi fost o acoperire minunată pentru el. Şi, mai curînd sau mai tîrziu, compania avea să trimită şi mai mulţi

angajaţi, dacă extindeau proiectul. S-ar fi rezolvat, astfel, problemele de cazare. Între timp, dacă Allison continua să se arate înţelegătoare, locul acesta ar fi excelent pentru un început de căsătorie. Ce avea de pierdut? Pe lîngă toate acestea, orice plan care putea întări legătura dintre ei, era bine-venit, avînd în vedere că ea va descoperi curînd că o minţise.

Reilly stătea reflectînd la toate acestea, uitîndu-se la copilul care ţopăia pe lîngă şirul de scaune de pe punte.

– Din momentul în care *El Diablo* a început să angajeze muncitori, toate familiile din zonă au avut de suferit. Să te uiţi la feţele triste ale nevestelor lor. Nu mi se pare potrivit ca familiile să fie despărţite, numai pentru că astfel cîştigă bani frumoşi, adăugă el, dînd din cap dezaprobator. Îţi poţi imagina cum e pentru Chico şi pentru fraţii şi surorile lui? Sau pentru mama lui?

Rosti cuvintele acastea pe nerăsuflate. Nu încercă să-şi ascundă uimirea.

Allison îşi întorase capul spre Reilly, dar nu-şi putu deschide ochii din cauza soarelui.

– Bineînţeles că îmi pot imagina. Sora mea

trece prin aşa ceva de luni de zile!

Ah, limba ei ascuţită! Nici nu ajungeau bine să se înţeleagă, că totul se dărîma într-o clipă!

Reilly îşi frecă o sprînceană, apoi îl chemă pe băiat spre el.

– Chico!

Acesta veni ţopăind.

– Dă.

– Cînd expiră contractul tatălui tău, la *El Diablo?*

– *Mi padre* nu are contract, pentru că nu taie copaci.

– Crezi că ar putea să plece de la *El Diablo*, să lucreze pentru mine?

– *Si.*

Chico se aşeză şi se aplecă, luîndu-l pe Reilly de încheietura mîinii.

– Chiar ai să-l aduci acasă?

Allison deschise ochii. Reilly înghiţi în sec.

– Mai întîi trebuie să fac nişte investigaţii, dar, în principiu, cred că da.

Se aştepta la o nouă explozie de bucurie din partea băiatului, la ţopăituri, la strigăte care să-i alarmeze pe toţi călătorii. Dar nu se gîndise că va vedea lacrimile acelea curgînd din ochii mari, negri, ai copilului. Chico îşi înfundă faţa în pieptul

lui Reilly suspinînd.

– *Graçias,* Reilly. Eşti tare bun.

Allison se ridică şi îl bătu uşor pe spate pe copil, uitîndu-se la Reilly.

– Observi că ţi-a intrat în obicei?

– Ce anume?

– Să îndeplineşti visurile copiilor.

Nu avea voie să se uite atît de mult în ochii ei. Trebuia să-şi păstreze mintea limpede, pentru că mai avea să treacă şi prin calvarul întîlnirii ei cu Tony, în seara aceea. Se aplecă deasupra băiatului şi o sărută uşor, cîteva secunde.

– O, Reilly, oftă ea, mîngîindu-l pe obraz. Nici nu ştii cît de mult îţi admir integritatea.

Reilly încremenise cu zîmbetul acela fals pe buze. Îl năpădea sentimentul de vinovăţie. Indiferent ce s-ar întîmpla, viaţa lui nu va mai fi ca pînă acum. Zilele liniştite din *Paradis* se terminaseră. Fără nici o îndoială, cei de la compania farmaceutică nu îl vor mai putea scoate de aici decît în patru scînduri.

– Îl văd, Reilly! Îl văd pe Tony! Acolo, pe docuri! strigă Allison, prin zgomotul motorului hidroavionului, bătîndu-l pe coapse, de bucurie. Uite, are barbă!

Reilly încercă să facă abstracţie de sentimentul acela de ruşine, dar ştia că nu avea cum să scape. Se dădu puţin mai în spate, ca Allison să se poată uita mai bine la cumnatul ei. Ea se aplecă mai mult spre hublou, făcînd semne disperate.

– Nu ştie că sînt eu, Reilly. Să vezi ce surpriză o să aibă!

Peste cîteva minute, Tony Church îşi puse mîinile în cap, văzîndu-l pe Reilly cum o ajută pe Allison să urce pe doc.

– Allison? Ce cauţi tu aici? S-a întîmplat ceva cu Susan?

– Susan e bine, spuse ea, îmbrăţişîndu-l.

Tony o ocoli şi dădu mîna cu Reilly, cu o expresie uluită pe chip.

– Ce faci aici, Allison? Ce s-a-ntîmplat? Şi ce-i cu părul tău?

– Allison a venit aici... într-o chestiune de familie, Tony.

– Chestiune de familie?

Tony îşi trecu mîiinile prin păr şi se aşeză.

– Ştiam eu, Susan vrea să divorţăm.

Allison se apropie şi-i zîmbi cumnatului ei.

– Tony, Susan ar dori ca tatăl copilului care i se va naşte să fie acasă, alături de ea.

Tony ridică ochii şi se uită de la unul la altul, uluit.

– Copil? Va avea un copil? Voi fi tată?

Chico încrucişă braţele şi clătină din cap.

– Şi *mi padre* arată la fel, cînd *mi madre* îi spune că aşteaptă un copil. Eu mă duc acasă.

Traversă docul în fugă şi se mai întoarse o dată.

– *Gracias.*

Tony îi luă mîinile lui Allison şi i le strînse puternic.

– Susan e bine, nu-i aşa? E sănătoasă.

– E strălucitoare.

– Voi fi tată, îi spuse Tony lui Reilly, ca şi cînd i-ar fi dat marea veste pentru prima oară.

Se întoarse din nou spre Allison, cu aceeaşi expresie uluită.

– Cînd voi fi tată?

Allison îşi puse mîinile sub bărbie, zîmbind.

– În vreo cinci luni.

Vestea aceasta creă o explozie de energie în viitorul tată. O trase pe Allison şi începu să danseze printre bagaje.

– În mai puţin de cinci luni. Am lipsit atît de mult?

– Fii sigur de asta, spuse Allison. Ce-ai făcut pe aici?

Observă privirile celor doi bărbaţi.

– Am făcut cercetări pe teren, pentru o companie farmaceutică. În stadiul acesta, toată acţiunea e secretă. Sarcina mea se termină într-o săptămînă, cel mult două. Apoi, plec acasă, la Susan, explică el, uitîndu-se la Reilly. Avem mai multe motive să ne sărbătorim. Hai să deschidem nişte beri, amice!

Reilly dădu încet din cap, zîmbind.

– Aş avea nevoie de una rece, chiar acum.

– Că bine zici.

Tony se uita cînd la Reilly, cînd la Allison. Miji ochii curios.

– Voi doi, unde aţi fost?

Reilly simţi cum i se taie picioarele. Veselia

aceasta a întîlnirii nu putea dura prea mult.

– Reilly şi cu mine am trăit cele mai frumoase clipe posibile, Tony, zise ea, apropiindu-se de iubitul ei şi trecîndu-şi braţul pe sub al lui. Am fost peste tot: într-o casă suspendată în junglă, cu piroga pe un rîu fără nume, am urcat şi am coborît un munte, cu cel mai greu bagaj în spate, zise ea, lovindu-l uşor cu şoldul pe Reilly. Nu ştiam cum să mai scap de povara asta!

– Povară? Ha! Mă faci să rîd! spuse Reilly, necăjind-o.

Ochii ei albaştri se uitară strălucitori într-ai lui. Îşi aminti întreaga lor aventură. Poate fusese prea pesimist, făcîndu-şi gînduri negre. Poate ea va înţelege sau, cel puţin, îl va ierta; pentru că putea să pună pariu că în ochii ei strălucea iubirea.

– Tu vorbeşti de povară? Cînd ai căzut atunci, din copac, a trebuit să te car în spinare pînă la colibă.

– Mare lucru!

Se desprinse de el, îşi puse mîinile în şolduri şi se uită la cumnatul ei.

– A uitat să-ţi spună că, în vremea asta, eram în apă.

Reilly se aplecă spre Tony, ridicînd un deget.

– Are dreptate. Altfel, aş fi în brînci acum.

Allison izbucni în rîs şi se aruncă în braţele lui Reilly.

– De cînd ai venit la San Rafael? întrebă Tony, cu o privire lămurită.

Ea ridică din umeri.

– De vreo săptămînă-două. Cine să ţină socoteala timpului aici? Vreau să spun că, imediat ce am ieşit din Pucalli şi am intrat în junglă...

– Pucalli? De ce n-ai adus-o la mine, Reilly?

Expresia ei veselă se schimbă şi deveni confuză.

– Poftim?

Făcu un pas spre Tony.

– Mereu ajungeam prea tîrziu. Reilly nu ştia unde eşti.

– Pe naiba, nu ştia! Nu m-am dezlipit de microscop, în staţiunea de cercetare. El m-a dus, doar, acolo. Şi n-a mai trecut pe la mine de trei săptămîni! Acum ştiu de ce, adăugă el, zîmbindu-i lui Allison. Aţi fost foarte ocupaţi.

Ea se uită la Reilly, fără expresie, cîteva secunde.

– Ştiai?

Reilly îşi mîngîie părul prins în coadă.

– Va trebui să stăm de vorbă despre asta, Al.

– Uite ce-i, nu ştiu ce e între voi doi, zise Tony. Dar e clar că trebuie să puneţi ceva la punct. Ce-ar fi să vă las singuri, puţin?

Nimeni nu se obosi să îi răspundă. Tony se depărtă.

– Bine, atunci. Ne vedem mai tîrziu.

Reilly întinse mîna să o ia pe după umeri.

– Al!

– Nu mă atinge! zise ea, dîndu-se un pas înapoi şi ridicînd mîiinile. Nu te apropia de mine.

– Ştiu că am cam întins coarda, dar...

Fără să ţină cont de tonul lui diplomatic, ea izbucni:

– Ai ştiut exact unde e Tony, tot timpul, nu-i aşa? Şi ai fi putut să mă duci la el! Să piei din faţa mea! Ştiai prea bine că voiam să-l găsesc foarte repede. Puteai să-mi explici, doar am avut atîtea ocazii!

Călcînd peste bagaje, se lovi de pilotul care tocmai urca în avion.

– Al, iubito, a început ceva special şi eu...

– Ceva special! Ce tot spui acolo? N-a fost decît o poveste pentru copii!

– Poveste pentru copii? Ai înnebunit?

– Cred că mi-a trecut! zise ea, luîndu-şi rucsacul din grămada de bagaje.

– Ar trebui să stăm de vorbă, Al. Ne pricepem la asta, doar, zise el, printre zgomotele de avioane.

– Nu, nu ne pricepem! Tu te pricepi la minciuni! strigă ea, făcînd un pas pe ponton.

Strigă apoi la pilot:

– Stai puţin! Ia-mă de aici!

– Ce naiba...

Reilly o apucă de mînă, dar ea îl împinse.

– Ai uitat tot ce s-a întîmplat între noi acolo? zise el arătînd spre fluviu.

– Nu s-a întîmplat nimic între noi, acolo! Eşti un nimic iresponsabil, mincinos şi incorigibil!

Lacrimile nu apucară să i se prelingă pe obraji. Curentul făcut de elice i le zvîntase imediat. Zgomotul avionului crescu, aşa încît nu se mai putu auzi nici pe ea însăşi. Dîndu-şi părul de pe frunte, strigă:

– Nici nu-mi vine să cred că l-am putut tăia.

Cred că m-am ţicnit de tot!

Se opri, simţind că o doare gîtul. Ca să nu mai vorbim de cap şi de inimă! Oricum, nu mai era mare lucru de zis. Întoarse spatele, deschise uşa, apoi o trînti în urma ei.

– Încotro, doamnă?

– Cît mai departe de Reilly Anderson!

Pilotul se uita pe hublou.

– Încă vă mai spune ceva. Poate vă răzgîndiţi...

– Porneşte odată, că, dacă nu, trec eu la manşă!

– Bine, doamnă!

Capitolul zece

– N-ar fi trebuit să-ţi spun atîtea despre Reilly Anderson. Ai şi aşa destule pe cap, zise Allison, ghemuindu-se în fotoliul pufos al surorii ei şi prinzîndu-şi genunchii cu braţul. Apoi Allison se uită la ghemotocul de pînză pe care îl duse la nas. Ar trebui să am grijă de tine, adăugă ea, suflîndu-şi nasul şi ştergîndu-şi-l brutal. Totdeauna am avut grijă de tine.

Susan Church turnă, calmă, încă un ceai de ierburi într-o cană, puse nişte miere dintr-un ursuleţ de plastic şi i-l dădu surorii ei.

– Oare, cînd vă veţi da seama, voi, cei din familie, că sînt în stare şi eu să-mi port de grijă? Nu mai am nimic, de paisprezece ani. Sînt plină de viaţă şi umflată, zise ea, mîngîindu-şi pîntecele rotunjit. Spune-mi, cînd ai făcut nebuniile acelea cu stăpînul junglei, ţi-ai luat precauţii?

Allison se uită la protuberanţa surorii ei şi simţi o dezamăgire dureroasă. Puse ceaşca de-o parte şi se sculă în picioare.

– Mi-a venit menstruaţia, săptămîna trecută.

– Nu pari prea încîntată.

– Poftim? întrebă ea, simţind că se încruntă. Ba da, sînt încîntată. Vreau să spun că nu m-am comportat atît de iresponsabil în viaţa mea. Directorul mi-a spus că nu-mi mai dă voie să plec în vacanţă niciodată. Şi ştiu că vorbeşte serios. Dar, la ce mă gîndeam?

– Cu siguranţă că nu la Costa Rica! Hai, Allie, spune-mi!

Allison tăie aerul cu mîna.

– Nu. Nu mai vreau să vorbesc despre Reilly

Anderson. Atît doar: ştie să mintă foarte bine!

– Mă gîndesc că nu e chiar aşa. Nu-mi vine să cred că sora mea, deşteaptă şi echilibrată, s-ar fi îndrăgostit de un jucător de poker, numai pentru că umbla pe-acolo ca un sălbatic: cu o fîşie de pînză în jurul şoldurilor.

– Am zis că i-ar fi stat bine cu o fîşie de pînză, nu că aşa şi era! Ţi-am povestit că ştia să imite glasul păsărilor?

Allison se trînti din nou în fotoliu şi îşi acoperi faţa cu mîiinile.

– Nu mai ştiu ce vorbesc. Ce se întîmplă cu mine? Şi nici păr nu mai am! zise ea, trăgînd de şuviţele scurte.

– Eşti îndrăgostită, Allie.

– N-am cum să fiu, protestă ea slab. N-ar trebui să fiu. Doar nu sînt nebună. La ce mă gîndeam? zise ea cu o voce pierdută.

– Da, la ce te gîndeai?

Allison se ridică şi făcu doi paşi spre uşă, încercînd să găsească un răspuns.

– Nu ştiu. Poate mă gîndeam la florile acelea pe care le-am pictat noi. Şi la cît de fericiţi eraţi tu şi Tony. Sau, poate, nu mă gîndeam la nimic. Îşi

încrucişă mîinile la piept şi continuă: I-am spus lui Reilly atît de multe lucruri. Din inimă, Susan. Puteam să jur că a înţeles situaţia ta. Părea foarte convingător. Şi chiar era. De aceea, faptul că nu mi-a spus unde era Tony mi se pare lipsit de sens. Tot ce spunea despre Reilly, se gîndi, nu avea nici un rost. Trebuia să termine. Să nu se mai gîndească atîta la el. Îşi trecu degetele prin păr, zîmbi şi adăugă.

– Oricum, Tony se va întoarce. În fond, pentru asta m-am dus eu, acolo. Părea foarte fericit că te va vedea şi va avea un copil. Se simte îngrozitor că a plecat de la tine, tocmai acum.

Susan îşi încrucişă mîinile pe pîntec.

– Tony nu m-a părăsit. Eu i-am spus să plece.

Allison clipi.

– Am auzit bine? Ai zis că tu i-ai spus să plece?

Linişte.

– Susan?

Văzînd-o pe sora ei uitîndu-se fix la scaunul din faţa ei, Allison se aşează pe el.

– Am făcut drumul acela, la San Rafael, numai să-l găsesc pe Tony şi să ţi-l aduc...

– Eu nu ţi-am cerut aşa ceva.

– Dar...

– Şi nimeni din familie nu m-a întrebat ce-a fost între mine şi Tony. Toţi au crezut că Tony a părăsit-o pe micuţa Susana şi-a lăsat-o cu buzele umflate.

Se uită la bluza ei uriaşă şi zîmbi în cunoştinţă de cauză.

– Hai, nu te opri! spuse Allison, agitîndu-şi ghemotocul din mînă.

– Ei bine, datorită măduvei tale, am supravieţuit leucemiei. Numai că problema mea a fost că nimeni altcineva, în afară de mine, n-a reuşit să treacă peste ideea asta. Nici măcar Tony nu mă crede că acum sînt sănătoasă, că sînt o persoană capabilă să iau viaţa în piept. Îi luă mîinile lui Allison, i le strînse şi adăuă: Mă simţeam sufocată de atîta grijă. Trebuia să fac ceva dur, ca Tony să înţeleagă. Dar n-am crezut că va pleca din ţară.

Allison dădu din cap.

– Înţeleg.

– Te rog să nu te superi, dar nu mai sînt micuţa ta surioară aflată pe moarte. Acum, mi-e foarte bine. Şi cred că Tony şi cu mine ne putem

rezolva problemele. Nu doresc decît să se întoarcă aici.

– Se va întoarce, zise Allison blînd. Se uită la Susan ca la o străină. După o clipă, se aşează înapoi, în fotoliu.

– Ai crescut, nu-i aşa?

– Cam aşa ceva, zise ea, luînd mîna surorii ei şi punîndu-i-o pe pîntece. Simţi?

Copilul se mişca puternic şi Allison rămase uimită.

– Extraordinar!

– Abia aştept să mă bucur împreună cu Tony.

În spatele lor, uşa se deschise brusc.

– Şi Tony abia aşteaptă! zise el, intrînd în încăpere. Bună, draga mea.

Susan sări în picioare şi se aruncă în braţele lui Tony. Îşi spuseră, printre sărutări, toate lucrurile pe care şi le putuse imagina Allison. Scena aceasta o făcu să se simtă invidioasă, tristă şi fericită, în acelaşi timp. Oricît s-ar fi dovedit Reilly de necivilizat, tot îi era dor de el. Tînjea după îmbrăţişări ca aceea dintre Tony şi Susan. Dacă nu ieşea chiar atunci din cameră, ar izbucni în plîns.

– Eşti frumoasă, îi spunea Tony soţiei sale.

Nu-i aşa, Allison?

– Da, e frumoasă, fu ea de acord, îndreptîndu-se spre uşă. Vă las singuri.

Cînd trecu pe lîngă ei, Tony o opri.

– Stai o clipă. Am un mesaj pentru tine.

– Dacă e de la Reilly, nu cred că mă interesează.

El o apucă de încheietura mîinii.

– Atunci, ascultă-mă pe mine.

– Lasă, Tony. Tu trebuie să fii acum cu soţia ta.

Tony se uită la Susan.

.– Aşa am să şi fac. Curînd. După ce pleci tu, am să încui uşa o lună de zile! Aşa că lasă-mă să-ţi spun acum.

– S-a terminat, Tony. Timpul acela nu mai există pentru mine.

– Am făcut un contract cu *Compania de produse farmaceutice Taylor.*

Descumpănită că Tony insista să vorbească despre San Rafael, Allison se uită la Susan, apoi iar la el.

– Susan mi-a spus că ai depus regulat sume de bani în contul ei. Indiferent ce am gîndit noi

despre tine, e clar că n-ai lăsat-o să moară de foame.

– Nu la asta vreau să ajung. Şi Reilly Anderson lucrează la compania *Taylor.*

Ea îşi dădu ochii peste cap, neîncrezătoare.

– Nu ştiu cum de i-au dat o slujbă. Nu mi s-a părut că se dădea prea mult peste cap, să aibă grijă de hotelul acela.

– *Hotelul Paradis* nu e decît o acoperire pentru prezenţa lui Reilly acolo.

Tony îi aruncă o privire încărcată de înţelesuri.

– Ce tot spui? întrebă Susan, văzînd că vorbele lui nu au nici un ecou în mintea Allison.

– Cu aproximativ un an în urmă, o echipă germană de botanişti a pierdut un om. *Compania forestieră El Diablo* nu vrea ca partea de nord a pădurii din zona ploioasă să devină rezervaţie pentru cercetare. În timp ce eu umblam după bromeliade, ca să conving guvernul de la San Rafael să aprobe proiectul nostru, Reilly coordona lucrările şi avea grijă să rămînem în viaţă.

Tony îi eliberă încheietura lui Allison şi se întoarse către soţia lui să o îmbrăţişeze.

– Am avut mare încredere în Reilly. I-am

încredinţat viaţa mea. E un băiat foarte bun.

„Un băiat bun". Parcă şi ea zisese asta, o dată. Un om adevărat. Allison se jucă puţin cu părul de la ceafă, apoi îşi ridică braţele.

– Şi de ce nu mi-a spus toate acestea? întrebă ea deodată, supărată şi derutată.

– N-aş putea să-ţi răspund, zise Tony, uitîndu-se în ochii adoratori ai Susanei. Şi, după ce o sărută pe gură, continuă: Dar ar fi bine să te cam grăbeşti!

– Îmi pare rău, zise Allison, încercînd să-şi dea seama pe cine era supărată. Mă duc acasă să mă gîndesc la toate acestea. Voi doi trebuie să rămîneţi singuri.

– Am vrut să-ţi spun că eu, unul, n-aş mai aştepta prea mult pe-aici, pentru că misiunea lui Reilly e pe sfîrşite. Cînd l-am întrebat dacă ne vom mai vedea pe aici, mi-a spus că nu are de gînd să se întoarcă prea curînd.

– Păi, unde se duce? întrebă ea, simţindu-şi sîngele pulsînd puternic.

Tony ridică din umeri.

– Unde vrea el. Şeful marketingului de la compania *Taylor* are foarte mult timp liber. Deci, dacă

vrei să discuţi cu el...

– Susan, îl întrerupse Allison, luîndu-şi repede poşeta şi pornind spre ieşire.

– Am să sun la tine, la birou, zise ea, aplecîndu-se peste braţul soţului ei, să-i transmită un sărut lui Allison. Îţi doresc noroc!

– Bun venit acasă, Tony! mai zise ea şi ieşi închizînd uşa în urma ei.

Tot drumul, Allison imagina dialoguri între ea şi Reilly. Cu cît se apropia mai mult de *Hotelul Paradis,* cu atît se neliniştea mai mult.

Ceartă între îndrăgostiţi, murmură ea, urcînd scările spre podişca de lemn. Nu. Asta n-o să meargă, conchise ea, ştergîndu-şi transpiraţia de pe frunte. Prea sună banal. Şi ce-ar fi dacă ţi-aş zice în toate felurile? Crezi că n-am crezut în ele, atunci cînd le-am rostit? Se opri şi scutură din cap. Prea exagerat. Nu, asta nu! De data asta voi fi la obiect, Reilly! se hotărî în sinea ei, văzînd un nor cumulus apropiindu-se. Va trebui să pună în vorbele ei şi umor şi patos.

Îi mai veni inima la loc. Atunci, îl zări pe Reilly. Primul impuls fu să o ia la fugă şi să se oprească lîngă hamac. Dar simţi că i se face teamă. Înghiţi în sec şi urcă scările calm. Apoi traversă terasa, oprindu-se la cîţiva paşi. Întins acolo, în hamac, trupul lui îmbrăcat o atrăgea magnetic.

– *Déjà vu!* Găseşte altceva! zise ea şi izbucni într-un rîs nervos.

El se foi şi îşi scoase mîinile de sub cap.

– Nu, stai acolo! Şi lasă-ţi pălăria aia pe faţă, pentru că nu pot încă să mă uit în ochii tăi. E nouă, nu-i aşa? Australiană, parcă.

Îşi împleti degetele şi le strînse. Oare avea de gînd să se bîlbîie toată ziua? Se auzi un tunet puternic, ca şi cum i-ar fi răspuns la întrebare.

– Uite ce-i, să ştii că n-am vrut să te fac în toate felurile, atunci. Îmi pare rău.

Făcu un pas înainte şi îngenunche lîngă hamac. Începu să-şi plimbe degetele pe marginea lui, uitîndu-se la curea. Şi aceasta era nouă.

– Ştii, toate zilele acelea, petrecute cu tine în casa din copac şi lîngă lac... cum să-ţi spun? Încă mai visez la ele. Mai ales la momentele acelea de sub cascadă. Ai făcut ca povestea să devină

realitate, Tarzan, şopti ea, ridicîndu-i borul pălăriei. Tarzan al meu. Numai al meu...

Ţipă şi sări în picioare.

– Nu eşti Reilly! strigă ea la bărbatul cu păr negru din hamac.

– Şi nici Tarzan nu sînt!

Şocul se transformă în jenă, uitîndu-se la chipul acela frumos şi la ochii albaştri. Poate că, în alte împrejurări, s-ar fi arătat interesată. Dar Reilly Anderson îi pătrunsese în fiecare colţişor al sufletului.

– Unde e el? Unde e Reilly Anderson?

Văzînd că omul din hamac nu-i răspunde, intră în panică.

– N-a plecat, nu-i aşa?

– Sînt aici.

Răsucindu-se pe călcîie, îl văzu la fereastra barului, la numai un metru de ea. Stătea sprijinit de tocul ferestrei, cu braţele încrucişate la pieptul gol, care se vedea prin cămaşa descheiată, de culoare verde-deschis, şi se uita la ea. Iar o păcălise! Cu toate acestea, îşi dorea să o îmbrăţişeze. Dar voia, în acelaşi timp, să pară furioasă. Nu era uşor, dar îşi va da toată silinţa. Arăta mai

bine chiar decît în amintirea ei, şi asta spunea totul. Înghiţi şi se uită la pantalonii lui kaki, abia acoperindu-i buricul.

– Sînt aici de multă vreme, aşa că aş dori să repeţi tot ceea ce ai spus mai devreme, zise el, trecînd cu picioarele goale peste pervazul ferestrei. Numai că, de data ásta, să mi le spui mie.

Îl pătrunse cu privirea, încercînd să pară mînioasă. Şi ce dacă trupul lui era scăldat într-o lumină aurie, acum, în amurg? Şi ce dacă avea aerul acela leneş şi zîmbetul zeflemitor? Ea trebuia să fie dură!

– M-ai lăsat să spun toate lucrurile acelea intime unui...

Începu să-şi agite amîndouă mîinile spre hamac.

– El cine e?

– Jack Stratford, se auzi o voce din hamac. Reilly, ea face parte din facilităţile oferite aici?

– Nu! răspunseră amîndoi deodată.

– Trebuia să-mi închipui, zise Jack, acoperindu-şi faţa cu pălăria.

Allison vru să se uite la Reilly, pînă îi dispărea zîmbetul acela dulceag de pe faţă. Dar asta ar

cam fi durat.

În momentul acela, de după colţul terasei, apărură surorile Bartolino, reverendul Phillips şi domnul Garfield. Din partea cealaltă, ţîşni şi Chico, cu două ciocane în mînă.

Începură cu toţii să vorbească în acelaşi timp.

– Ni s-a părut că-ţi auzim vocea, dragă!

– Cînd aţi început să ţipaţi, i-am spus lui *mi padre:* A venit doamna. Poate de data asta, îmi dă bacşiş.

Allison dădu din cap.

– Da, am să-ţi dau.

– Mulţumesc lui Dumnezeu că te-ai întors.

– În regulă, frumuşico!

Allison le făcu un semn de salut tuturor, apoi îşi puse mîinile pe pieptul lui Reilly. Faţa lui se apropie de a ei, orbind-o cu zîmbetul acela.

– Ia stai puţin! zise ea, simţind o senzaţie copleşitoare, numai la atingerea lui. N-ai nimic să-mi explici?

– Am nişte sărutări pentru tine. N-aş putea să-ţi explic mai tîrziu? zise el, apropiindu-şi şoldurile de ale ei. Apoi, îi strecură mîinile în păr. Ea

se feri de atacul acesta insinuant.

– Mai tîrziu?

Surorile Bartolino începură să chicotească.

Chico scăpă ciocanele şi îşi astupă urechile.

Reverendul şopti ceva despre momentele binecuvîntate.

Domnul Garfield începu să murmure: *Love me tender...*

Iar Jack Statford îşi ridică puţin borul pălăriei, apoi şi-l puse la loc.

Allison se uită la Reilly şi toţi ceilalţi încetară să mai existe. Desprinzîndu-se din îmbrăţişarea lui, îi făcu cu degetul.

– Nu, nu mai tîrziu. Şi-aşa ai tărăgănat-o o lună întreagă. De ce nu mi-ai spus unde e Tony, încă de cînd am ajuns la casa suspendată? Atunci... Se dădu înapoi şi-l întrebă: Ce te uiţi la mine aşa?

Reilly îşi deschise braţele şi îşi plimbă ochii de la cei din grup, la Allison.

– Cum mă uit? întrebă el, luîndu-şi un aer de inocent surprins.

– Şi să nu cumva să cedezi fără luptă! Eu nu sînt încă pregătită să te iert.

– Eu sînt gata să te iert, spuse el, urmînd-o.

Restul grupului, cu excepţia lui Jack Statford, porni pe urmele lui Reilly, ca un căţeluş cu zece picioare.

Punîndu-şi pumnii în şolduri, Allison se opri să reflecteze. Nu aşa îşi imaginase ea întîlnirea aceea romantică. Reilly părea mult prea degajat şi iar simţea cum o usturau ochii: era gata să izbucnească în plîns.

– M-ai dezamăgit, Reilly!

– La prima vedere, şopti el, măsurînd-o obraznic, de sus pînă jos.

Se simţea uşurat că o vedea, că o auzea. În vreme ce ea dorea explicaţii, el mulţumea cerului că îi fuseseră ascultate rugăciunile şi că femeia lui se întorsese. Voia ca toată lumea să ştie, sau, măcar, cei de la *Hotelul Paradis.* Tachinînd-o, nu făcea decît să sărbătorească fericirea revederii. Cînd privirea lui se opri asupra ochilor albaştri, fascinanţi, îşi dădu seama că mersese prea departe.

– Bine, fie, cum vrei tu, Reilly. Dar n-ai să pleci de aici, fără să mă asculţi. În vreme ce tu mă duceai cu zăhărelul, prefăcîndu-te că-mi înţelegi

necazul cu sora mea, zise ea, bătîndu-se cu palma pe piept, eu m-am îndrăgostit de tine. Asta e!

– Înainte să-ţi iasă flăcări pe urechi, am să-ţi spun şi eu ceva. În timp ce trăiam povestea aceea cu Tarzan şi eu m-am îndrăgostit de tine. Numai că asta nu mai era o poveste pentru copii.

Grupul se înveseli.

– Păi, dacă mă iubeai aşa de mult, de ce nu mi-ai spus adevărul? Ce credeai c-am să fac? zise ea, apropiindu-se şi lovindu-l în piept. Că am să spun secretele tale la toată lumea?

Îşi şterse iute o lacrimă şi încercă să-şi oprească tremurul bărbiei.

– Hai, linişteşte-te! zise el grav, luînd-o de mînă.

Ea se lăsă condusă în camera lui. Grupul, ca un căţeluş cu zece picioare, îi urmă strîns.

– Liber! le spuse el, înainte să o tragă pe Allison înăuntru şi să închidă uşa.

Ea îşi încrucişă braţele la piept şi se duse în capătul celălalt al camerei.

În afară de glasurile care începeau să se topească încet-încet şi de privirea rece şi precaută

a lui Allison, nu mai exista nimic. Pentru prima oară de cînd venise, Reilly simţi o undă de frică în sufletul lui. Da, îi spusese că îl iubeşte, dar neconvingător. Şi fără sentiment. Cel puţin, în momentul acela. Şi nici nu avea cum să o învinuiască. Doar nu-i dăduse nici un motiv să aibă încredere în el.

– Te rog să-mi explici cît mai clar, Reilly.

Simplele ei cuvinte îl făcură să simtă cum i se înmoaie genunchii. Din tonul ei se putea citi că avea şi ea mîndrie. El se aşeză pe pat, slăbit, şi se sprijini cu cotul de genunchi.

– Cînd ai apărut aici, să-l cauţi pe Tony, nu mai era decît o lună pînă la terminarea proiectului făcut de compania mea. Dacă Tony afla despre copil, înainte de a-şi termina cercetările, exista posibilitatea să lase totul baltă şi să plece la soţia lui. M-am gîndit mult cum să procedez. Ce mai contau cîteva săptămîni, cînd descoperirile lui aveau să aducă beneficii întregii omeniri?

O văzu cu coada ochiului, dînd din cap.

– Înţeleg. Şi eu aş fi făcut acelaşi lucru, dacă aş fi fost în locul tău. Dar de ce nu mi-ai spus?

– Pentru că depuneai prea mult zel ca să-l

întîlneşti din nou pe Tony cu soţia lui. La început, am crezut că ai să-mi ceri mie să te duc la Tony. Dar, apoi, ai început să întrebi pe toată lumea de la San Remo despre un botanist liber-profesionist, zise el, aruncîndu-i o privire tăioasă. Un botanist pe care l-ar fi angajat orice companie farmaceutică, pentru cercetare de teren. Tipul de botanist ca cel pe care, anul trecut, l-au omorît cei de la *Compania forestieră El Diablo.*

– Mi-a spus Tony, zise ea, în vreme ce expresia feţei i se întristă.

Reilly se scărpină în cap, apoi îşi fixă privirea pe noptieră.

– Mai tîrziu, cînd ne-am... apropiat, îmi venea mereu să-ţi spun. De cîte ori mă pregăteam să-ţi povestesc, te uitai la mine cu ochii ăştia albaştri ai tăi şi îmi spuneai cît sînt eu de bun şi de cinstit. Vezi? Ştiam că vei face o criză, cînd vei afla.

Îşi dădea seama că vocea lui suna disperat, dar el nici nu se străduia să ascundă acest lucru. Ce rost avea? Oricum, *era* disperat, aşa că zise în continuare:

– Al, ne-am simţit atît de bine împreună! Începuse ceva. Ceva la care eu, la vîrsta de treizeci

şi patru de ani, renunţasem demult. Ceva atît de puternic şi atît de curat! Se uită la pantalonii ei scurţi, albaştri, şi la cămaşa albă de campanie, observînd dureros cît era de feminină în costumaţia aceasta comodă. Cred că amîndoi renunţasem să mai căutăm omul potrivit. Apoi, am dat unul peste altul şi am păţit-o! Coborî fruntea şi oftă. Nu voiam să se mai sfîrşească, zise el apăsat. De aceea am tot amînat să-ţi spun. Speram că, dacă ne vom apropia, voi avea mai multe şanse ca tu să accepţi ceea ce am făcut. Sau, mai degrabă, ceea ce n-am făcut, după cum s-a văzut.

– Dar tu m-ai lăsat să urc atunci, în avion. N-ai încercat să mă opreşti, să-mi explici. Trebuia să fi zis ceva. M-ai lăsat să mă întorc în Connecticut şi să trăiesc două săptămîni de coşmar, fără să ştiu adevărul.

El ridică privirea neîncrezător.

– Dar eu? Ce crezi că am gîndit eu? Ultimele cuvinte pe care mi le-ai adresat au fost că iubirea noastră n-a fost decît o joacă de copii.

Se întinse spre noptieră şi trase sertarul.

– Aşa cum ţi-am spus, pentru mine a fost totul

adevărat, zise el, scoţînd cosiţa ei din sertar. M-am întors la rîu şi l-am rugat pe şef să mi-o dea mie. Dorm cu părul tău sub pernă de peste o săptămînă. Mai are încă mireasma ta, zise el şi închise ochii.

Vocea îi suna emoţionată.

– Doamne, era să-l sugrum, într-o noapte, pe Cap Sec, pentru ea.

– Reilly, şopti ea.

Se apropie de el, rîzînd uşor şi răvăşindu-şi părul.

– Chiar aşa?

– Chiar aşa.

O trase pe genunchii lui, îngropîndu-şi faţa în sînii ei.

– Te iubesc, Al, zise el, uitîndu-se fermecat la femeia din braţele lui. Şi îţi jur, din acest moment n-am să-ţi mai ascund nimic.

Ea îi luă faţa în mîini şi o ridică spre a ei.

– Te cred, şopti ea, lipindu-şi buzele de gura lui.

Pe măsură ce se adînceau în acest sărut, mîinile lui coborîră spre talie, mîngîindu-i toate rotunjimile. Nimic nu era mai plăcut. După o clipă,

ea se desprinse şi îşi ridică ochii.

– Mă gîndeam că te-ai apucat de renovare, cu tatăl lui Chico.

– Aşa îmi propusesem, dar cei de la compania farmaceutică vor o faţă nouă aici. Mai precis, îl vor pe Jack Statford.

Ea îşi puse degetele pe colţurile gurii lui şi îşi ridică din nou privirea.

– Şi pe tine, unde au să te trimită?

– În Brazilia.

– În Brazilia, repetă ea cu ochii pierduţi.

Se ridică încet. El îşi ţinu respiraţia.

– Al?

Se aşează din nou în poala lui Reilly, căutîndu-şi o poziţie mai comodă.

– Acolo unde se dansează sexy? Ştii tu cum, spuse ea, mişcîndu-se semnificativ.

Reacţia lui fizică fu promptă şi ea se aşeză şi mai bine.

– Ce s-a întîmplat cu doamna aceea, îmbrăcată în costum alb, de in? întrebă el, începînd să-i descheie nasturii de la bluză.

– Spune-mi tu, zise ea, desenînd figuri ciudate pe pieptul lui Reilly.

– S-a lăsat de serviciu şi a fugit să trăiască în junglă, cu Tarzan, zise el, trăgîndu-i bluza de pe braţe. Aruncîndu-i-o pe jos, el adăugă:

– Şi nimeni n-a mai auzit nimic de ea.

– Nu mai spune! şopti Allison, dîndu-şi capul pe spate, în timp ce el îşi lipise buzele de linia fină a sînului ei drept, apoi de a celui stîng.

– Şi cum a reuşit Tarzan să facă asta?

– I-a promis paradisul, pentru tot restul vieţii, cu condiţia ca ea să-şi schimbe numele în doamna Anderson. Ţi-am spus că reverendul Phillips poate oficia căsătorii?

Ea dădu din cap.

– Al?

Vocea lui era şoptită şi tandră, total lipsită de ironia jucăuşă de pînă acum.

– Aceasta nu mai e o poveste. Vorbesc foarte serios. Te căsătoreşti cu mine?

El îi puse două degete pe buze.

– Stai puţin. Te căsătoreşti în seara asta cu mine?

Ea se ridică din nou.

– Da! Şi iarăşi, da! O, Doamne, Reilly, avem o mulţime de lucruri de făcut.

Se ridică şi el.

– Nu glumeşti, nu-i aşa? Trebuie să iau legătura cu sediul, să le spun că vom pleca doi, în Brazilia. Şi nici nu mi-ai cunoscut familia!

– Iar eu i-am promis Susanei că o anunţ cum dau de tine. Şi...

Se opri făcînd o strîmbătură.

– Părem foarte responsabili, nu-i aşa?

Se uitară unul la altul şi începură să dea din cap, pufnind în rîs.

– Mai tîrziu, zise el, desfăcîndu-şi fermoarul de la pantaloni.

– Mult mai tîrziu, fu ea de acord, aruncîndu-şi şi restul hainelor. Reilly, nu m-ai întrebat ce i-a promis doamna aceea, în costum alb, de in, lui Tarzan.

– Ce?

– Că nu se va mai teme, spuse ea, urcînd în pat.

El se aşeză lîngă ea, nu înainte, însă, de a potrivi plasa de ţînţari.

– Că îşi va trăi clipa, zise ea, trecîndu-şi degetele prin părul lui. Şi că va fi spontană. Întotdeauna, spontană.

Rîse uşor.

– De ce rîzi?

– N-am mai făcut, în viaţa mea, dragoste cu un bărbat cu părul mai lung decît mine.

– Ei, sînt sigur că te vei descurca, zise el, trăgînd-o lîngă el. La urma-urmei şi Jane a făcut-o pentru Tarzan.

Sfîrşit